

Povești terapeutice pentru suflet

Culese de Laurențiu Marius Dragomir

www.lmdragomir.ro

Calul cu doua capete

Michel Dufour, 1993, *Allegories pour guerir et grandir*, Les Editions JCL INC, Ottawa

Traiau odata intr-o tara pe de-a intregul verde, inconjurata de campii si pajisti minunate, doi cai cu tinuta mandra si demna. Aceste doua animale, un mascul si o femela, erau permanent impreuna. Dimineata foarte devreme ii puteai vedea sarind si fugind pe campiile verzi. Le placea sa fie impreuna si prietenia care ii lega era foarte mare. Nu se desparteau niciodata: se jucau impreuna, mancau impreuna si dormeau unul langa altul.

Pentru nimic in lume ei nu ar fi acceptat sa se separe. Intr-o noapte, cand dormeau unul lipiti unul de altul, ei au facut legamantul de a nu se desparti indiferent ce s-ar fi intamplat. O zana le auzi legamantul si ii intreba:

-Ce va doriti?

- Sa fim intotdeauna impreuna, raspunsera ei fara ezitare.

Si deandata dorinta lor se si realiza. Zana ii transformase intr-un singur cal, nici mascul, nici femela, dar cu doua capete minunate. Caii acceptasera cu mare bucurie transformarea. De acum inainte, ei nu mai aveau motiv sa se ingrijoreze in legatura cu ceea ce ar gandi sau ar spune celalalt, pentru ca nu se desparteau niciodata.

Totusi, intr-o buna zi, se intampla ceva rau. Unul din capete a inceput sa se simta rau si sa aiba stari de indispozitie ciudate care se amplificau pe zi ce trecea. Atunci, capul celalalt a inceput sa se ingrijoreze: ce avea sa I se intample si lui? Ce riscuri erau sa aiba si el aceeasi boala?

Cele doua capete incepusera sa discute si dupa ce au stat bine pe ganduri, I-au cerut zanei sa-I transforme din nou si sa devina ce au fost mai inainte.

Si dorinta lor a fost din nou indeplinita.

Cele doua animale si-au recapatat rapid sanatatea si veselia dar intelesesera ca autonomia lor era fundamentala si ca puteau la fel de bine sa se odihneasca sau sa colinde pajistile singuri sau impreuna, continuand sa tina unul la altul.

Doresti sa fii intotdeauna impreuna cu cel care iti este drag ? Ca parinte iti iubesti atat de mult copilul ca vrei sa fii mereu alaturi de el, mancand, jucandu-va, dormind intotdeauna impreuna?

Doresti sa nu te separi de partenerul/a tau/ta, chiar faceti un legamant sa nu va despartiti niciodata? Vrei sa afli in totalitate ce gandeste, ce face celalalt?

Invata din experienta celor doi cai ca odata ce doua persoane isi pierd individualitatea si se unesc intr-un singur trup, unul dintre ei se poate imbolnavi iar celalalt va fi ingrijorat de ce I se poate intampla si lui.

Descopera-ti capacitatea de a tine foarte mult la celalalt, de a-l iubi si in acelasi timp lasa-ti propria persoana sa se dezvolte autonom.

* * *

Misterul roscovanei

Michel Dufour, 1993, *Allegories pour guerir et grandir*, Les Editions JCL INC, Ottawa

Traia odata o minunata pisicuta de angora care se numea Roscovana. Desi traia intr-o casuta fermecatoare, ea nu era fericita defel pentru ca aici, lucrurile nu se petreceau intotdeauna asa cum ar fi dorit ea.

In familie avea adeseori sicane si tot felul de lucruri dezagreabile. Uneori fratele sau mai mare o agasa si o tachina prea mult; alteori mama sa striga sau chiar ii interzicea sa actioneze asa cum i-ar fi placut. Astfel, in casa, Roscovana avea rareori linistea dorita si se simtea adeseori bine singura cu problemele sale.

Amicii de la scoala credeau ca Roscovana zambeste prea putin; uneori ea parea foarte obosita, atat de obosita incat casca la ore. Si erau norocosi prietenii care reuseau sa-i vorbeasca, pentru ca Roscovana era putin vorbareata. Rareori spunea ceea ce gandea.

Intr-o zi, Roscovana apare in clasa cu totul altfel. Ce schimbare! Era aproape incredibil! Curios lucru, incepand din aceasta zi Roscovana suradea tot timpul; este plina de energie la scoala si prietenii se ingramadeau in jurul ei pentru a auzi ce spunea, atat de mult si bine vorbea. Avea o multime de lucruri de spus sau de povestit! Dar, ce s-a intamplat? De unde aceasta modificare de comportament? Mister! Doar Roscovana stia cu adevarat ce se intamplase.

Unii povestesc si azi ca Roscovana vede acum lucrurile altfel pentru ca o zana buna i-ar fi dat curajul sa infrunte dificultatile. Altii spun ca un magician i-ar fi dat talentul de a-si schimba modul de a vedea lucrurile, pentru ca Roscovana ar avea acum un buton magic de care se poate folosi oricand si cat de des doreste.

Eu am auzit spunandu-se ca acest buton ar fi pur si simplu plasat pe lobul urechii sale drepte. Roscovana nu il poate vedea. Dar butonul magic este acolo intr-adevar, pentru ca Roscovana nu trebuie decat sa-si frece lobul urechii drepte si de indata butonul magic face minuni.

Si ce minuni! Fratele mai mare este enervant? Mama este nerabdatoare? Tata este furios? Roscovana nu se mai lasa ranita de atitudinea celorlalti. Roscovana are butonul magic, de care se foloseste. Si ea il utilizeaza atat de des cat are nevoie. Si de fiecare data cand Roscovana se foloseste de butonul sau magic, se simte bine si din ce in ce mai bine. Iata! Si asa continua misterul Roscovanei. Ea utilizeaza butonul sau magic si de fiecare data in inima sa este tot mai bine.

Si in pofida tuturor dificultatilor pe care le intalneste, Roscovana surade si are intotdeauna o multime de lucruri de povestit prietenilor sai.

Simti ca te raneste comportamentul negativ al celorlalti fata de tine? Te influenteaza intr-o asa masura incat preferi sa iti restrangi comunicarea cu ceilalti, sa te retragi in singuratate?

Aminteste-ti ca Roscovana a reusit sa infrunte dificultatile, sa-si schimbe modul de a privi lucrurile, sa se simta din ce in ce mai bine, utilizand butonul magic.

Si tu poti sa-ti descoperi propriul tau buton magic pentru a avea tot mai multa incredere in tine, pentru a-ti exprima nevoile, supararile, preferintele, sentimentele, pentru a te simti bine impreuna cu ceilalti si cu tine insuti.

Printesa mlastinilor

Michel Dufour, 1993, *Allegories pour guerir et grandir*, Les Editions JCL INC, Ottawa

Era odata, intr-un oras foarte indepartat, in apropierea unui rau, o printesa broasca care era foarte fericita printre ai sai.

Intr-o buna zi, a fost o furtuna mare care a inundat o parte din oras. Un val enorm a luat cu el printesa care s-a agatat de un arbore care plutea pe rau.

Printesa noastra avea sa esueze la cativa kilometri departare, intr-un alt oras. Era trista si dezorientata pentru ca isi pierduse toata familia.

Vroia sa-si faca noi prieteni : facea piruete de toate felurile, plangea, se impingea in altii si uneori chiar se purta violent, dar nimeni nu recunostea in ea marea printesa.

La un moment dat ii venise ideea sa-l consulte pe marele vrajitor al orasului care ii explica frustratiile pe care ea le traia, spunandu-i:

Cred ca erai printesa in orasul tau. Cred ca esti foarte inteligenta; iti sta in putere sa arati celorlalti cine esti cu adevarat. Si aceasta nu bruscandu-i pe ceilalti pentru a ti-i face prieteni, ci mai degraba facandu-le mici servicii, spunandu-le cuvinte frumoase si fiind atenta la ceea ce ei traiesc...

Dupa aceasta conversatie, printesa - broasca isi modifica coportamentul si atitudinea fata de ceilalti se schimba pe zi ce trecea. Ea isi facu o multime de amici si in anul urmator, orasul a numit-o printesa mlastinilor.

Te afli departe de casa, familia, prietenii de acasa nu sunt langa tine, sau poate chiar ai pierdut o persoana draga si de aceea esti trist si dezorientat ? Vrei sa-ti faci noi prietenii si nu reusesti si chiar mai mult ceilalti nu-ti recunosc valoarea pe care ai avut-o?

Ai exemplul printesei broaste care modificandu-si comportamentul si atitudinea si-a facut o multime de amici, devenind printesa mlastinilor.

Iti sta in putere sa iti faci prieteni, sa te dezvalui celorlalti cu adevarat, sa te afirmi, sa parcurgi un proces al devenirii de sine, al dezvoltarii personale.

* * *

Acvila regala

Michel Dufour, 1993, *Allegories pour guerir et grandir*, Les Editions JCL INC, Ottawa

Un fermier descoperii intr-o buna zi un cuib de acvile abandonat, cu un ou in el. Lua oul si il puse in cuibul unei gaini din ograda sa.

Se nascu, in mijlocul gainilor, o pasare de toata frumusetea care invata desigur sa se poarte ca o gaina.

Fermierul se ocupa mult de noua sa “gaina” si facea totul pentru a o proteja. O rasfata si ii aducea imediat tot ceea ce aceasta cerea. Acvila gaina devenea pe zi ce trece foarte dependenta de fermier, care nu-si dadea seama de raul pe care il face.

La un moment dat, acvila vazu pe cer o pasare mare care plana si spuse:

- Intr-o zi si eu voi zbura ca aceasta pasare. Atunci, fratii si surorile sale au inceput sa rada de ea. Rusinata, regreta ca spusese aceste cuvinte si continua sa manance graunte din tarc.

Intr- o buna zi, o zana buna trecu pe acolo si vazu acvila regala vegetand in mijlocul gainilor. Atunci ea ii spuse fermierului:

- Cred ca iti iubesti foarte mult pasarea ta rara, dar cred ca nu-i faci nici un serviciu tinand-o in aceste conditii. Te gandesti prea mult la tine. Aceasta pasare nu este fericita si atunci cand va fi prea mare nu-si va mai dezvolta calitatile sale extraordinare si potentialul sau nelimitat.

A doua zi, dupa ce a stat pe ganduri, fermierul nostru a luat pasarea in maini si a lansat-o in aer. Acvila a avut din fericire timp sa-si deschida aripile si sa aterizeze jalnic pe pamant, in hohotele de ras ale gainilor.

Dar omul nu se descuraja, ci urca pe acoperisul hambarului si spuse pasarii:

- Esti o acvila, zboara! Si o lansa in aer. Dintr-un reflex spontan, acvila isi deschise aripile, plana cateva secunde deasupra curtii si ateriza in mijlocul gainilor uimite...

Atunci fermierul urca muntele din apropierea fermei sale si lansa acvila spre cer. Cu batai de aripi din ce in ce mai mari, acvila incepuse sa zboare fericita pe cer, din ce in ce mai sigura de ea.

Periodic, ea revenea sa-l vada pe fermier si pe prietenele sale, gainile, care o considerau de acum inainte ceea ce ea era intr-adevar, o acvila regala.

Te recunosti in atitudinea supraproctoare a fermierului ? Oferi celorlalti chiar si fara a-ti cere ? Ai tendinta de a-i proteja, rasfata pe ceilalti, intr-o asemenea masura incat le creezi o dependenta de tine? Te lasi protejat, rasfatat, condus, de ceilalti fara sa-ti dai seama?

Amintesteti de fermier, care dupa ce a fost consiliat de zana cea buna, a dat drumul acvilei din ograda sa, lansand-o in aer pentru a-si deschide aripile sa zboare.

Amintesteti de acvila care desi crestea alaturi de gaini, avea dorinta de a zbura precum o acvila regala.

Si tu iti poti redirectiona atentia dinspre ceilalti spre tine, lasandu-le celorlati autonomia necesara pentru a devenii ei insisi, pentru a-si dezvolta o mai buna incredere in propria persoana.

* * *

Accidentul de schi

Michel Dufour, 1993, *Allegorie pour guerir et grandir*, Les Editions JCL INC, Ottawa

Jimmy facea schi inca din copilarie. Participase chiar la competitii de sarituri si se clasa de obicei printre primii. Era foarte multumit de sine si toti prietenii il admirau

Intr-o frumoasa dupa amiaza, era foarte fericit sa faca ceea ce ii placea sa numeasca schi de primavara, dar in urma unei miscari gresite a iesit de pe partie si s-a lovit de o stanca.

A avut nevoie de ajutorul salvamontistilor pentru a ajunge la poalele partiei si a trebuit sa fie dus la spital pentru ca avea un picior rupt.

Jimmy era foarte suparat sa termine sezonul in acest fel, dar isi spunea ca avea suficient timp pana la toamna urmatoare pentru a se vindeca.

I s-a imobilizat gamba in ghips si a fost nevoit sa se deplaseze cu carje. Toti apropiatii sai i-au sarit in ajutor pentru a-l sustine in aceasta experienta. Dupa patru saptamani i s-a scos ghipsul si si-a inceput exercitiile de fizioterapie, continuand sa se sprijine la mers de carje.

In cursul celei de-a cincea sau a sasea sedinte, terapeutul sau il sfatui sa mearga fara suport dar lui Jimmy ii era teama sa-si lase greutatea pe piciorul cu pricina; prefera sa pastreze carjele pentru ca cu ele se simtea in siguranta.

Apoi fizioterapeutul continuand sa faca exercitii cu Jimmy ii repeta ca era vindecat dar fara nici un rezultat. Prietenul nostru pastra mereu carjele.

In fine intr-o frumoasa dimineata de vara, iesind de la o sedinta de tratament, Jimmy dadu cu viteza drumul carjelor si o lua la fuga pentru a salva un copil care era pe punctul de-a fi lovit de o masina.

Purtand copilul in brate pentru a-l aduce la mama sa, isi dadu, dintr-o data, seama ca mergea pe ambele picioare, fara probleme si fara nici o ezitare.

Cu lacrimi in ochi mama copilului ii multumi pentru actul sau de curaj si ii spuse ca atunci cand il vazuse parasind clinica, credea ca era ranit, dar acum isi dadea seama sa se inselase, pentru ca avea in fata ei un tanar care parea in plina forma. La acestea Jimmy raspunse printr-o clatinare a capului si un suras enigmatic.

Intelesese riscul la care s-a expus actionand astfel, si-a dat seama de timpul pe care l-a pierdut si ca acum ar putea sa faca o multime de lucruri.

Reintorcandu-se acasa, citi in ochi bunicii sale adorate, bucuria da a-l vedea complet vindecat, plin de siguranta.

Simtiti ca va este frica sa incercati de unul singur, aveti nevoie de sustinerea celorlalti, a parintilor, sotilor, profesorilor, prietenilor?

Reamintiti-va ca si Jimmy era stapanit de frica, dar, fara ezitare a dat drumul carjelor pentru a salva un copil. Jimmy si-a redobandit siguranta de sine, increderea in sine. Si voi puteti!

* * *

A 18-a camila

Povestirea are un început tragic: Un beduin, pe cale să moară, îi cheamă la căpătâiul său pe cei trei fii și le spune:

“Toată averea mea sunt 17 cămile. Și când voi muri aceste cămile vă vor rămâne vouă. Ție, care ești cel mai mare dintre fiii mei, îți las moștenire jumătate din cămile. Ție, cel de-al doilea fiu al meu, îți las moștenire o treime din cămilele mele, iar ție, cel mai mic, a noua parte din cămile.”

După ce beduinul moare și fiii îl plâng cu respectul cuvenit, ajung la momentul în care trebuie să-și împartă cămilele. Dar fiind cu totul 17 cămile, nu se înțelegeau deloc asupra împărțelii și nici o împărțeală nu părea a fi echitabilă. Și în timp ce se certau, se întâmplă că trecea pe acolo un bătrân călare pe o cămilă, care îi întrebă care era problema, și aflând despre ce era vorba, își oferi ajutorul. Și iată cum procedă:

“Eu sunt dispus să adaug cămila mea la ale voastre, ca să le putem împărți coect. Deci, acum avem 18 cămile. Tu cel, mai mare dintre fii, ai moștenit o jumătate din cămile, deci 9 cămile sunt ale tale. Tu, cel mijlociu, ai dreptul la o treime din cămile, deci 6 cămile sunt ale tale. Și tu, cel mai mic, ai a noua parte din cămile, adică 2 cămile sunt ale tale. “

Cei trei fii erau fericiți că împărțiseră cămilele în mod corect, așa că îi mulțumiră bătrânului. Acesta se urcă pe cămila lui și plecă mai departe.

($9+6+2=17$ cămile)

* * *

Fantezie de vara cu Omar Khayyam si cu un Ban de Foc

Florinela Anca Vasilescu

Soarele, încă fierbinte la ora asfințitului, coboară adormit în casa-cuptor de la capătul lumii, aruncând snopi caramel de lumină pe străduțele întortocheate ale Neishaburului, orașul clădit de Allah în provincia Khorasan din nordul Iranului. Fiind încă zi, nimeni nu se încumetă să lupte cu paiele și lăncile de foc căzute din carul astrului. Oamenii stau ascunși în venele subterane ale orașului devenite redute sub scut răcoros în lupta inegală cu strălucitorul Maghrib. Din astfel de locuri, ascunse de perdele grele și parfumate se aud doar șoapte și bolboroselile înfundate ale narghilelor. Niciun suflet - nici de om, nici de dobitoc - nu străbate așezarea.

Când, deodată, un turban sparge tabloul cu ornamente orientale, aducând în peisaj o pată de culoare, turcoaz, o mișcare împletită de pași și o voce răgușită ce aduce de știre că Omar Ghiyat at-Din Abu I-Ftah Ibrahim al-Khayyam iar a căzut în păcat, uitând cuvintele lui Allah Preaînaltul: “Ei te întreabă despre vin și despre maysir. Spune: «În amândouă este mare păcat și sunt și unele foloase pentru oameni, dar în amândouă păcatul este mai mare decât folosul!»” (Al-Baqara : 219)

Omar agită aerul din jurul său cu mișcări ample ale mâinilor. Dirijează orchestre invizibile de îngeri care îl înconjoară des-cântându-i legile sfinte, și cărora le răspunde în legea omenească:

“Ma dojeniti ca vesnic sunt beat. Ei bine, sunt!

Necredincios ma faceti. Si ce daca-i asa?

Puteti orice sa spuneti pe socoteala mea.

Îmi apartin. Pricepeti? Si sunt ceea ce sunt!”

Dar îngerii nu îi dau pace. Sunt îngeri sau demoni? Dacă din fiecare bob de strugure s-a stors pe lângă firicelul viu de nectar ademenitor și-un demon, câți demoni sunt acum în jurul lui Omar, cocoțați chiar pe turbanul lui turcoaz? Mii, zeci de mii: negri, albi, rose, cu ochi triumfiari, cozi catifelate și copite dulci! Întinde mâinile să prindă unul, măcar, să-l pupe-n bot, dar toți sar și dispar, apoi apar și-l trag pe bătrânul Omar din colțul umbros al străzii sub banul fierbinte de pe cer.

Cu ochii deschiși spre Soare, strigă:

“Am întrebat Savantul si-am întrebat si Sfântul,

Sperând c-au sa ma-nvete suprema-ntelepciune.

Si dupa-atâta râvna atât se poate spune:

Ca am venit ca apa si-o sa plecăm ca vântul.

Te chinuieste gândul ca faci mereu pacate.

Din orice bucurie o vina ti-ai facut.

E fara rost tristetea, Khayyam, caci dupa moarte

Veni-va sau iertarea sau neantul absolut. ”

Nici demoni, nici oameni și nici îngeri, nici însuși El, Allah, nu-l pot înspăimânta! Motivul este lesne, Omar iubește, iar pașii lui împleticiți, pe drumul către ea porniră. Este stăpânul lumii, ca orice îndrăgostit!

“Tu vezi doar aparente. Un val ascunde firea.

Tu stii de mult aceasta. Dar inima firava,

Tot vrea sa mai iubeasca. Caci ni s-a dat iubirea

Asa cum unor plante le-a dat Allah otrava.

Nimic nu mai m-atrage. Da-mi vin! În asta seara

Cea mai frumoasa roza din lume-i gura ta.

Da-mi vin! Sa straluceasca aprins la fel ca ea!

Cainta mea sa fie ca bucla ta, usoara...”

Orașul se rotește-n Univers, asemeni unui derviş, sau inima în pieptul lui Omar dansează? Sub soarele pornit spre somn, poetul cade în genunchi, râzând. Nu-i pasă de nimic, decât de faptul că moartea-i e departe, ca iubita:

“Putina apa si putina pîine

Si ochii tai în umbra parfumata.
N-a fost sultan mai fericit vreodata
Si nici un cersetor mai trist ca mine.”

Tărăboiul de pe stradă adună repede oamenii amorțiți în jurul înțeleptului nebun. Atâta grijă nici de fii lor nu au, ca de acest bătrân a căror vorbe, puțini le deslușesc. Doi vlăjgani, negustori de cafea, sar de după tarabă și-l ridică pe Omar, care se luptă acum cu soarele, cu praful, cu iubirea, cu demoni și alcool, dar și cu doi netrebnci care nu-i dau pace și cărora la rândul lor, le strigă:

“Sa-ti faci putini prieteni, din tine nu ieși,
Caci prea des falsitatea credința ne-o înfrange!
Cand ți se intinde-o mână, 'nainte de-a o strânge,
Gândește-te că, poate, te va lovi-ntr-o zi!”

Lumea se strânge, uitând de lupta cu Maghrib, care-i departe, acum, pe când Omar, doar la doi pași... Ochi negri, curioși, fără astâmpăr, caută turbanul turcoaz în mulțimea răsărită din pereți. Da, iată, înțeleptul își face loc, dar între el și oameni o altă lume vine, lumea ideilor ce ține, orice poet departe de cetate!

Sfârșesc aici povestea. Beția de cuvinte-i boală grea, cine să știe asta?! Uitați-vă la mine, mă-mbăt cu apă rece, doar recitind catrene... Dar nu îmi pasă, Omar e lângă mine, șoptindu-mi la ureche:

“De moarte nu mi-e teamă...
Prefer fatalitatea acestea, celeilalte, de a mă fi născut...
Viața, ce-i, un bine?! Dar eu nu le-am cerut!
Păstrează-ți, Doamne, darul și inutilitatea!”

* * *

Hambarul Cerului

Florinela Anca Vasilescu

DO sau 493 milioane de stele

Va fi odata, ca niciodata, ca daca nu ar fi, nici aceasta poveste nu si-ar avea locul. Se intelege ca nu va fi o poveste oarecare, ci o una de soi ales, ca orice lucru ce schimba la un moment dat cursul lumii (nu numai care stim noi ca este a noastra, ci chiar a tuturor lumilor, unele necucerite, inca, altele, doar, uitate).

Misterioasa intamplare nu ii va avea ca destinatari pe cei care nu cred în povesti, cu toate ca este posibil ca odata rostita si ascultata, chiar si oamenii mari, vor primi in sufletele lor mute, culori, vibratii, note muzicale, iar apoi acorduri întregi...

Se mai intelege, de asemenea, ca acest proces, foarte complicat de felul sau, nu se va realiza, nici el, oricum, la intamplare, ci dupa un algoritm magic. (Vedeti?! Prea putini sunt cei care mai cunosc puterea si rostul povestilor...) Abia, dupa o saptamana intreaga, povestea ce a fost poveste se va implini, intocmai. Nu ma intrebati de ce, pentru ca inca nu va pot raspunde, este o taina, iar voi, cei ce ma asculati nu ati primit, decat prima nota: Nota DO de la Dor de Micul Print.

RE de la Reîntâlnire sau 494...

Peste nici doua zile, un om care poarta in sufletul sau 494 de ganduri, se va simti singur si abandonat. Si pentru ca tristetea sa ii fie imposibil de suportat, obligandu-l la gesturi care in situatii mediocre nu le-ar fi facut, omul cu 494 de ganduri se va afla pe o plaja pustie. Marea calma, aproape inexistentă: nici val, nici pescarus, nici corabie cu pirati, nici geamandura, niciun albatros. Doar el, ca o borna intre imensitatea de nisip si imensitatea de apa.

Dupa ce va incerca marea cu degetul se va retrage definitiv pe uscat, pe nisipul fierbinte, care va face cele 494 de ganduri sa clocoteasca, in mintea nefericitului, asemenea ceaunelor folosite altadata in povestile cu canibali. Peste nici doua zile, acest om va deveni fara sa inteaga ce i se intampla, prizonierul unui trib patimas si lacom, tribul propriei minti.

Cu totii stim ca in astfel de cazuri ai nevoie de cineva, ai nevoie de cel putin un prieten, dar el nu va avea pe nimeni si nimic, in afara celor doua imensitati, apa si nisipul. Si cand va crede ca nimic nu poate fi mai rau, iata va mai descoperi inca o imensitate (de asta data in interiorul lui), un dor nedeslusit de o anumita voce, ce n-a mai auzit-o niciodata, dar fara sa caute explicatii la ceea ce simte, el stie ca si Vocea se afla, prin simpatie, in cautarea lui.

Se înțelege ca nu va fi deloc surprins cand i se va adresa întrebarea:

Vrei sa-ti desenez o barca?

Sigur ca vreau, dar nu azi, maine! va raspunde temator, fara sa se intoarca. Va astepta incordat raspunsul, pana ce vocea pitigaiata va ciripi alte sunete-cuvinte.

Cum crezi, dar azi am creioanele ascutite, asa ca barca va iesi mai eleganta, cu linii drepte, sigure, care o vor face mult mai rapida. Si astfel si sansele sa ajungi mai repede in lumea ta, sunt mult mai mari. Cum ai ajuns aici?

M-am ratacit.

Atunci, te rog, lasa-ma sa-ti desenez o busola!

Cu sufletul cat un bob de piper, omul se va intoarce catre locul de unde ii va fi rasarit minunata voce.

MI de la Mirare sau 495...

Cu un surtuc verde, nici prea înalt, dar nici prea scund (cam cat ar avea un baiat voinic de pe Terra la varsta de 9 ani), Micul Print nu parea deloc deranjat de privirea nauca a omului cu 494 de ganduri, care, iata, se mai inmultisera cu unul (asa ca va avea din acel moment 495 de ganduri): ce cauta un print în pustiul lui clocotitor? In astfel de cazuri ramai fara cuvinte, chiar si atunci cand esti ratacit si nu ai busola (sau, mai ales atunci). In cele din urma, ca si cum ar face cel mai greu gest din lume il va întreba, nu cum il cheama, ori daca vrea o portocala, ori daca a vazut filmul cu Spiderman, ci sec:

Ce cauti?

Am venit din nou!

Ai mai fost aici?

Da, demult.

Ai venit la mine?

Micul Print nu ii va raspunde. Timpul va fi foarte pretios pentru el, asta datorita misiunii importante ce o va avea de indeplinit si care-l va obliga sa paraseasca micuta si minunata lui planeta.

FA de la Faraonul înțelept sau 496...

Vrei sa-ti desenez o barca? Spune-mi repede, ca trebuie sa plec. Am treburi importante de rezolvat, care nu suporta amanare...

De data aceasta, omul nu-i va raspunde! Va ramane nemiscat in fata copilului, un pic altfel decat il descoperise el, demult, intr-o poveste cu un aviator.

Micul Print este mult mai frumos decat si-l imaginase ilustratorii cartilor. Privindu-l, va avea senzatia ca Micul Print e mai mult mai mult decat atat, evoluase, poate era acum Printul, sau, de ce nu, Marele Print! Aceste ganduri, 496 la numar, i se vor nazari la vederea ochilor lui. Este un mare privilegiu sa privesti un personaj de poveste in ochi! Iar ochii Micului Print sunt asemeni cerului. Asemeni cerului într-o noapte de vara, cand îngerii, plictisiti de efortul de a pastra taine celeste, lasa aprinse toate stelele, transformand lumea într-o sala magica de bal. Ce pacat ca tocmai in acele momente oamenii dorm, cautand fara prea mare succes, minuni pe taramul incetosat al visului.

Se pare ca nu-ti place sa calatoresti cu barca. Nu-i nimic, iti voi desena un avion, de dragul unui vechi prieten al meu care m-a învățat multe mistere si care mi-a dat si adresa ultimului Faraon înțelept. Acest detaliu nu l-a scris în cartea despre noi, pentru ca era un mare secret, la fel de mare ca Taramul lacrimilor.

SOL de la Solutia salvatoare sau 497...

Mai traieste cineva în pustiul asta?! va întreba omul, contrariat. E vreun palat in apropiere? Despre ce faraon vorbești?

Vorbesc despre ultimul Faraon înțelept, dar care nu mai locuieste demult pe planeta ta. Aici, nu stiu daca ai observat, inteptii nu mai vor sa-si faca drum. El traieste acum, impreuna cu mai multi faraoni pe o constelatie la dreapta de planeta mea, careia ii spunem Orion. Din cand in cand ne facem cu mana si ne trimitem prin intermediul meteoritilor prajituri si seminte de flori rare.

Si atunci, daca e atata înțelepciune in alta parte si atata frumuseti si mult mai multa stralucire, ce cauti aici, in fata mea, pe planeta mea, in pustiul meu?

Incepi sa te asemeni cu un bancher, considerand ca totul iti apartine. Nu este chiar asa. Uite, de exemplu nisipul...

Ce este cu nisipul? Este nisipul meu, cel putin cel care se gaseste in sandalele mele... Ma arde, il destest! Ma orbeste! Nu am unde sa-l arunc, ca l-as arunca.

Nu este asa. Locul tau nu este aici, e clar ca te-ai ratacit. Te rog, lasa-ma sa-ti desenez o busola! Pornesti pe drumul tau, iar eu imi vad de treaba.

Ce activitati majore poate desfasura, in ditamai pustiul, un print mic? Daca îmi raspunzi, plec de buna voie, fara barca si fara busola.

Intr-o seara l-am invitat pe ultimul Faraon intept sa privim impreuna un apus de soare. Totul era ca de obicei, insa de o intensitate mai mica. Unele stele nu mai straluceau ca altadata si, din poveste in poveste, am ajuns sa gasesc solutia salvatoare pentru stelele care se coc si cad, asemeni merelor, perelor si castanelor.

Fara indoiala aceste explicatii erau cele mai stranii lucruri pe care omul le auzise in viata lui. Privindu-l pe Micul Print, va deslusi ca vorbele lui sunt adevarate, si chiar el va incepe sa se gandeasca la stralucirea tot mai estompata a stelelor (ca si cum gandurile care le purta pana atunci nu ar fi fost de ajuns) Surprinzator de repede, va anula celelalte ganduri din mintea lui si va deveni partizanul stelelor-mere, stelelor-pere si stelelor-castane...

Ce trebuie sa facem?

LA de la Lacrimi de fericire

Trebuie sa plangem, doar ca motivul trebuie sa fie fericirea, nu furia, nici durerea si nici spaima. Trebuie sa plangi de fericire! Eu ma voi gandi la floarea mea iubita, tu te vei gandi la ceea ce-ti aduce fericire, dar o fericire atat de mare, incat la un moment dat, sa nu mai incapa in suflet, si sa erupa afara din el, intr-un fluviu fierbinte din nestemate stralucitoare. Aceste nestemate se vor rostogoli din suflet pe obraji, iar de pe obraji, pe nisipul fierbinte.

Explicatia Micului Print nu-l va surprinde pe omul ratacit in pustiul clocotitor, ci pur si simplu, il va bloca. La cat de dispus si dedicat era ideii doar cu cateva secunde in urma, pe atat era de contrariat si neincrezator, acum, de acesta proba "vitejeasca". Printii nu plang, nici macar de fericire, deoarece se gandesc, asemeni povestitorilor-fauritorilor lor, ca nimeni nu are nevoie de printi plangaciosi. Dar, se pare, ca vremurile se schimba, iar plansul va deveni ocupatia lor principala!...

SI de la Singuratate

Si va privi cum din ochii Micului Print, asemeni cerului într-o noapte de vara, când îngeri plictisiti de efortul de a pastra taine celeste, lasa aprinse toate stelele, transformand lumea intr-o sala magica de bal, izvoraste un rau stralucitor, care se rostogoleste de pe obraji trandafirii în picuri de aur pe nisipul clocotitor. Apoi, cum acesta va culege cu o spatula de argint margelutele din praful prins de lacrimile fermecate si cum le va aseza, pretios, intr-un sipet de cristal.

Acum este randul tau!

Dar ochii omului vor ramane seci. Pentru a doua oara in viata se va simti singur, parasit de el insusi. Nici un gand bun, nici o floare prea iubita nu-i va lumina sufletul.

Ce faci cu micul tau tezaur?

Do de la Dovada ca exista minuni

Mai stau un pic cu tine, aici, pe planeta ta, apoi pornesc spre Faraonul intelept, care ma asteapta in stralucitoarele gradini de pe Orion. Vom presara cu grija puii de stele, apoi le vom canta si rosti poezii de dragoste, iar ei vor transforma iubirea noastra pentru ei, în lumina. E un procedeu ce pare complicat, dar nu este! Si, uite, asa, stelele-mere, stelele-pere si stelele-castane se vor putea desprinde linistite din coroana celesta, pornind in alte minunate calatorii, fara ca sala de bal sa-si piarda din stralucire.

Cand omul ratacit in pustiul clocotitor va auzi toate acestea, fara sa stie cum, ca-ntr-o minune, din ochii lui vor incepe a se pravalii nestemate. Sufletul ii va fi viu, iar el se va simti asemeni un print, chiar daca obrajii ii va avea acoperiti de lacrimi.

Fiecare va porni, mai departe, pe calea lui, calcand cu grija nisipul fermecat din hambarul cerului.

Cheia Sol

Cum aceasta poveste inca nu s-a intamplat, ai grija, cititorule, ca daca, din intamplare, tu vei fi cel ratacit in pustiul clocotitor, nu te speria si asteapta, alaturi de un inger, minunea! Iar, mai apoi, cand din nou vei transforma pustiul in gradina stralucitoare, fa-ti timp si recunoaste pe cer, macar una din lacrimile tale!

* * *

Povesti din Arcana Major: Uriasul care nu stia cat de urias este

Florinela Anca Vasilescu

Si a fost Luni, apoi Marti, apoi toata ziua lui Mercur, apoi cea a lui Jupiter, binefacatorul, si drumul Uriasului nu-si gasea sfarsit. Si noaptea luminata de Luceafar il gasi din nou la poalele muntelui ce purta pe tampla lui Castelul. Si era trist Uriasul nostru, si nimeni din lume nu stia pricina acestei innegurari. "Iar are toane!" vociferau babele in intelegciunea lor...

Si satul din apropierea casei lui se schimbbase, odata cu schimbarea culorii sufletului sau. Si fara sa spun nimic din ce nu ar fi adevarat, am vazut cu ochii mei cum oamenii, de la o vreme, incepura a se inchina cand pasii Uriasului zguduiau fata portii lor, popa cadelnita intrarea in biserica, iar copiii se ascundeau, care incotro, intr-un "de chiar" de-a v-ati ascunselea.

Si chiar daca nimeni nu mai vorbea cu el, iar el nu cauta vorba cu nimeni, muntenilor le era dor de Uriasul lor, asa cum ii obisnuise, vesel, bun, indemanatic, gata oricand sa mestereasca o jucarie pentru un picione de om, ori se repare vreun plug greu. Insa, pare-se, acele vremuri nu aveau sa se intoarca prea curand...

Si il lasau oamenii intr-ale lui si se rugau pentru el, fiecare cum stia si la cine stia mai puternic, sa vina din nou primavara in tinului lor. Nu v-am spus, dar de cantecul ce-l canta intr-una Uriasul depindea venirea peste acest tinut, pierdut de timp si cronicari, a norilor cu ploi sau cu vant, cu vifore sau traznete, sau a soarelui, cu caldura si rod.

Asa ca, de mult nu mai luminase Astrul cel Mare ferestrele sarmanilor si marunteilor oameni.

Si sa nu mai lungim vorba, ca astazi timpul are pasul mai mare decat altadata, va spuneam ca noaptea de Vineri il gasi pe Uriasul cu ochi albastri la poalele muntelui, pe care nu avea voie sa urce. Uitase cine i-a spus, dar el stia, una si buna, ca nu avea voie, dreptul si caderea sa urce si sa colinde turnurile Cetatii de pe culme. Dar visa intr-una Cetatea. Doamne, dar ce vise mai visa, de cu gandul nu gandesti si nici o carte de povesti nu descrie visele prietenului nostru urias cu ochi albastri!

Si nu mai avea liniste, si mai stia ca daca nu porneste sa cucereasca Cetatea el nu va mai fi nici urias, nici om, nu va mai fi nimic, si cu siguranta va ramane singur, fiindca oamenii il vor uri si alunga, dar cel mai mult s-ar uri el insusi.

Si astfel, si-a luat inima in dinti si s-a pornit a urca. Si a ajuns la poarta Castelului. Si poarta, ca orice poarta de cetate era plina de lanturi si lacate. Si isi dadu seama, si crezu ca totul e pierdut. Si daca tot era acolo, incepu a cerceta ce e dincolo de poarta, si vazu toate minunatiile ce le visase el, si cu ochii inchisi, si cu ei deschisi. Da, totul era acolo, ca in visul lui! Mai putin el, care statea neputincios in fata portii castelului. Si atunci, dintr-o data, o furtuna nebuna se dezlantui, de-i purta pe oameni pe sus, ca pe puful de papadie.

Uriasuleee, opreste-te, nu mai gandi rau si salveaza tinutul nostru! strigau, intr-un cor tragic si aerian, marunteii. Insa uriasul nu-i auzea, nu mai auzea nimic.

Dar, dintr-o data, langa el aparu un pici, cu parul multicolor, de ziceai ca un curcubeu zanatic si-a facut cuib pe capul lui.

Si-l trase de camasa:

Hei, uriasule, uita-te la mine!

Cine esti?

Cum, cine sunt, nu ma recunosti?

Nu, pleaca!

Nici n-ai cum, eu sunt din alta poveste ce inca nu a fost scrisa, dar din lipsa de inspiratie si ai cu seama ca situatia se complica, Anca m-a trimis pe mine la inaintare, sa-ti vorbesc. Stii, sunt un fel de purtator de cuvânt, pentru ca oamenii obisnuiti, si mai cu seama care traiesc acum pe Pamant nu pot vorbi asa usor si cand vor ei, cu uriasii...

Uriasului, chiar daca nu ii era pe plac interventia atemporală, il privea pe pici cu coada ochiului, mustacind:

Asa, continua!...

Devine interesant?

Devine, insa nu-ti fa sperante prea mari, ca nu-mi prind eu mintea cu tine! Piei din fata mea, pana nu-ti lungesc urechile!

Fara a juca intimidarea, copilul isi continua prelegerea, ca de pe un soclul infailibil:

Eu mi-am invatat replicile si le spun. Treaba ta ce vei face in continuare, dar uita-te, si tu, in jurul tau, cum zboara oamenii si casele in toate directiile. Nu ti se pare ca exagerezi cu supararea?

Cum ziceai ca te cheama? Tuna vocea uriasului, care incepu a-si freca palmele, antrenandu-le pentru o batalie cu turul pantalonilor vargati ce atarnau pe micut.

Nu ti-am spus cum ma cheama, pentru ca nu m-ai intrebat pana acum. Numele meu este Ayan, dar mai am si alte variante de nume. inca nu e nimic sigur. Sunt o schita.

Bun! Si, de ce ma deranjezi din disperare?

Asa trebuie, rosti calm, angelic, purtatorul de curcubeu. Exista un scenariu urias, mult mai urias ca tine, in care scrie ca noi doi trebuie sa vorbim...

I-auzi!

Eu, personal, cred ca tu te simti un outsider (va imaginati fata uriasului cand aude acest cuvânt si radeti!), dar aceasta stare nu reprezinta neaparat ceva rau... intelegi?

Nu prea! Raspunde uluit uriasul, care se cobori din inalt pana la inaltimea nasului micului intept, cu vocatie de psihoterapeut.

Te gasesti pur si simplu intr-o stare de tranzitie, care ii inebuneste pe toti cei din jurul tau...

Asa...

Tot ce trebuie sa faci este sa nu te deschizi in fata suferintei si a durerii. Priveste, cate ravagii sunt in jurul tau... Fii urias si descurca-te singur, ca in problema care o ai nu te poti baza pe nimeni.

Mai, mucea, parca Ayan iti spune...

Ti-am zis, e o varianta, sunt in provizorat!

Ia du-te tu in... povestea ta si lasa-ma pe mine cu... castelul meu!

O.K., no problem, moshu! Ma retrag, oricum nu esti comunicativ. Faci oglinda!

Si piciul pleca, cu cuibul de curcubeu pe cap, cu tot. Disparu la fel de misterios, dupa cum aparu.

Si ofta uriasul, privind la poarta cetatii. Era ferm convins ca nu va trece niciodata de ea. Ce era mai grav, ca iata, are si vedenii multicolore, pusti infatuati care ii dau sfaturi. Sfarsitul lumii, nu alta, sau poate doar sfartitul povestii...

Si era atat de convins ca nu trece de poarta incat nu observa ca lanturile si lacatele de pe ea nu erau nici prinse, nici incuiate. De fapt, poarta era deschisa, iar Castelul il astepta, plin de visele lui... Tot ce trebuia sa faca era sa intinda mana, sa impinga poarta incetisor, fara uz de efort urias... Si asa a si facut, mai tarziu, dar in cele din urma...

Si acum, de cate ori ii intalneste pe oameni, care sunt toti brozati uniform (la ce Soare bun si bland acopera tinutul lor!), Uriasul cu ochi albastri le spune, abordand o atitudine inteleapta: "Ori de cate ori ne simtim "pe dinafara", in noi se trezeste acel sentiment de copil neajutorat, sentiment adanc inradacinat in experientele copilariei. Drama este ca fiind atat de profund, suntem tentati sa-l reactivizam mereu si mereu, la fel ca o placa veche pe un gramafon harait. Vine un moment cand ai privilegiul sa opresti gramafonul. Darama-l cu piciorul, striveste-l cu ciocanul, si nu te mai lasa chinuit de acele idei ca nu esti "suficient de" pentru a fi acceptat sau inclus. Poti deschide orice poarta, ajungand acolo unde visele construiesc realitatea, inaintea ta"...

Moshule, da' de unde cunosti mata atatea cuvinte jmekere? Eu, unul, nu le-am mai auzit prin partile locului. inteleg astia ce le spui, sau te asculta asa, doar sa nu le strici vremea? Uita-te la ochii lor, se uita un puncte fixe, ca sa nu zic "in gol"!

Uriasul se intoarce contrariat. Cine indrazneste sa-i intrerupa discursul ce l-a facut celebru peste noua tari si tot atatea mari? il recunosc pe pici.

Ayane, inca nu te-ai "intrupat" in povestea ta?

inca nu, sunt in stand-by.

Asa...

M-am gandit sa dau o tura, sa te salut, poate vrei sa ma mai intrebi cite ceva... Stii, am coeficientul de inteligenta peste medie, poate te ajuta...

infuriat, uriasul se ridica cu gandul sa-l prinda de ciuful multicolor pe Ayan, dar...

STOP!!!

Ayan se intoarce acasa, la mine si se aseaza cuminte si rabdator intr-unul din buzunarele de la jacheta. Este seara, poate, sau... chiar nu conteaza ce moment al zilei. Indiferent cand, povestitorul, daca vrea, pune punct povestii si trage un pui de somn, adormit si descantat de propriile-i cuvinte.

Uriasii poate s-au retras in castelele lor uriase, pline de vise uriase, care atunci cand nu mai au loc in camarile de acolo, mai sare, cate unul, si se pierde in lumea noastra.

* * *

Povesti din Arcana Major: Escape

Florinela Anca Vasilescu

Va fi odata, ca niciodata, o femeie tanara si frumoasa, si pe cat de frumoasa, pe atat de desteapta, care intr-o seara de primavara va descoperi cu stupeoare ca biroul elegant si confortabil in care se afla poarta in el atmosfera unei redute. Va distinge, cu uimire, cum nori de praf si fum o ascund de restul lumii, care nu dispare, ci se preface intr-un nesfarsit pluton de executie. Aude, clar, zanganitul armelor de foc si suieratul prastiilor tampe. Nu stie daca a mai trait secventa asta, sau a visat-o, nu stie nici daca ceea ce distinge este real sau inchipuire. Singura certitudine este faptul ca spaima si singuratatea nu i-au fost niciodata straine. Inima ii va bate mai repede, va inchide ochii, incercand sa scape de nalucire, dar se ascunde unde nu trebuie, inchizandu-se inconstient chiar in cutia Pandorei, in propria minte. Va uita, inca odata, ca aceasta slujitoare, simpla si impertinenta, atat asteapta, un infim semnal, pentru a prelua comanda: "Gandeste, gandeste si iar gandeste, si vei gasi solutii! Oare?"

Femeia frumoasa, si pe cat de frumoasa, pe atat de desteapta, va fi din nou ispitita de minte, care ii va umple fruntea de mecanisme, gura de vorbe goale si laude desarte, care ii va polua linistea, asemeni unei veritabile uzine de adus argumente si opinii.

Cand se vor intampla toate acestea, nimeni nu-i va fi in preajma. Institutul va fi gol. Un portar plictisit, va face singura animatie. Pe el nu il poate chema. Nici macar nu-i cunoaste numele. In incercarea de a impinge imaginea dezolanta si amenintatoare a frontului invizibil, mainile se lovesc de tastura computerului, "singurul coleg inteligent", cum il alinta. Cu el dezerteaza. "Escape" si are control asupra norilor si timpului. Scrie automat. Degetele danseaza un step nebun, iar din coregrafia lor furibunda tasnesc cuvintele ce compun demisia din prezent. O femeie frumoasa, si pe cat de frumoasa, pe atat de desteapta, va scrie:

"O prajitura cu cacao si o beza. Ce alegi? Dar dintre trecut si viitor? Pentru mine este o singura alegere, intotdeauna pariez pe viitor, pe roz si dulce. Daca nu as fi atat de conditionata de legile acestui univers, in acest moment as fi o femeie de 85 de ani. Asta mi-as dori astazi, da, sa ma trezesc fara zor dimineata si fara desfasuratorul obligatoriu al urmatoarelor ore! Mi-as dezmorti sufletul, incet, apoi casa, tiptil, cu arome puternice de cafea, vanilie si paine proaspata. Mi-as saluta telepatic nepotii si stranepotii, apoi copii, care sunt departe, in trecutul meu. Ar fi inca tineri, de fapt copii, daca stau bine sa ma gandesc..."

De ce atat de departe de "acum"? Simplu, pentru ca atunci cand vrei sa pleci cu adevarat, iti alegi o destinatie indepartata, din care sa-ti fie imposibila intoarcerea in rutina locativa, pentru te si miri ce motive, care de obicei nu sunt reale si nici ale tale. Cand esti foarte departe, nimeni nu te cheama, iar daca o face, nu te va acuza pentru intarziere. Asa si cu timpul, este bine sa te alungi, strategic, cat mai departe de "azi", astfel incat orice impuls al prezentului catre tine sa-si piarda din intensitate si importanta.

Cum poti pleca in viitor?! Simplu, iti doresti! Tu vrei sa pleci? Este destul de greu la inceput, dar apoi, aceste escapade te acapareaza mult mai puternic decat posesivul domn Trecut, din simplul motiv ca variantele viitorului sunt infinite. Personal, atunci cand ma intorc in "filmul ce a fost", ma plictisesc ingrozitor. Oricat de interesanta ar fi o pelicula, dupa 10 vizionari, gata, e consumata! Pot interveni cu alta gama de sentimente, interpretari si, mai ales, justificari, dar invariabil pentru mereu aceeasi faza, pentru mereu acelasi gest, pentru mereu aceleasi cuvinte, pentru mereu acelasi nod relational, pentru mereu acelasi rahat, in care nu mai pot schimba nimic! Si, vreau, nu vreau, ma incarc cu frustrari sau odioase complexe de vinovatie, ori ma fixez perplex in fata unui tablou care ma hipnotizeaza si ma scoate definitiv din mine, trind repetent in "transa" si nesansa trecutului. In viitor, lucrurile stau altfel, poti intinde coarda, te poti juca, iar consecintele nu sunt grave, ca acum, in prezent, cand mizand gresit vrei imediat altceva, dar nu se mai poate. Aceasta gratiere din cusca optiunilor potrivite este accesata cu parola "nu-exista-tarziu", pentru ca in viitor nu exista "prea tarziu", asa cum nu exista ceasuri in miscare, din straniu - la inceput - motiv, ca nu exista timp.

Timpul nu m-a ajuns, inca, sa faca ravagii, sa-mi intinda corpul fizic in limitele formale care-mi sunt alocate ca muritoare. Cum spuneam, daca nu as fi atat de conditionata de

legile acestui univers, in acest moment as alege sa fiu o femeie de 85 de ani, care numai daca vrea ea traieste un an intr-un an, care numai daca vrea s-ar trezi, s-ar ridica din pat, si-ar dezmorti sufletul, incet, apoi casa, tiptil, cu arome puternice de cafea, vanilie si paine prospata.”

Dansul va incremeni. Mintea se va aseaza cu-minte la locul ei. Afara, seara de primavara va desena pe cer cu culori aprilice. E pace?

* * *

Transformarea

Ion Dafinoiu, *Elemente de psihoterapie intergrativa*, Editura Polirom, 2000

Traiau odata, pe fundul unei mlastini, cateva larve care erau foarte nedumerite in legatura cu ceea ce se intampla cu suratele lor dupa ce acestea se urcau la suprafata, deoarece nici una dintre ele nu mai revenea in locul de unde plecase. Curioase si chiar usor speriate, ele s-au sfatuit si s-au hotarat ca prima dintre ele, care va pleca, sa se intoarca si sa le povesteasca cum este acolo sus.

Foarte curand una dintre ele a simtit un imbold irezistibil de a pleca si a inceput sa urce usor pe tulpina unei flori. Ajungand pe petalele florii, ea s-a odihnit putin, si, incet, incet, a inceput a se schimba, pana s-a transformat intr-o superba libelula. Si-a luat zborul, dar n-a uitat de promisiune si a incercat fara success sa atraga atentia larvelor ramase in mlastina. Si-a dat seama intr-un tarziu ca, desi surorile ei, pe care le vedea acolo jos, ar fi putut s-o vada, nici una n-ar fi reusit sa recunoasca in frumoasa libelula larva care fusese odata.

* * *

Trandafirul cu spini

Ion Dafinoiu, *Elemente de psihoterapie integrativa*, Editura Polirom, 2000

Intr-o primavara, gradinarul unui imparat i-a adus acestuia un trandafir minunat, pe care il cultivase cu multa grija. Imparatul l-a luat in mana, incantat de frumusetea lui, dar, intepandu-se in spinii lui, l-a scapat din mana. Furios, l-a certat pe gradinar: “Degeaba ai lucrat cu atata sarguinta, floarea ta nu este perfecta. Vezi de lucreaza mai bine, altoieste-l, incearca sa obtii un trandafir fara spini, si vei fi bine rasplatit.”

Gradinarul s-a intors in gradina lui, si dupa mai multe incercari, a reusit sa obtina ceea ce i se ceruse Repede a dus trandafirul imparatului. Acesta l-a luat in mana si s-a bucurat cand a vazut cat de neteda ii era tulpina, dar, cand l-a dus la nas pentru a se bucura de parfumul lui, a constatat cu surprindere ca nu avea nici un miros. “Ce ai facut cu trandafirul?”, l-a intrebat imparatul, din nou furios, pe gradinar. “Nu mai are parfumul minunat pe care i-l stiam.”

“Imparate”, a spus gradinarul, “orice lucru se schimba daca vrei sa-l altoiesti. Si nimic pe lumea asta nu este fara cusur, arbori, flori, oameni. Astfel si acest trandafir, ori inteapa si are miros, ori nu-nteapa, dar ramane fara nici un parfum.”

* * *

Rugaciunea potrivita

Ion Dafinoiu, *Elemente de psihoterapie integrativa*, Editura Polirom, 2000

Doi tineri casatoriti si-au cumparat o casa si s-au gandit s-o sfinteasca pentru a avea noroc cat timp vor locui acolo. L-au chemat pe preotul satului si au pregatit o masa imbelsugata cu care sa incheie ceremonia. Gazda avea cele mai bune intentii si dorea sa-si dovedeasca maiestria culinara. Cand a adus insa mancarea, femeia si-a cerut scuze pentru ca bucatele pregatite de ea erau cam arse. In timp ce gatise, ea citise diferite rugaciuni, in speranta ca masa va avea success. Preotul i-a zambit prietenos si i-a spus: ” Este bine sa te rogi, dar data viitoare cand intri in bucatarie, roaga-te dintr-o carte de bucate.”

* * *

Povestea celor trei batrani

Szerena Nagy

A fost odata ca niciodata...

Intr-o dimineata insorita, o femeie a observat trei batrani care stateau in fata casei sale. Nu-l cunostea pe niciunul dintre ei, dar si-a dat seama ca sunt obositi si flamanzi si i-a invitat inauntru.

Batranii au intrebat:

- Dar sotul tau e acasa?

- Nu, a plecat de dimineata la munca - a raspuns femeia.

- Atunci nu putem intra - spusesera batranii.

Seara, cand sotul ei s-a intors, femeia i-a povestit cele intamplate. Sotul i-a spus:

- Acum ca sunt si eu acasa, ii putem invita inauntru.

Femeia a iesit sa invite batranii. Unul dintre ei i-a raspuns:

- Noi nu putem intra impreuna in casa.

- De ce? - intreba femeia.

- El este Bunastarea - spuse batranul, aratand spre unul dintre ei - el este Succesul - si a aratat spre celalalt - iar eu sunt Iubirea. Va trebui sa decideti, pe care dintre noi il vreti in casa.

Femeia s-a intors in casa, si a povestit sotului cele intamplate. Au inceput sa se gandeasca oare pe care sa-l invite. Sotul a spus:

- De mult imi doresc sa am succes in viata. Sa invitam Succesul!

Sotia i-a raspuns:

- Eu zic sa invitam Bunastarea, pentru ca atunci vom fi cu adevarat fericiti.

In acel moment a intrat baietelul in casa si si-a auzit parintii vorbind intre ei.

- Eu tare mi-as dori sa invitam Iubirea la noi - spuse baietelul.

In sfarsit, dupa multe discutii s-au decis sa invite Iubirea. Femeia a iesit din casa, si a spus batranilor decizia lor. Astfel, Iubirea s-a ridicat si s-a indreptat spre casa. Iar dupa ea au pornit si ceilalti doi: Bunastarea si Succesul.

Femeia a fost foarte curioasa si i-a intrebat:

- Cum de veniti toti in casa? Nu voi mi-ati spus ca numai unul dintre voi poate sa intre?

- Ba da - raspunse Iubirea. Daca ati fi ales Bunastarea sau Succesul, numai ei singuri ar fi putut intra in casa. Dar fiindca m-ati ales pe mine, ei ma urmaresc peste tot unde ma duc...

Si-am incalcat pe o sa, si v-am spus povestea asa.

* * *

Poveste pozitiva despre psihoterapia pozitiva

Adonis Bunghis

A fost odata ca niciodata....Intr-o zi senina, cam prin anul 1968, cand soarele zambea cu toata gura, **Psihoterapia** a dat nastere unui nou copil, o fetita care s-a dovedit a fi mai tarziu una tare inteleapta.

Se tot gandea mama ce nume sa-i puna inca de cand era insarcinata, cand avusese un vis ca fiica ei va reusi sa aduca bucurie si pace

unei lumi intregi si sa aduca un zambet prin vorbele si atitudinea ei acolo unde oamenii nu vedeau decat tristete, durere si saracie.

Avusese discutii serioase cu celelalte fiice ale ei care fiecare sustineau ca nu era cazul ca mama sa mai aduca o fiica pe lume, ca erau destule si numai cearta se isca de fiecare data, deoarece concureau care sa fie cea mai buna si mai apreciata de cei din jur, cu un statut preferential si privilegiata printre baietii Stiintei.

Toate celelalte fete aveau nume ciudate, unele greu de pronuntat sau cu semnificatii adanci, cum era fiica cea mare numita **Psihanaliza**, care dorea sa fie respectata si apreciata de toti ca fiind o a doua mama pentru surorile ei terapeutice, si care nici nu accepta sa fie comparata cu celelalte fiice deoarece, considera ea, avand experienta necesara si fiind nascuta in timpuri si conditii grele, fiind cand ovationata, cand huiduita, amintea mereu ca tot ce au invatat surorile ei i se datoreaza doar ei. E drept ca le crescuse si educase pe surorile ei mai mici deoarece mama lor, **Psihoterapia** era foarte ocupata sa-si castige un loc printre baietii Stiintei care nu vroiau s-o recunoasca nicicum si o tot confundau cu sora ei **Psihologia**, cu care semana foarte bine si care, pe drept cuvânt, la vremea aceea era mult mai cunoscuta si apreciata decat ea. Sau, si mai rau, o confundau chiar cu sora ei vitrega, **Psihiatria**, cu care desi avea in comun faptul ca erau din acelasi tata si ca ea era mai in varsta, totusi mama, **Medicina**, o avusese din prima casatorie a tatalui **Filosoful**

Totusi **Psihanaliza** era destul de greu de multumit, mereu aroganta cu celelate surori, deoarece se considera elitista, umbla printre oameni mari si societati distinse, si uneori nici nu vroia sa-si recunoasca familia de origine. Era destul de rece si distanta, locul ei preferat in camera mare de oaspeti era intotdeauna intinsa pe canapea asociind liber pe temele in discutie si anlizandu-le invitatilor visele.

Casa **Psihoterapiei** era vesnic plina de vizitatori, de curiosi, de de baietii Stiintei care veneau sa-i curteze fetele si sa vada daca merita sa-si mute zestrea in casele lor.

Mama Stiinta era o mama severa, foarte pretentioasa si indemna baietii sa supuna fetele la diferite teste care de care mai interesante ca sa vada daca erau capabile sa primeasca votul ei de a-i intra sub acoperis. Baietii **Stiintei** aveau intalniri periodice in care dezbateau si argumentau cu mare verva care dintre fete merita sa fie validate si acceptate in casa lor deoarece pretutindeni era recunoscut ca fiind o mare onoare sa faci parte din casa **Stiintei**.

Psihanaliza avea multe surori, care mai de care mai talentate si mai bine pregatite in domeniul ei, dar care, din pacate, se ciorovaiau din pricina orgoliului ca una sau alta ar avea o slujba mai buna sau ca ar fi mai apreciata si mai bine vazuta decat alta.

Una dintre ele era **Psihodrama**, foarte talentata in domeniul artistic. Stia sa puna in scena aproape orice si ii ajuta pe oameni sa se descopere pe ei insisi prin prisma temelor vietii lor care se repetau pe scena inconstient. Frumoasa foc, si cu o foarte buna intuitie, te citea de cand intrai pe usa. Avea cele mai trznite idei, fiind cea mai creativa dintre surorile ei, reusind sa-I fascineze pe toti prin ceea ce le descoperea. Te indragosteai repede de ea deoarece stia sa te cucereasca nu prin vorbe, ci prin actiune, prin joc, reusea sa mobilizeze pe toata lumea pe scena vietii. Cand te prindea in mrejele dragostei nu te mai lasa. I se solicita serviciile in toata lumea si aproape in orice domeniu.

Erau doua surori gemene, una numita **Logoterapia** si cealalta **Analiza Existentiala** care se preocupau mereu de sensul vietii pe pamant, gaseau sensuri suferintei, mortii, traiau liber, autentic si isi asumau responsabilitatea pentru actiunile lor. Erau apreciate in ascuns de surorile lor pentru ca aveau valori morale trainice si incercau sa-I ajute pe ceilalti sa-si descopere propria vointa, sensul in viata si libertatea.

Fiecare fiica avea o anumita particularitate si se remarca printr-un anume lucru. **Gestalt Terapia** era foarte mult preocupata de prezent, si vesnic intreba pe toata lumea cum se simte aici si acum. Era foarte pasionata de explorare si sa-I faca pe ceilalti constienti de ceea ce se intampla cu ei. Era interesata nu numai de ce anume fac oamenii ei si cum fac un anumit lucru. **Hipnoza** era un drac de fata, care avea tot felul de tertipuri prin care ajungea la mintea inconstienta si reusea sa le descopere celor din jur cele mai adanci intentii, le aducea in constient amintiri reprimite care ii ajutau sa-si rezolve dilemele din prezent. Acestia erau mereu vrajiti de puterea si seductia acestei domnisoare care le crea stari de trasa si de reverie, ea ii facea sa se relaxeze profund si intotdeauna cand se trezeau din starea aceea bizara, ca de somn, cascau, se intindeau si se simteau mai bine. Fenomenal ce putea face fata asta! II facea pe oameni mai sanatosi si mai fericiti.

Cognitiva considera ca cel mai important lucru e cum gandesti, ca de acolo porneste totul, ii invata pe cei din jur cum sa treaca de la ganduri irrationale la cele rationale. Era foarte mandra de realizarile ei, fiind des curtata de baietii Stiintei, deoarece demonstra in multe locuri ca de la "cap se-mpute pestele". Sora ei preferata, putin mai mare decat ea, **Comportamentala** spunea ca cel mai important e comportamentul, si ca noi putem invata cum sa ne comportam daca suntem conditionati de anumite lucruri.

Dupa cum spuneam, veni ziua cand **Psihoterapia** dadu nastere unui nou copil. Aceasta se nascuse in mijlocul conflictelor surorilor ei iar mai tarziu avea sa-si faca o slujba din a vindeca conflictul. Se tot gandea cum sa-I puna numele, si deoarece zambea tot timpul si era fericita chiar daca cineva se uita incrunat la ea, chioras sau o vorbea de rau fu numita **Pozitiva**. Era inteligenta fetita, in scurt timp invatase ce e bun de la fiecare surioara a ei, mestesuguri care s-o ajute sa-si faca mai bine meseria pe mai tarziu. Cu rabdare isi configura propriul ei sistem de terapie, insa tinu seama si ce ce invatase in copilarie de la surorile ei terapeutice si integra lucrurile bune in propriul ei stil.

Se gandea intr-o buna zi sa viziteze fiecare surioara a ei care statea care pe unde, rasfirate prin toata lumea. Unele erau maritate cu baietii **Stiintei**, altele erau necasatorite iar altele ramasera vaduve. Era curioasa sa vada cum se traieste in cultura fiecareia. Intelesese ca fiecare surioara o judeca pe cealalta ca traieste corect sau incorect dupa standardele societatii si culturii lor, iar ea decise ca va invinge aceste prejudecati si va incerca sa inteleaga comportamentul fiecareia in mediul ei natural. Avusese multe discutii cu fiecare si observa ca una o invinuia pe cealalta, se intepau cu cuvintele, deoarece fiecare din ele avusesera multe greutati, unele chiar traume pina ajunsera sa li se recunoasca autoritatea si statutul profesional. Unele aveau necazuri de familie, se certau care e preferata mamei si care seamana cel mai bine cu ea, care e originala in idei si care nu. **Pozitiva** intelesese ca fiecare era unica, diferita si irepetabila, cu nevoi particulare dar si universale, cu propriile convingeri si valori care se doreau a fi respectate. Tocmai de aceea, ea incerca sa fie cit mai pasnica si impaciuitoare si sa le inteleaga diferentele. Numai ca unele se imbolnavisera de atatea discordii, de unde trase ea concluzia ca drumul spre boala e semnat cu multe mici necazuri de care trebuia sa tina seama ca sa nu le repete povestea. La orice drama asista, orice necaz avea ea incerca sa-i gaseasca o latura pozitiva si sa nu se mai necajeasca atat. Pe oriunde mergea raspindea mireasma pacii si a voii bune. Ca sa nu le jigneasca pe surorile ei cind greseau sau ca sa nu le zica direct, pe fatza ceea ce avea de spus ca s-ar fi suparat foc, sau poate n-ar fi inteles mesajul ei si nu le-ar fi picat fisa, le spunea cite o poveste orientala, un basm, un proverb, o zicala, doara doara se prinde. Vorbirea asta in parabole nu-i era straina deoarece **Psihoterapia**, mama ei, o obisnuise de mica cu povesti, metafore si multe altele ca sa-si dezvolte universul imaginativ si sa intuiasca mai bine ce are de facut in viata.

Mama ei **Psihoterapia** ii daduse de mica pretiosul sfat:

-Nu uita, draga mea, ca in viata sa ai un echilibru cit mai bun intre realizarile tale, adica nut e suprasolicita cu munca, timp pentru pentru trupul tau, nu uita de contactul cu oamenii si fa-ti planuri de viitor, increde-te in visele tale. Daca abuzezi intr-o directie sau alta vei pierde echilibrul. Astfel ea si-a format un **Model al Balantei**, al echilibrului dupa care sa se orienteze in viata. A invatat ca puterea sta in ea si ca pe baza celor 2 capacitati de baza pe

care le detine native, cea de a iubi si cea de a cunoaste poate sa-si construiasca un destin magnific.

Astfel invatata lectia, **Pozitiva** pasi in viata cu multa forta si dragoste, daruind celor din jur pacea, intelepciunea si echilibrul ei. Cand am intalnit-o acum doi ani si m-am plans de problemele mele mi-a spus zambitoare: *Ai supravietuit. Esti puternic. Deci poti! Ai invatat din trecutul tau ca sa poti trai mai bine in viitor. Si mi-a dat un sarut dulce, matern, pe frunte ca o binecuvantare, intarindu-mi ca si cu o pecete convingerea ca totul va fi bine! Si asa a fost. Azi sunt bine!*

* * *

Poveste despre vacante

Dorin Victor Vasile

Se spune ca a fost odata ca niciodata un turist foarte multumit de sine insusi si de vacanta pe care si-o putea permite intr-o insula indepartata.

Si intr-o buna dimineata din acea vacanta pe care si-o putea permite, pentru care muncise foarte mult, plimbandu-se agale pe plaja a vazut intr-un hamac zdrentaros undeva la umbra un tanar pescar.

Barca sa umila era plina de peste. Probabil se trezise noaptea, ca toti pescarii, iesise in larg, avusese noroc si prinsese in plasa lui mult mai mult peste decat de obicei. Iar acum se gandeau cum sa isi petreaca cat mai placut ziua pe care o avea inainte.

Turistul revoltat de indolenta pescarului il admonesta:

"De ce nu mergi sa pescuiesti in loc sa lenevesti aici in hamac?"

"Pai tocmai m-am intors de la pescuit. Nu vezi barca plina? Am avut o zi buna si am prins mai mult peste decat aveam nevoie." raspunse lenes pescarul.

"Atunci du-te si pescuieste din nou. Este inca devreme, ai mai putea pescui cel putin o data."

"Si de ce ar trebui sa fac asta?" intreba curios pescarul

"Cum de ce? Ca sa ai mai mult peste"

"Si ce sa fac cu mai mult peste? Deja am mai mult decat as avea nevoie."

"Cum de ce? Ca sa il vinzi, sa ai mai multi bani."

"Si ce sa fac cu mai multi bani?" intreba in continuare plictisit pescarul

Turistul nostru incepea sa fie agasat de intrebarile "de ce" ale pescarului

"Cum ce sa faci cu banii? Ai putea sa ii investesti. Ai putea sa cumperi mai multe barci, sa angajezi oameni care sa munceasca pentru tine. Iar in final daca ai munci foarte mult poate ca ai reusi chiar sa iti deschizi o fabrica de conserve de peste."

"Si de ce ar trebui sa fac asta?" intreba pescarul

"Se vede ca esti greu de cap. Daca fabrica va merge bine ai putea la un moment dat sa angajezi un manager de valoare asa, ca mine, care sa o conduca in locul tau."

"Si eu ce obtin din asta?"

"Cum ce obtii? Atunci cand altcineva va conduce barcile tale, fabrica ta, toata afacerea ta in locul tau vei putea la un moment dat sa iti permiti asa, ca mine, o vacanta, sa stai la umbra fara sa fie nevoie sa mai faci nimic.

"Si de ce toata complicatia asta?" intreba aproape adormit pescarul "Asta fac chiar acum"

* * *

Poveste despre un calif care dorea schimbarea

Dorin Victor Vasile

Se spune ca traia odata un calif care povestea bucuros oricui voia sa il asculte urmatoarea poveste:

Cand eram tarar eram revolutionar, ambitia ma orbea iar singura mea rugaciune catre Allah era:

"Da-mi puterea sa schimb lumea..."

Apoi anii au trecut si mi-am dat seama ca mi-am atins mijlocul vietii fara sa fi schimbat nici macar un singur suflet.

Asa ca am devenit mai intelept si mi-am schimbat rugaciunea:

"Allah, da-mi puterea sa ii schimb pe cei apropiati mie. Doar familia si prietenii, oamenii importanti pentru mine."

Acum am devenit un om batran, zilele imi sunt numarate si singura mea rugaciune suna asa:

"Allah, da-mi puterea sa ma schimb pe mine insumi."

* * *

Poveste despre un baietel fricos si un caine fioros

Dorin Victor Vasile

Intr-o tara indepartata, intr-o localitate indepartata, intr-o familie si mai indepartata traia un baietel fricos. Nu fusese dintotdeauna asa insa cu timpul devenise atat de fricos incat aproape ca nu mai iese din casa.

Parintii sai au observat treptat acest lucru si au incercat sa afle ce se intampla. Baietelului ii era frica de alti copii, care uneori se purtau urat cu el. Ii era apoi frica de cainii vagabonzi de pe strazi care il latrau si uneori pareau sa incerce sa il muste. Si mai ii era frica sa traverseze o mica padure aflata in drumul dintre scoala si casa.

Si pentru ca starea baietelului parea tot mai grava si mai fara iesire, intr-o buna zi parintii ingrijorati au cerut sfatul unui batran intelept care locuia in zona lor.

Acesta le-a spus parintilor sa ii cumpere copilului un caine. Cainele il va apara si in acelasi timp ii va tine de urat asa ca probabil frica va disparea. Inteleptul a adaugat insa ca acel caine nu trebuie sa fie nici prea mic caci va fi insuficient pentru a rezolva problema baiatului si s-ar putea sa ii creeze noi probleme pentru ca va trebui sa aiba grija de caine. Dar sa nu fie nici prea mare si prea rau pentru ca atunci va fi excesiv si va crea din nou alte probleme. Ar trebui sa fie doar suficient pentru ceea ce are nevoie.

Solutiile la probleme nu trebuie sa fie nici insuficiente nici excesive.

Parintii au fost incantati de idee dar nu au mai luat in seama si partea a doua a sfatului. Au mers apoi la un renumit crescator de caini din regiunea lor si l-au rugat sa le vanda un pui din cel mai bun caine de paza pe care il avea. Crescatorul nu i-a intrebat pentru ce au nevoie de un caine ci doar i-a prevenit ca puiul de caine pe care il cumpara are ca parinti caini de lupta puternici si fiorosi, care lupta pana la ultima suflare.

Baietelul a fost vrajit de noul lui prieten, un catel mic, tacut si simpatic. Au devenit pe loc de nedespartit: dormeau impreuna, mancau impreuna, mergeau la joaca impreuna. Baietelul devenise din nou vesel, iese din casa din nou, mergea la joaca cu ceilalti copii. Insa cainele a crescut repede si s-a transformat intr-un dulau fioros care il urma pe baietel peste tot, tacut, ca o umbra.

Nu era la fel ca ceilalti caini de pe acolo. In afara de faptul ca era foarte mare nu latra niciodata. Nu latra, nu ameninta, avea o privire inexpressiva, ataca brusc si o facea cu furie si determinare, nu ca sa ameninte ci ca sa ucida. Cativa caini vagabonzi din sat care avusesera proasta inspiratie sa latre baietelul cel fricos isi gasisera un sfarsit rapid si brutal in coltii dulaului.

Sfatul batranului intelept s-a dovedit la inceput foarte bun. In scurt timp toate problemele vechi ale baietelului au disparut. Cainii din sat stateau ascunsi atunci cand baietelul trecea insotit de dulaul sau cel fioros, copiii rai nu mai aveau curajul sa se arate.

Cu timpul insa baietelul a inceput sa fie din nou singur: nici prietenii sai nu mai aveau curajul sa se apropie de el de frica dulaului. Iar uneori chiar si parintii baiatului evitau sa se mai joace cu el de frica cainelui pe care ei il cumparasera. Baiatul se izola din nou si de data aceasta mult mai grav pentru ca cei din jurul sau il evitau.

Parintii speriasi de ce se intampla s-au dus din nou la batranul intelept sa ii ceara sfatul. Acesta le-a amintit ca le spusese ca solutia la problema lor nu trebuie sa fie nici insuficienta, nici excesiva pentru ca aceasta nu va fi o buna solutie ci va crea noi probleme. Iar noi probleme cer noi solutii.

Pentru ca baiatul era foarte atasat de caine nici nu se puneau problema sa renunte la acesta. Problemele arareori sunt reversibile pur-si-simplu.

Asa ca au cautat impreuna o solutie la noua problema, parintii, copilul si inteleptul. O solutie care sa nu fie insuficienta, sa nu fie excesiva ci doar ceea ce aveau nevoie.

Au construit o cusca solida pentru caine in care acesta statea incuiat in timpul zilei. Astfel viata sociala a familiei a fost restabilita. Apoi au negociat cu baietelul ca acesta sa isi plimbe cainele dimineata devreme, cand nu speria si nu deranja pe nimeni. Cainele era astfel prezent in continuare in viata sa dar cu anumite reguli precise.

A fost pretul pe care baiatul a trebuit sa il accepte pentru a putea pastra cainele si pentru a duce o viata normala.

Incetul cu incetul viata baietelului si a familiei sale a reintrat in normal. Iar din toata aceasta poveste fiecare din cei implicati a invatat o lectie importanta.

* * *

Poveste despre trei soricei

Dorin Victor Vasile

Se spune ca undeva, departe, la tara, intr-o casa mare si frumoasa traiau trei soricei. Desi nu aveau o prea mare experienta de viata sau profesionala (in profesia de soarece, desigur) soriceii erau convinsi ca se pricepeau la toate si se ciondaneau adeseori asupra a ceea ce faceau si asupra a ceea ce era de facut.

Cu toate acestea, in felul lor galagios traiau totusi in armonie si buna intelegere.

Intr-o buna zi insa s-a intamplat ceva deosebit: cu un zgomot asurzitor un perete intreg s-a prabusit, lumina s-a intunecat iar in camera a pasit un monstru.

Cei trei soricei au incremenit in locurile in care se aflau in acel moment, in locurile lor preferate, de altfel. Unul era pe peretele din fatza, de unde ii placea, dupa spusele sale "sa infrunte lumea". Altul era pe podea, unde ii placea sa aiba "teren ferm sub picioare" si sa faca planuri. Iar cel de-al treilea soricel se afla pe o scandura din tavan de unde ii placea sa incerce sa "isi pastreze o privire sintetica, de ansamblu" si sa isi bea in tihna cafeaua.

Monstrul a scos un "muuu" inspaimantator de cateva ori, a scuturat din coarne (da, avea coarne, cum au toti monstrii!) si clopotul enorm pe care il purta la gat iar apoi, dupa o vesnicie a iesit in marsarier prin peretele pe care il sparsese. Soriceii si-au revenit cu greu din spaima, s-au adunat treptat la loc, in ritmul lor propriu si au inceput apoi sa comenteze cele intamplate.

"Avea coarne uriase si o limba absolut enorma" spunea cu groaza soricelul din perete, cel care "infrunta lumea". "Aa, si era agresiv si biped. Iar clopotul pe care il purta la gat era infricosator."

"Vorbesti numai prostii" spunea celalalt soricel, care fusese ascuns in podea, "ce coarne, ce limba, ce biped? Sa fim realisti. Monstrul arata ca un fel de masa cu patru picioare si de care atarnau un fel de clopote. Clopotele atarnau pe dedesubt si nu la gat." spunea soricelul "cu picioarele pe pamant", cel care incremenise pe podea. Si poate ca cei doi certareti s-ar mai fi certat mult si bine daca cel de-al treilea soricel, care avusese norocul sa asiste la eveniment asezat confortabil pe scandura sa din tavan - si ca atare vazuse totul de sus, de la o distanta confortabila - nu i-ar fi intrerupt:

"Aveti dreptate amandoi, desigur, fiecare in felul vostru. Fiecare ati vazut monstrul de pe unde erati ascunsi. Mi-as permite sa va spun ca in acest caz va lipseste perspectiva. Monstrul avea intradevar coarne uriase din fatza iar de dedesubt arata probabil ca o masa cu clopote insa de un am stat eu arata mai degraba ca o vaca, ca acele vaci pe care le vedem zilnic la orizont si ne intrebam adeseori cu invidie oare cine le mulge."

Se spune ca din acea zi micutii soricei au devenit mult mai atenti la relativitatea punctelor lor de vedere.

Si au decis in buna traditie ericksoniana sa utilizeze intamplarea cu monstrul pentru a-si imbunatati abilitatile de comunicare.

Si daca nu se vor fi despartit intre timp or fi impreuna si astazi.

Si am incalcat pe o sa si v-am spus povestea asa.

* * *

Poveste despre entuziasm si obstacole

Dorin Victor Vasile

Se spune ca undeva, candva traia un caine caruia ii placea foarte mult carnea. Ma rog, cui nu-i place?

Era un caine pofticios si ambitios, intr-o continua miscare dupa lucruri placute vietii de caine si dupa oportunitati.

Si intr-o zi, cainele nostru, plimbandu-se prin localitatea unde traia a vazut in spatele unui gard o bucata mare de carne cruda, absolut irezistibila, proaspata, rosie, probabil pierduta de cineva neatent. Era pe jumatate impachetata frumos in hartia de la macelarie.

Cainele entuziast era lipit de gardul cu ochiuri mici care il despartea de bucata de carne iar aceasta statea la cativa centimetri de nasul sau. Era atat de absorbit de scopul sau incat uitase de oboseala, de drumul catre casa, de foame si de sete. A petrecut astfel ore in sir hipnotizat de bucata de carne fara sa se apropie de aceasta nici macar cu un centimetru.

Si dupa ore petrecute in gardul care il despartea de dorinta sa din partea cealalta a gardului a vazut cu oroare o pisica grasa si murdara care cu miscari incete si ignorand total cainele orbit de furie a inceput sa taraie cu greu bucata mare de carne, prea mare pentru ea.

Tarziu, in noapte, dupa ce pisica si carnea disparusera demult cainele obosit si resemnat pleca spre casa. Si dupa cativa pasi descoperi cum gardul se termina brusc. Ii dadu tarcoale neincrezator. Gardul exista doar pe o distanta de cativa metri.

Pentru cainele nostru ambitios, lacom si incapatanat a fost o lectie pe care nu a uitat-o niciodata.

Adeseori entuziasmul cu care ne urmarim scopurile ne impiedica sa vedem limitele reale ale obstacolelor din calea noastra.

Si am incalcat pe o sa si v-am spus povestea asa.

* * *

Poveste despre adolescentul care a devenit pistolar

Dorin Victor Vasile

Se spune ca undeva, candva, la o ferma din Vestul Salbatic muncea din greu un baiat abia iesit din adolescenta, aproape un copil.

Nici nu mai stia de cata vreme muncea acolo, poate ca din totdeauna. Nu isi aducea aminte de parintii sai, poate ca nu ii cunoscuse niciodata. Viata era dura in vremurile si locurile acelea iar oamenii faceau eforturi pentru a supravietui si in general viata lor avea foarte putine satisfactii.

Baiatul din povestea noastra se trezea la 5 dimineata, hrana animalele, cara lemne, facea curatenie si tot ceea ce mai este de lucru la o ferma. Munca era foarte grea dar cel mai rau il nemultumea lipsa de perspectiva. Intelegea ca va face probabil toata viata acelasi lucru, nu va avea timp niciodata pentru a invata ceva nou, pentru a cunoaste lumea sau pentru a-si intemeia o familie.

Uneori, seara, rupt de oboseala asculta la gura focului povestile spuse de ceilalti lucratori de la ferma despre pistolarii care erau in acele vremuri adevarate vedete. Dueluri spectaculoase, faima, bani, glorie, o viata de succes. Si incetul cu incetul dorinta de a deveni un pistolar crestea in sufletul baiatului abia iesit din adolescenta si coplesit in fiecare zi de munca la ferma.

Se pare ca era totusi un baiat norocos, caruia dorintele i se implineau. Intr-o zi, in timp ce se plimba pe un drum la marginea fermei a gasit un pistol nou-nout, in perfecta stare de functionare. Probabil ca il pierduse vreun drumet grabit sau poate vreun talhar dintre aceia multi care bantuiau prin vremurile acelea. Baiatul a luat pistolul, l-a ascuns cu grija ca pe o comoara si zile in sir s-a gandit la acest pistol ca la un bilet de intrare in "viata reala" asa cum o vedea el. Apoi a inceput sa se trezeasca diminetile mai devreme, se retragea cat mai departe in padurea de la marginea fermei si se antrena tragand la tinta. Cartusele le lua pe furis de la paznicii de la ferma, de obicei prea neglijenti ca sa le numere.

Norocul era din nou de partea sa: se pare ca era un talent innascut la trasul la tinta, reusea sa loveasca fara dificultate, fara efort, fara sa se gandeasca toate tintele pe care si le propunea. Si astfel, prinzand curaj a inceput sa poate pe ascuns pistolul la el acest lucru dandu-i din ce in ce mai mult curaj si incredere in forte proprii.

Iar intr-o zi s-a intamplat ceva care avea sa ii schimbe viata pentru totdeauna. Impreuna cu mai multi muncitori de la ferma a mers in orasul invecinat pentru a face mici cumparaturi. Si conform noului obicei pe care il dobandise si-a luat cu el pistolul pe care il tine bine ascuns in buzunar, lucru care ii dadea ca de obicei mult curaj.

In oras un betiv dornic de glume proaste a scos pistolul sa ameninte in gluma grupul de muncitori la ferma. Iar baiatul fara sa se gandeasca prea mult a scos rapid pistolul si l-a rapus pe loc pe agresor cu un singur glont bine tintit. Intamplarea a facut ca acel betiv sa fie un pistolar destul de cunoscut in locurile acelea asa ca intamplarea a atras imediat atentia. Si pana ca baiatul nostru sa isi dea seama ce i se intampla a primit pe loc mai multe provocari la duel de la pistolari care nu puteau accepta unul nou printre ei.

Talentul baiatului de a tinti repede l-a ajutat de fiecare data, rand pe rand lichidandu-si toti oponentii. Iar din acea zi s-a mutat la cel mai bun hotel din oras, a inceput sa se imbrace elegant si ca printr-un miracol viata sa s-a schimbat. Era inconjurat de femei frumoase, de admiratori, primea o parte din banii din pariurile care sa faceau pe el si se duela in fiecare zi. Si pentru ca ii placeau armele isi facuse si o colectie frumoasa de pistoale scumpe. Viata grea de la ferma era aproape uitata si ori de cate ori isi amintea ca prin vis de aceasta isi spunea de fiecare data ca a facut alegerea corecta devenind pistolar.

Nu avea o imagine prea clara a viitorului, nici nu il interesa acest lucru. Prezentul era tot ceea ce avea si prezentul era extraordinar, mai mult decat ar fi putut visa vreodata.

Intr-o dimineata insa s-a trezit transpirat si tremurand ca dupa un cosmar pe care nu putea sa si-l mai aminteasca. Avea o stare de neliniste pe care nu si-o putea explica, respira cu greutate si avea sentimentul unui pericol iminent. Mai intai s-a gandit ca poate a exagerat cu duelurile asa ca si-a luat cateva zile de vacanta. O vedeta ca el putea sa isi permita multe,

inclusiv cateva zile de vacanta. Apoi si-a adus aminte ca abandonase demult micul lui antrenament din fiecare dimineata. Dar nici antrenamentul pe care l-a reluat, nici odihna nu reusesau sa il scape de starea de neliniste care il cuprindea din ce in ce mai des. Apoi intr-o zi a inteles.

A inteles ca este doar o problema de timp pana va muri. De putin timp. Ca intr-o zi un alt adolescent ambitios care va dori sa scape de viata grea de la o ferma oarecare va veni sa il provoace la duel si va fi poate cu o fractiune de secunda mai rapid decat el. Ca poate intr-o zi nelinistea, oboseala, ingrijorarea il vor face sa ii tremure mana si atunci totul se va sfarsi.

In ingrijorarea ce il cuprindea tot mai des incepuse sa vada detalii pe care pana atunci nu le vazuse niciodata. Toti cei cu care se duela erau oameni tineri si foarte tineri, pentru ca nu apucau sa imbatraneasca. Nici unul dintre ei nu avea familie pentru ca nu apucau sa isi faca o familie. Nici unul dintre ei nu stia sa faca nimic altceva in afara de dueluri pentru nu apucau sa invete sa faca altceva.

A inceput sa analizeze posibilitatile pe care le avea ca sa scape din aceasta capcana pe care si-o construise singur si anume viata de pistolar. Incepuse chiar sa regrete viata grea de la ferma in care nu isi puna in primejdie viata in fiecare zi.

Prima optiune ar fi fost sa fuga. Intr-o noapte fara luna sa isi ia cateva lucruri personale, putinii bani pe care ii stransese in viata de huzur pe care o traise pana atunci si sa plece oriunde. Dar si-a dat seama ca nu era o idee prea buna. Era deja cunoscut, apoi nu stia sa faca nimic din care sa isi castige existenta, probabil ar mai trait o vreme tot din dueluri.

O alta varianta ar fi fost sa se retraga din activitate cumva "oficial". Sa inventeze o boala, o infirmitate. Dar pe termen lung nu i-ar fi adus siguranta. Faima pe care si-o construise era un blestem care il urma. Fiecare adolescent dornic sa se afirme l-ar fi cautat sa il provoace la duel pentru a iesi din anonimat la randul sau. Prietenii celor lichidati de el de-a lungul timpului l-ar fi cautat pentru razbunare. Asa ca, pentru a supravietui era obligat sa fie cel mai bun in continuare.

S-a mai gandit in disperare sa isi faca o scoala de pistolari. Aceasta i-ar fi asigurat, cel putin pentru o vreme respectul celorlalti si i-ar fi avut alaturi si pe ucenici. Dar si-a dat seama ca de fapt isi propunea sa isi creasca viitorul asasin. Orice ucenic este dornic sa isi depaseasca maestrul si cea mai rapida cale in cazul pistolarilor era sa isi lichideze maestrul.

I-a mai trecut prin cap sa isi foloseasca influenta pe care o avea in orasel pentru a deveni serif sau primar si a parasi astfel in mod oficial viata de dueluri. Insa cei care se duelau nu prea respectau autoritatea si regulile astfel ca o asemenea hotarare nu ar fi dus nicaieri...

Povestea adolescentului nostru care a dorit sa devina pistolar se termina aici.

Nu stiu ce decizie a luat dar va invit pe dvs. sa luati aceasta decizie in locul lui. Si sa dati un final acestei povesti. Iar daca doriti sa ni-l spuneti si noua, chiar aici, pe aceasta pagina.

* * *

Poveste ca sa nu se intample ceva

Dorin Victor Vasile

Se spune ca intr-o tara indepartata traiau niste oameni foarte prudenti din fire care aveau grija ca intotdeauna sa nu se intample ceva. Verificau cu atentie incuietorile de la case de cateva ori inainte de a pleca de acasa si eventual mai montau inca un lacat suplimentar, pentru siguranta.

Deasemenea acesti locuitori din tara indepartata isi faceau case cat mai mici si mai discrete ca sa nu atraga atentia hotilor. Isi invatau copiii sa fie prudenti si mereu atenti, "ca sa nu se intample ceva".

Respectau cu mare grija culoarea rosie a semaforului. De fapt la culoarea rosie a semaforului se simteau cel mai in siguranta intrucat atunci cand stateau pe loc nu se putea intampla nimic rau.

Incetul cu incetul masinile stateau mai mult in garaje intrucat acolo erau mai in siguranta. Garajul este probabil locul cel mai sigur pentru o masina, chiar daca nu tocmai pentru a sta in garaj a fost facuta masina.

Oamenii nu mai semanau de frica secetei. Nu mai cresteau animale de frica ca acestea sa nu se imbolnaveasca. Nu mai faceau copii de teama ca acestia sa nu pateasca ceva.

Se imbracau in haine cat mai uniforme, tot pentru a nu atragea atentia.

De fapt nu mai faceau aproape nimic de teama sa nu se intample ceva.

Si intradevar, la un moment dat in tara cea indepartata nu s-a mai intamplat nimic.

* * *

O gradina si doua lumi

Intr-o noapte de vara foarte calduroasa, membrii unei familii au dormit afara, in gradina din spatele casei lor. Mama a observat, cu destula neplacere, ca fiul sau si sotia acestuia (pe care nu o suporta deloc) dormeau cuibariti unul in bratele celuilalt. Neputand sa suporte acest lucru, ea i-a trezit si le-a spus: "Cum puteti dormi atat de apropiati unul de celalat pe caldura aceasta? Este nesanatos si periculos."

In alt colt al gradinii dormeau fiica sa si ginerele sau, pe care il adora. Acestia dormeau insa departe unul de altul. Mama i-a trezit usor spunand: "Dragii mei, cum puteti dormi atat de departe unul de altul, cand este un frig ca acesta? De ce nu va incalziti unul pe altul?"

Nora sa, care a auzit aceste vorbe, s-a ridicat in capul oaselor, si, cu voce tare, a spus urmatoarele cuvinte, ca pe o rugaciune: "Ce milostiv este Dumnezeuul nostru. O singura gradina si o vreme asa de schimbatoare!"

* * *

MATEMATICIANUL

Patrick Esmond, *Învățând de la pacient*

Un matematician merge la terapeut și spune că a avut un vis matematic care arată așa:

...2 2 4 4...

Și era ceva înainte și ceva după aceste cifre.

T: Știu.. Înainte era 11 și după era 88, exact așa cum în toate lcururile pe care le dublezi în viață acest vis îți arată cum funcționezi: 11×2 fac 22, etc

(Vede că clientul nu este prea convins)

T: Ce nu-ți place?

C: Da, dar dacă de fapt înainte avem 0 și apoi avem 66, atunci putem spune că $0+22$ fac 22, $22+22$ fac 44, $44+22$ fac 66. Eu cred că poate fi și așa.

T: Nu contest. Dar ascultă-mă și pe mine. Asta este o rezistență din partea ta. Tu dublezi lucrurile. Du-te acasă. Ne vedem data viitoare.

C vine pesteo săptămână și spune:

C: Păi după 8 văd așa: 1 22 44 66 8

Și linia de la 8 parcă nu se vede foarte bine, nu se închide, n-are nici o noimă. Parcă e un 9...1224466896..

T: Vezi, cât de eficientă poate fi rezistența. Printr-o mică liniuță lipsă nu poți vedea un lucru logic și matematic. Așa funcționează inconștientul.

C: Dar nu văd un 1, ci este un 6. Nu se poate: 612244896

T: Asta nici nu seamănă cu un 1.

C: Acum știu: 6,12,24,48,96.

* * *

Viata ca un fluture albastru

A fost odata un barbat caruia i-a murit sotia, astfel incat el locuia impreuna cu cele doua fete ale sale, care erau din fire foarte curioase si inteligente. Fetele ii puneau mereu multe intrebari... la unele stia sa le raspunda, la altele nu...

Tatal lor isi dorea sa le ofere cea mai buna educatie, de aceea intr-o zi si-a trimis fetele sa petreaca o perioada de timp in casa unui intelept. Acesta stia intotdeauna sa le raspunda la intabarile pe care ele le puneau.

La un moment dat una dintre ele a adus un fluture albastru pe care planuia sa il foloseasca pentru a insela inteleptul.

-Ce vei face? o intreba sora ei.

-O sa ascund fluturele in mainile mele si o sa intreb inteleptul daca e viu sau mort. Daca va zice ca e mort, imi voi deschide mainile si il voi lasa sa zboare. Daca va zice ca e viu, il voi strange si il voi strivi. Si astfel orice raspuns va avea, se va insela!

Cele doua fete au mers intr-o clipa la intelept si l-au gasit meditand.

-Am aici un fluture albastru. Spune-mi, inteleptule, e viu sau mort?

Foarte calm, inteleptul surase si ii zise:

-Depinde de tine... fiindca e in mainile tale!

Asa este si viata noastra, prezentul si viitorul nostru. Nu trebuie sa invinovatim pe nimeni cand ceva nu merge: noi suntem responsabili pentru ceea ce dobandim sau nu. Viata noastra e in mainile noastre, ca si fluturele albastru. De noi depinde sa alegem ce vom face cu ea.

* * *

Povestea unui fluture

Intr-o zi intr-un cocon a aparut o mica gaura.

Un om, care trecea din intamplare prin preajma, s-a oprit mai multe ore pentru a observa fluturile care se forta sa iasa.

Dupa multe incercari, se parea ca fluturile a abandonat, spatiul acela prin care se straduia sa iasa ramasese la fel de ingust.

Parea ca fluturile a facut tot ceea ce putea si nu mai era in stare de mai mult.

Atunci omul a decis sa ajute fluturile: a luat un cutit si a deschis coconul.

Fluturile a iesit imediat.

Insa corpul lui era slab si anemic. Aripile sale erau putin dezvoltate si aproape ca nu se miscau.

Omul a continuat sa observe crezand ca dintr-un moment in altul aripile fluturului se vor deschide Si vor putea suporta greutatea acestuia pentru a putea zbura.

Acest lucru nu s-a intamplat!

Fluturile si-a trait restul vietii tarandu-se pe pamant, cu corpul sau slab si cu aripile chircite.

Nu a putut zbura NICIODATĂ !

Ceea ce omul, prin gestul sau de bunatate si prin intentia sa de a ajuta, nu a inteles, este ca trecerea prin spatiul acela stramt era efortul necesar pentru ca fluturile sa poata zbura.

Era chinul prin care viata il puna sa treaca pentru a putea creSte Si pentru a se dezvolta.

Uneori, efortul este exact lucrul de care avem nevoie in viata.

Daca ni s-ar permite sa ne traim viata fara a intalni obstacole, am fi limitati.

Nu am mai putea fi atat de puternici cum suntem.

Nu am mai putea zbura NICIODATĂ,!

Am cerut putere! Si viata mi-a dat dificultati pentru a ma face puternic.

Am cerut intelepciune! Si viata mi-a dat probleme ca sa le rezolv.

Am cerut prosperitate! Si viata mi-a dat creier si forta pentru a munci.

Am cerut sa pot zbura! Si viata mi-a dat obstacole pentru a le depasi.

Am cerut iubire! Si viata mi-a dat oameni pe care sa ii ajut in problemele lor.

Am cerut favoruri! Si viata mi-a dat potential.

Nu am primit nimic din ce am cerut, dar am primit tot ce aveam nevoie.

Nu frangeti zborul nimanui!

Traieste-ti viata cu curaj ! Infrunta obstacolele si demonstreaza ca le poti depasi !

* * *

Povestea vasului crapat

O femeie batrâna din China avea doua vase mari, pe care le atârna de cele doua capete ale unui bat, si le cara pe dupa gât. Un vas era crapat, pe când celalalt era perfect si tot timpul aducea întreaga cantitate de apa.

La sfârșitul lungului drum ce ducea de la izvor pana acasa, vasul crapat ajungea doar pe jumătate.

Timp de doi ani, asta se întâmpla zilnic: femeia aducea doar un vas si jumătate de apa. Bineînțeles, vasul bun era mândru de realizările sale. Dar bietului vas crapat îi era atât de rusine cu imperfecțiunea sa, si se simtea atât de rau ca nu putea face decât jumătate din munca pentru care fusese menit!

Dupa 2 ani de asa zisa nereusita, dupa cum credea el, i-a vorbit într-o zi femeii lângă izvor: "Ma simt atât de rusinat, pentru ca aceasta crapatura face ca apa sa se scurga pe tot drumul pâna acasa!"

Batrâna a zâmbit, "Ai observat ca pe partea ta a drumului sunt flori, insa pe cealalta nu?" "Asta pentru ca am stiut defectul tau si am plantat seminte de flori pe partea ta a potecii, si, in fiecare zi, în timp ce ne întoarcem, tu le uzi."

"De doi ani culeg aceste flori si decorez masa cu ele. Daca nu ai fi fost asa, n-ar mai exista aceste frumuseti care înprospateaza casa."

Morala: Crapatura vasului nu înseamna sfârșitul, ci o posibilitate de a face ceva diferit! Numarati-va binecuvântările...!!

* * *

Povestea lui Belker

Ca veterinar, am fost chemat sa consult un caine in varsta de zece ani, numit Belker. Stapanii cainelui, Ron, sotia sa Lisa si fiul lor Shane erau foarte atasati de Belker si sperau intr-un miracol.

L-am consultat pe Belker si am descoperit ca avea sa moara de cancer. Am spus familiei ca nu se poate face nimic pentru Belker si m-am oferit sa execut procedura de eutanasiu a batranului catel la ei acasa.

In timp ce stabileam urmatoorii pasi, Ron si Lisa mi-au spus ca, dupa parerea lor, ar fi bine ca fiul lor de 6 ani, Shane, sa urmareasca procedura. Ei credeau ca Shane ar putea sa invete ceva din aceasta experienta.

In urmatoarea zi, am simtit familiarul nod in gat atunci cand familia lui Belker l-a inconjurat. Shane parea atat de calm, mangaiind batranul caine pentru ultima data, incat m-am intrebat daca intelegea ce se petrece. In decursul a cateva minute, Belker s-a stins in liniste.

Micutul baiat a parut sa accepte trecerea lui Belker fara vreun pic de dificultate sau confuzie. Am stat cu totii pentru o vreme, impreuna, dupa moartea lui Belker, comentand cu glas tare tristul fapt ca vietile animalelor sunt mai scurte decat cele ale oamenilor. Shane, care ascultase in liniste, a spus cu glasul lui subtire:

- Eu stiu de ce.

Sperati, ne-am intors cu totii spre el. Cuvintele pe care le-a rostit in uratorul moment m-au uimit. Nu auzisem niciodata o explicatie mai alinatoare.

El a spus:

- Oamenii se nasc pentru a invata cum sa traiasca o viata mai buna – cum e sa iubesti pe toata lumea mereu si sa fii bun, nu-i asa?

Copilul de sase ani a continuat:

- Ei bine, cateii stiu deja cum sa faca toate lucrurile astea, deci nu trebuie sa traiasca la fel de mult...

* * *

Dragostea neconditionata

Un tanar fusese in razboi in Vietnam aproape 3 ani de zile. Intr-un final se intoarce in America si isi suna parintii la telefon. :

- Mama, tata, ma intorc acasa, dar vreau sa va cer o favoare. Am un prieten foarte bun si as vrea sa il aduc acasa cu mine.

- Sigur, ne-ar face mare placere sa il cunoastem, au spus parintii.

- Mai e ceva ce ar trebui sa stiti despre el; in timpul razboiului a fost ranit foarte rau. A calcat pe o mina si explozia l-a lasat fara o mana si un picior. Nu are unde sa se duca si vreau sa vina sa stea cu voi acasa.

- Ne pare rau sa auzim asta, fiule. Poate rezolvam cumva sa ii gasim unde sa stea.

- Nu, vreau sa stea impreuna cu noi acasa.

- Fiule, ii raspunde tatal, nu-ti dai seama despre ce vorbești. Un om handicapat ca el inseamna o povara foarte mare pentru noi. Avem si noi vietile noastre de trait. Ce sens are sa ne incarcam viata cu unul ca el. Lasa-l in pace si vino acasa. O sa-si gaseasca el unde sa stea.

In acest moment, fiul inchide telefonul brusc. Parintii n-au mai auzit nimic de el de atunci. Dupa cateva zile, au primit un telefon de la Politie care ii anunta ca fiul lor s-a sinucis aruncandu-se de pe o cladire. Erau chemati sa identifice trupul. Parintii inmarmuriti, au ajuns repede la morga si acolo au descoperit ca intr-adevar, fiul lor era cel care murise. De asemenea au mai descoperit un lucru.

Baiatul lor avea doar o mana si un picior.

Parintii din poveste seamana cu noi. Ne e atat de usor sa ii acceptam si sa ii iubim pe cei care sunt amuzanti, plini de viata, fara probleme, dar nu ne pasa de cei care ne pot incurca planurile, care au probleme, sau nimeni nu-i baga in seama. Suntem ipocriti. Da, eu sunt unul din ei.

* * *

Filozofie de viata deosebita

Un profesor de filosofie statea in fata studentilor sai avand cateva obiecte in faza lui. Cand a inceput ora, fara sa spuna un cuvant, a luat un borcan mare si a inceput sa il umple cu pietre, cu diametrul de aproximativ 5 cm..

Apoi i-a intrebat pe studenti daca borcanul este plin. Au fost cu totii de acord ca este plin. Apoi a luat o cutie de pietricele si le-a turnat in borcan, scuturandu-l usor. Desigur ca acestea s-au rostogolit printre pietrele mari si au umplut spatiile libere. Apoi i-a intrebat pe studenti daca borcanul este plin. Au fost din nou cu totii de acord ca este plin. Si au ras. Apoi profesorul a luat o cutie de nisip si l-a turnat in borcan, scuturandu-l usor. Desigur ca nisipul a umplut spatiul ramas liber.

"Acum, spuse profesorul, vreau sa recunoasteti ca aceasta este viata voastra. Pietrele mari sunt lucrurile importante pentru fiecare: familia, partenerul de viata, sanatatea si copiii

vostri, lucruri care, daca totul este pierdut si numai ele v-au ramas, viata voastra tot ar fi completa.

Pietricelele sunt celelalte lucruri care conteaza: slujba, casa si masina. Nisipul reprezinta lucrurile mici care completeaza restul. Daca puneti mai intai nisipul, nu mai ramane loc pentru pietrele mari si pentru pietricele. La fel se desfasoara si viata voastra: daca va consumati timpul si energia cu lucruri mici, nu veti avea niciodata spatiu pentru lucruri importante. Fiti atenti la lucrurile care sunt esentiale pentru fericirea voastra. Jucati-va cu copiii vostri, faceti-va timp pentru controale medicale, duceti-va partenerul la dans.

Va ramane mereu destul timp sa mergeti la serviciu, sa faceti curat in casa, sa dati o petrecere sau sa duceti gunoiul. Aveti grija de pietrele mari in primul rand, de lucrurile care intr-adevar conteaza.

Stabiliti-va prioritatile, restul este doar „nisip”!!

Acum urmeaza partea comica a povestirii:

Un student a luat borcanul, despre care cu totii au fost de acord ca este plin si a turnat in el o sticla de bere. Berea a umplut spatiile ramase libere si a umplut cu adevarat borcanul.

Morala: Nu conteaza cat de plina este viata, mereu ramane loc pentru o bere!

* * *

Nu uita niciodata sa evoluezi

În prima zi de școală, profesorul ni s-a prezentat și ne-a dat drept sarcină să facem cunostință cu cineva necunoscut. M-am ridicat să mă uit în jur și atunci o mână fragilă îmi atinse umărul. Când m-am întors, am văzut o bătrână maruntă, cu chipul brazdat de riduri, care mă privea cu un zâmbet ce îi lumina întreaga față.

Spuse: - Bună, frumosule. Mă numesc Rose. Am 86 de ani. Pot să te îmbrățișez?

Am izbucnit în ras și, după acceptul meu, mă strânse în brațe cu putere.

- Ce cauți la universitate la vârsta asta fragedă și inocentă? am întrebat.

- Vreau să găsesc un bărbat bogat, să mă casatoresc, să mă stabilesc la casa mea, să fac niște copii, răspunse ea zâbind.

- Hai să lasăm gluma, am reluat.

Eram foarte curios să află ce o motivase să abordeze acest gen de provocare la vârsta ei.

- Dintotdeauna mi-am dorit să merg la universitate și acum mi se îndeplinește visul, îmi spuse.

După curs ne-am dus la bufetul studentesc și am băut un milkshake de ciocolată. Ne-am împrietenit pe loc.

Împ de trei luni, zilnic, după ore, plecam împreună și stateam de vorbă neconținut. Eram de-a dreptul fascinat să îi ascult acestei "masinării a timpului" "confesiunile atât de bogate în înțelepciune și experiență.

De-a lungul anului, Rose a devenit "mascota" "campusului" și se împrietenea cu ușurință cu toată lumea, oriunde s-ar fi dus. Îi plăcea să se pună la patru ace și să se lăfaie în atenția pe care i-o acorda toată lumea în jur. Și se bucura de fiecare clipă.

La sfârșitul semestrului am invitat-o pe Rose să țină un discurs la banchetul fotbalistilor. Îmi vor rămâne mereu în minte învățăturile ei. A fost prezentată și a pornit spre tribună. Când a început discursul ei pregătit de acasă, scăpa trei dintre cele cinci cartonase pe care își notase ce voia să spună.

Deranjată și stăjenită, se aplecă spre microfon și spuse pur și simplu:

- Îmi pare rău că sunt atât de neîndemânică. Am renunțat la bere în favoarea whiskey-ului și marca asta, Lent, mă baga în mormant. N-am să reușesc să mai pun în ordine cartonasele astea, așa că am să vă spun ceea ce știu.

Noi am ras și ea tuși că să-și dreagă glasul. Continua:

- Nu încetați să vă jucați pentru că îmbătrânim. Îmbătrânim pentru că încetați să vă jucați. Există numai patru secrete pentru a vă mentine tânăr, a fi fericiți și a deveni un om de succes. Trebuie să râzi și să gusti umorul fiecărei zile. Trebuie să ai un vis. Atunci când ramai fără vise, mori. Suntem înconjurați de oameni morți și nici nu ne dăm seama. E o mare diferență între a îmbătrâni și a evolua. Dacă ai 19 ani și stai în pat inert timp de un an, fără să faci un lucru productiv, vei împlini 20 de ani. Dacă am 87 de ani și zac în pat timp de un an fără să fac nimic voi împlini 88. Toată lumea îmbătrânește. Nu e nevoie de talent sau pricepere.

Ideea e să evoluezi, identificând mereu oportunitățile care se ascund în inima schimbării. Nu regretă nimic. Cei care sunt deja bătrâni nu regretă ceea ce au făcut, ci mai degrabă ceea ce nu au făcut. Numai cei care au regrete se tem de moarte.

Și-a încheiat discursul cântând cu avant "Trandafirul". Ne-a încurajat să îi studiem versurile și să le punem în practică în viața cotidiană.

Rose și-a luat diploma pe care o dorise atâtea ani și o obținuse la o vârstă așa înaintată..

La o săptămână după absolvire, Rose s-a stins pe tăcute în somn. Peste 2000 de studenți au fost alături de cea care le-a demonstrat că nu e niciodată prea târziu să fii ceea ce îți dorești să fii.

Aceste gânduri au fost compuse în memoria lui Rose.

Și nu uita niciodată: nu poți alege să îmbătrânești sau nu, dar poți alege să evoluezi!!

Morcov, ou sau boaba de cafea??

În mod cert.....Nu veți mai privi o ceașcă de cafea la fel ca înainte după ce veți citi această poveste!!

O tânără s-a dus la mama ei spunându-i de despre viața ei și despre cât de greu îi este. Nu știa cum să meargă mai departe și se hotărâse să renunțe. Era obosită de luptă și de zbatere. Părea că de îndată ce o problema se rezolva, apărea alta.

Mama ei o lua la bucatărie, Umplu 3 vase cu apă și le puse pe fiecare la foc mare. Curând apă a fiert. În primul vas a pus morcovi, în al 2-lea a pus ouă și în al 3-lea a pus cafea. Le-a lăsat la fiert, fără să spună un cuvânt, iar apoi, după vreo 20 minute a stins focul peste tot.

A scos afară morcovii și i-a pus într-un bol. A scos ouăle și le-a pus într-un bol. Apoi a pus și cafeaua într-un bol. Întorcându-se către fiica ei, a întrebat-o: "Spune-mi, ce vezi?"

"Morcovi, ouă și cafea!" spuse ea. Mama ei a împins-o mai aproape, rugând-o să atingă morcovii. Ea i-a atins, observând că sunt moi. Apoi, mama a rugat-o să ia un ou și să-l spargă. După ce a înlăturat coaja, ea observa oul fiert tare. În cele din urmă, mama o rugă să ia o gură de cafea. Fiica zîmbea, în timp ce gusta aroma bogată a cafelei. Apoi, fiica întreba: "Ce înseamnă asta, mama?"

Mama îi explica apoi că fiecare din aceste obiecte a suportat aceeași adversitate, același mediu ostil: apă fierbinte. Fiecare a reactionat diferit. Morcovul a fost la început tare, dur și neînduplecat. Totuși, în apă fierbinte el s-a înmuiat și a devenit slab.

Oul a fost fragil la început. Coaja lui subtilă proteja lichidul interior, dar, după ce a stat în apă fierbinte,

interiorul său s-a întărit, deși la exterior nu s-a schimbat cu nimic...

Boabele de cafea au fost unice, remarcabile. După ce au stat în apă fierbinte, ele au schimbat apă.

"Cine ești tu?" își întreba ea fiica.

"Cînd greutățile bat la ușa ta, cum răspunzi? Ești ca un morcov, ca un ou sau ca o boaba de cafea?"

Îndrește-te la următoarele:

Cine sunt eu? Sunt eu precum morcovul care pare tare, dar care întâlnește suferința și adversitate devine moale și își pierde puterea și se înmoaie?

Sunt precum oul care pornește cu o inimă maleabilă, dar care se schimbă la caldura???

Am fost un om deschis, cald, flexibil, dar după o moarte, după o despărțire, pierdere financiară sau după alte încercări, am devenit dur, incapabil, rece, aspru?

Arată exteriorul meu la fel, dar înăuntru sunt mai înversunat, mai incapabil, cu inima împietrită și rece?

Sau sunt precum boabele de cafea? Ele practic schimbă apă fierbinte, un mediu care aduce multă durere.

Cînd apă fierbe, aceasta se parfumează și capătă aroma unică a babelor de cafea și ia și savoarea dorită.. Dacă ești precum boabele de cafea, atunci cînd lucrurile merg cel mai rău, tu faci ca situația să se schimbe în bine și la fel și cu cei din jurul tău. Așa că, îndrește-te: Cum faci față adversităților și situațiilor la limită?

Esti un morcov, un ou sau un bob de cafea??

Să ai destulă fericire, care să te facă dulce, destule încercări, care să te facă puternic, destule suferințe, care să te pastreze uman, și destulă speranță, care să te facă fericit.

Cei mai fericiți oameni nu au în mod necesar ce-i mai bun din toate; ei doar scot maximum din tot ce le iese în cale. Viitorul cel mai strălucit va fi mereu bazat pe un trecut uitat; nu poți merge mai departe în viața până ce nu lași în urmă greselile trecute și durerile inimii. Cînd te-ai născut, plîngeai și toată lumea din jurul tău radea. Traiește-ți

viața așa încât, la sfîrșit, tu să fii cel care zîmbește, cînd toți din jurul tău plîng.

Poate vei dori să trimiți acest mesaj acelor oameni care înseamnă ceva pt tine (ASA CUM AM AM FACUT SI EU, GINDINDU-MA LA TINE); acelor care ti-au atins viața,

intr-un fel sau in altul, acelora care te fac sa zimbesti atunci cind ai intr-adevar nevoie; acelora care te fac sa vezi partea buna a lucrurilor atunci cind esti daramat; celor a caror prietenie tu o apreciezi, celor care insemna atit de mult in viata ta.

* * *

Respecta-ti valoarea ta...

Paul, cu o figura trista si abatuta, se intalni cu prietena sa Daniela intr-un bar, la o cafea.

Deprimat, incepu sa se descarce in fata ei, povestindu-i despre toate preocuparile sale... munca... banii... raportul cu prietena...scopul sau in viata!...

Totul parea sa ii mearga prost.

Daniela baga mana in geanta, scoase o bancnota de 50 EURO si ii zise:

- Vrei aceasta bancnota?

Paul, putin confuz, la inceput ii raspunse:

- Bineinteles Daniela... sunt 50 EURO, cine nu i-ar vrea?

Atunci Daniela lua bancnota intr-o mana si o stranse cu putere pana cand facu un mic ghemotoc.

Aratandu-i ghemotocul lui Paul il intreba din nou:

- Acum o mai vrei?

- Daniela, nu stiu unde vrei sa ajungi, dar sunt in continuare 50 EURO. Bineinteles ca ii iau si asa, daca mi-i dai.

Daniela desfacu ghemotocul, arunca bancnota pe jos si o calca cu piciorul, pana cand se murdari toata.

- Tot mai vrei bancnota?

- Ascuta, Daniela, tot nu inteleg unde vrei sa ajungi, este oricum o bancnota de 50 EURO, si pana cand nu o rupi isi pastreaza valoarea....

- Paul, trebuie sa stii ca chiar daca uneori ceva nu iese asa cum vrei tu, chiar daca viata te indoaie si te face un mic ghemotoc, tu continui sa fii la fel de important cum ai fost intotdeauna...

Ceea ce trebuie sa te intrebi este cat valorezi in realitate, nu cat de mult poti sa fii abatut

intr-un anumit moment.

Paul ramase nemiscat uitandu-se la Daniela fara sa zica un cuvnt, in timp ce mesajul ii intra bine in memorie. Daniela puse bancnota desfacuta alaturi de el, pe masa, iar cu un zambet complice ii spuse:

- Ia-i, tine-i cu tine ca sa iti amintesti de acest moment atunci cand nu te vei simti bine... dar trebuie sa imi dai o bancnota noua de 50 EURO ca sa o pot utiliza cu urmatorul prieten care are nevoie. Il pupa pe obraz si se indrepta catre usa. Paul privi bancnota, zambi, o privi din nou si cu o energie noua il striga pe ospatar sa plateasca contul..."

De cate ori ne indoim de valoarea noastra, de ceea ce meritam intr-adevar si de ceea ce putem realiza??

Acum gandeste-te bine...

Incarca sa raspunzi la urmatoarele intrebari:

- 1 - Spune care sunt cele mai bogate 5 persoane din lume.
- 2 - Spune care sunt ultimele 5 castigatoare de la Miss Univers.
- 3 - Spune 10 castigatori ai premiului Nobel.
- 4 - Spune care sunt ultimii 5 castigatori ai premiului Oscar ca fiind cel mai bun actor sau actrita.

Cum merge? Rau? Nu te preocupa. Nici unul dintre noi nu isi aminteste care erau cei mai buni ieri.

Iar aplauzele se duc! Si trofee se umplu de praf! Castigatorii se uita!

Acum raspunde la urmatoarele:

- 1 - Spune 3 profesori care te-au ajutat in formarea ta.
- 2 - Spune 3 prieteni deosebiti, care te-au ajutat in momente dificile.

3 - Gandeste-te la cateva persoane care te-au facut sa te simti special.

4 - Spune numele a 5 persoane dragi, cu care iti petreci timpul.

Cum merge? Mai bine? Persoanele care fac diferenta in viata ta nu sunt cele cu cele mai bune rezultate, cu multi bani sau multe premii...

Sunt cele care isi fac griji pentru tine, care au grija de tine sau de care ai grija sau iti pasa cu adevarat de ei, sint prietenii care sint mereu aproape de sufletul tau...

Gandeste-te o clipa...

Viata este foarte scurta! Tu, pe ce lista esti? Nu stii?...

Lasa-ma sa te ajut...

Nu esti printre cei faimosi, dar esti printre prietenii dragi, de suflet, la care m-am gandit sa trimit acest mesaj.

Daca trimiti acest e-mail si altor persoane, prietenilor tai dragi, poate reusim sa schimbam in mai calda, mai minunata, mai sensibila, mai generoasa inima noastra si pe cea a altor persoane.

"O lumanare nu pierde nimic daca aprinzi o alta de la flacara ei, insa lumina si caldura va fi mai mare!!"

* * *

Ginduri pentru tine

Madre Teresa de Calcutta

“Nu uita niciodata ca pielea se increteste, parul incarunteste, iar zilele se aduna in ani... Dar ce e mai important se conserva; forta si determinarea ta nu au varsta.

Spiritul tau e cel care indeparteaza panzele de paianjen.

Dincolo de orice punct de sosire e unul de plecare.

Dincolo de orice reusita e o alta incercare.

Cat timp traiesti, simte-te vie.

Daca ti-e dor de ce faceai, fa-o din nou.

Nu te pierde printre fotografii ingalbenite de timp...

Mergi mai departe atunci cand toti se asteapta sa renunti.

Nu lasa sa se toceasca taria pe care o ai in tine.

Fa astfel ca in loc de mila, sa impui respect.

Cand nu mai poti sa alergi, ia-o la trap.

Cand nu poti nici asta, ia-o la pas.

Cand nu poti sa mergi, ia bastonul. Insa nu te opri niciodata."

* * *

Ce ai face tu?

Esti singur in masina si conduci intr-o noapte furtunoasa; cand treci pe langa o statie de autobuz, vezi 3 persoane asteptand autobuzul:

1. o batranica bolnava care pare pe moarte
2. un vechi prieten care ti-a salvat viata
3. iubitul / iubita ideal / a pe care asteptai de o viata sa il intalnesti.

Pe care l-ai lua in masina, daca ar exista posibilitatea ca langa sofer sa stea un singur pasager?

Gandeste-te bine inainte sa continui...

Aceasta este o problema de etica morala care a fost folosita ca parte a unui interviu pentru o slujba.

Poti sa iei batrana, intrucat ea e pe moarte; sau poti sa il alegi pe vechiul tau prieten care ti-a salvat viata, si astfel sa te revansezi. Si totusi, sansa de a gasi partenerul ideal s-ar putea sa nu ti se mai ofere vreodata!!

Raspunsul candidatului care a obtinut slujba a fost:

"I-as da cheile de la masina prietenului meu sa o duca pe batrana la spital si as astepta autobuzul alaturi de partenerul ideal!"

Uneori, avem mult de castigat daca renuntam la limitarea unei gandiri incapatanate. Nu uita niciodata sa ai o viziune de ansamblu!!

* * *

Ultimul biscuit

O tanara statea si astepta avionul in sala de asteptare a unui aeroport mare. Pentru ca trebuia sa astepte mult timp, si-a cumparat o carte si un pachet de biscuiti, ca sa treaca timpul mai usor. S-a asezat in sala de asteptare VIP si a inceput sa citeasca. Langa ea, pe scaunul alaturat erau biscuitii si pe urmatorul scaun era un domn care citea ziarul.

Cand a inceput pachetul si implicit primul biscuit, domnul de alaturi a luat si el unul. Ea s-a simtit indignata, dar n-a zis nimic si a continuat sa citeasca. In interiorul ei isi spunea "Uite ce fel de persoana e acest barbat ! Daca as avea numai putin curaj, i-as face morala..."

Si asa de fiecare data cand ea lua un biscuit, lua si el unul pana cand a mai ramas in pachet ultimul biscuit. Ea gandea: "ah, acum vreau sa vad ce imi zice cand se vor termina toti !!" Barbatul a luat ultimul biscuit, l-a rupt in doua si i-a dat jumatate.

"Ah, asta e culmea!", gandi ea si isi lua lucrurile, cartea si geanta si se indrepta spre iesirea salii de asteptare.

Cand se simti un pic mai linistita si nervii ii trecusera, se aseza pe un scaun de-a lungul unui coridor mai ferit de priviri indiscrete.

Inchise cartea si deschise geanta pentru a pune acolo jumatatea de biscuit ramasa cand.... deschizand geanta vede ca pachetul de biscuiti era intreg, in geanta. Se rusina de modul in care se comporta si abia atunci intelese ca pachetul de biscuiti pe care il mancuse nu era al ei, ci al domnului de alaturi care a impartit cu ea chiar si ultima bucatica, fara a se simti indignat, nervos sau superior, fata de ea care se comportase urat si chiar isi simtise orgoliul atins.

Morala:

De cate ori in viata am mancat biscuitii altcuiva fara sa ne dam seama ?

Inainte de a ajunge la o concluzie si inainte de a gandi rau despre o persoana, UITATE atent la ceea ce ai in jur, de obicei ceea ce vezi nu e si adevarul situatiei !!!!

Exista 5 lucruri in viata care NU SE POT RECUPERA:

- o piatra, dupa ce ai aruncat-o;
- o vorba, dupa ce ai spus-o;
- o sansa, dupa ce ai pierdut-o;
- timpul, dupa ce a trecut;
- iubirea, pentru cel ce nu lupta.

* * *

Plimbarea cu taxiul

Acu` douazeci de ani, lucram ca si taximetrist ca sa ma intretin. Cand am ajuns la 2:30 AM, cladirea era acoperita in intuneric, doar cu exceptia unei singure lumini la parterul unei ferestre...

In asemenea circumstante, multi taximetristi ar claxona o data sau de doua ori, ar astepta un minut si apoi ar pleca.

Dar am vazut prea multi oameni saraci care depindeau de taxi ca fiind singurul lor mod de transport. Daca nu mi se parea un pericol, intotdeauna mergeam la usa.

Deci am mers si-am batut la usa. "Doar un minut" raspunse o voce firava, a unei persoane mai in varsta.

Auzeam ceva fiind tras de-a lungul pardoselii.

Dupa o pauza lunga, usa s-a deschis. O femeie mica de statura, in jur de vreo 80 de ani statea in fata mea. Purta o rochie colorata si o palarie mare cu un material de catifea prins pe ea, ca si o femeie dintr-un film din anii '40.

Langa ea era o valiza mica de nailon.

Apartamentul arata ca si cum nimeni n-a mai locuit acolo de ani de zile. Tot mobilierul era acoperit cu cearsafuri.

Nu gaseai nici un ceas pe pereti, nici bibelori sau alte lucruri pe rafturi.

Intr-un colt era un panou plin cu poze peste care era pus un suport de sticla.

"Ati putea sa imi duceti bagajul pana la masina?" zise ea. Am dus valiza la masina si apoi m-am intors sa sa o ajut pe femeie.

Ea m-a luat de brat si am mers incet spre masina. A continuat sa-mi multumeasca pentru amabilitatea mea.

"Nu e mare lucru" i-am zis eu. "Doar incerc sa-mi tratez pasagerii in felul in care as vrea ca mama mea sa fie tratata"

"Oh, sunteti un baiat asa de bun!" zise ea.

Cand am intrat in masina, mi-a dat o adresa si apoi m-a intrebat: "Ai putea sa conduci prin centrul orasului?"

"Nu este calea cea mai scurta" am raspuns eu rapid.

"Oh, nu conteza" spuse ea. "Nu ma grabesc. Eu acum merg spre ospiciu..."

M-am uitat in oglinda retrovizoare. Ochii ei erau scanteietori...

"Nu mi-a mai ramas nimeni din familie..." a continuat ea. "Doctorul spune ca nu mai am mult timp..." In tacere am cautat ceasul de taxare si l-am oprit. "Pe ce ruta ati vrea sa merg?" Am intrebat.

Pentru urmatoarele doua ore am condus prin oras. Mi-a aratat cladirea unde, odata, ea lucrase ca si operator pe lift.

Am condus prin cartierul unde ea si sotul ei locuiau cand erau proaspat casatoriti. M-a dus in fata unui magazin cu mobila care, odata, fusese o sala de bal unde obisnuia sa mearga la dans pe vremea cand era fata.

Cateodata ma ruga sa opresc in fata unor cladiri sau colturi de strada si statea acolo in intuneric, contempland in tacere.

Cum prima aluzie de soare s-a aratat pe orizont, mi-a spus dintr-odata: "Sunt obosita... Hai sa mergem."

Am condus in tacere spre adresa pe care mi-o daduse.

Era o cladire ieftina, ca si o casa mica, cu un drum de parcare care trecea pe sub o portita. Doi oameni au venit spre taxi cum am si ajuns acolo. Erau atenti si concentrati asupra fiecarei miscari pe care o facea femeia. Am deschis portbagajul si am dus micuta valiza pana la usa. Femeia a fost asezata deja intr-un scaun cu rotile.

"Cat va datorez?" a intrebat ea, in timp ce-si cauta portmoneul.

"Nimic" am zis eu.

"Dar trebuie si tu sa te intretii."

"Nu va faceti griji..sunt si alti pasageri" am raspuns eu.

Aproape fara sa ma gandesc m-am aplecat si i-am dat o imbratisare. Ea m-a strans cu putere..

“Ai facut unei femei in varsta un micut moment de bucurie”spuse ea. “Multumesc.”

I-am strans mana si apoi am plecat in lumina diminetii.

In spatele meu, o usa se inchisese... Era ca si sunetul de incheiere a unei vieti...

Nu am mai luat alti pasageri in tura aceea de lucru. Am condus pierdut in ganduri... Pentru restul zilei de-abia mai puteam vorbi.

Ce ar fi fost daca femeia aceea ar fi dat peste un taximetrist manios, sau unul care ar fi fost nerabdator sa-si termine tura?...

Ce-ar fi fost daca as fi refuzat sa iau comanda, sau doar sa claxonez o data si apoi sa plec?..

Uitandu-ma in urma. nu cred ca am facut ceva mai important in intreaga mea viata.

Suntem conditionati sa credem ca vietile noastre se invart in jurul unor momente marete.

Dar adesea aceste momente marete ne iau prin surprindere frumos impachetate in ceea ce altii ar considera ceva putin, ceva neinsemnat.

Oamenii s-ar putea sa nu-si aminteasca exact ceea ce ai facut sau ceea ce ai spus, dar intotdeauna isi vor aminti cum i-ai facut sa se simta!!!

N-o sa ai parte de nici o surpriza in 10 zile daca o sa trimiti acest mesaj la alte 10 persoane.

Dar, s-ar putea sa ajuti lumea sa fie putin mai buna si mult mai intelegatoare prin simplu fapt ca-l trimiti mai departe.

Viata aceasta s-ar putea sa nu fie petrecerea pe care o speram, dar cat timp suntem aici putem de asemenea sa dansam. In fiecare dimineata cand imi deschid ochii, imi spun:”Ziua de azi este o zi speciala!”

Nu ne mai putem intoarce niciodata inapoi, acesta e singurul spectacol pe care il jucam. Trateaza oamenii in felul in care ai vrea TU sa fii tratat si vei simti diferenta!

* * *

Si Dumnezeu a creat femeia

Pana cand Dumnezeu a creat femeia, El era deja in a sasea zi de lucru peste program.

Un inger a aparut si a spus:

- De ce iti ia asa de mult timp sa creezi asta?

Si Dumnezeu a raspuns:

- Ai vazut planul pentru ea? Trebuie sa fie rezistenta la apa, dar nu din plastic, sa aiba peste 200 parti care sa se miste, toate care sa se poata inlocui, si sa fie in stare sa functioneze cu diet coke si resturi de mancare, sa poata tine 4 copii deodata in brate, sa aiba un sarut cu care sa vindece de la un genunchi zgariat la o inima zdrobita, si o sa faca totul doar cu 2 maini.

Ingerul a fost uimit de cereri.

- Doar cu 2 maini? Nici o sansa. Si astea sunt cereri doar pentru modelul standard?

E prea multa munca pentru o zi. Asteapta pana maine sa termini.

- Dar nu o sa astept, a protestat Dumnezeu. Sunt aproape sa termin aceasta creatie si e atat de aproape de inima mea. Deja se vindeca pe ea insasi cand e bolnava. Si poate lucra 18 ore pe zi.

Ingerul s-a apropiat si a atins femeia.

- Dar ai facut-o asa de fina Doamne!

- Ea este fina, a fost de acord Domnul, dar am facut-o si puternica. Nici nu ai idee ce poate indura sau realiza.

- Va fi in stare sa gandeasca? a intrebat ingerul.

- Nu numai ca va fi in stare sa gandeasca, i-a raspuns Dumnezeu, va fi in stare sa rationeze si sa negocieze.

Apoi ingerul a observat ceva, a intins mana si a atins obrazul femeii.

- Ups, se pare ca ai o scurgere in modelul asta. Ti-am spus ca ai incercat sa pui prea mult in modelul asta.

- Nu-i o scurgere, l-a corectat Domnul, asta-i o lacrima!

- Pentru ce e lacrima? a intrebat ingerul.

Domnul a raspuns:

- Lacrima e felul ei de a-si exprima bucuria, tristetea, durerea, dezamagirea, dragostea, singuratatea, supararea si mandria ei.

Ingerul a fost impresionat.

- Doamne, esti un geniu. Tu te-ai gandit la toate. Femeia e cu adevarat uimitoare.

Si asa este! Femeile au puteri care ii uimesc pe barbati.

Ele trec prin dificultati si ele poarta poveri, dar mentin fericirea, dragostea si bucuria.

Ele zambesc cand ar vrea sa tipe.

Canta cand ar vrea sa planga,

Plang cand sunt fericite

Si rad cand sunt nervoase.

Se lupta pentru lucrurile in care cred.

Se impotrivesc nedreptatii.

Nu accepta „**nu**” ca raspuns.

Cand cred ca exista o solutie mai buna ele se lipsesc de bunuri ca familiile lor sa aiba deajuns.

Ele merg la doctor cu un prieten speriat.

Iubesc neconditionat.

Plang cand copii lor au success si se bucura cand prietenii lor primesc recompense.

Sunt fericite cand aud de un nou nascut sau o nunta.

Inima lor se frange cand un prieten moare.

Ele jelesc la moartea unui membru din familie.

Totusi sunt puternice cand crezi ca nu mai au nici o putere. Stiu ca o imbratisare si un sarut poate vindeca o inima frinta.

Femeile vin in orice forma, marime si culoare.
Ele vor conduce masini, vor zbura, vor merge, vor alerga sau iti vor scrie tie un e-mail
ca sa-ti arate cat de mult le pasa de tine.
Inima femeii este ceea ce tine lumea sa mearga.
Ele aduc bucurie, speranta si dragoste.
Au compasiune si idealuri.
Dau suport moral familiei si prietenilor.
Femeile au lucruri vitale sa spuna si totul sa daruiasca.

Totusi, daca exista o slabiciune in femeie, aceasta e ca isi uita valoarea.

Puteti trimite acest mesaj mai departe, tuturor femeilor pe care le cunoasteti, ca sa le
amintiti cat de uimitoare sunt... si tuturor barbatilor, ca sa le reamintiti cat de uimitoare sunt
femeile...

* * *

Povestea unei furnici

În fiecare zi, devreme de tot, venea la serviciu Furnica cea harnică, productivă și bucuroasă de munca ei. Acolo își petrecea ea zilele, muncind cu sarg și fredonând un cântecel. Era harnică, productivă și bucuroasă de ce făcea, dar, vai, nu o superviza nimeni.

Bondarul, președinte și director general, a considerat că așa un se mai poate și a creat un post de supervisor, pe care a angajat un Gandac cu multă experiență.

Prima grijă a Gandacului a fost aceea de a standardiza ora de sosire și de plecare de la muncă, și a elaborat și niste rapoarte minunate pe această temă. Curând s-a văzut că era nevoie și de o secretară care să pregătească rapoartele, și ca urmare au angajat o Paianjenitza, care a organizat o arhivă și s-a ocupat și de telefoane.

Și în tot acest timp, Furnica era harnică, productivă și se bucura de munca ei. Munca și iar muncea. Și din când în când fredona o melodie. Bondarul, președinte și director general, era încântat de rapoartele Gandacului supervisor, ba chiar i-a mai cerut și niste tabele comparative și grafice, indicatori de gestiune și analize ale tendințelor de viitor.

Așa că a fost nevoie să angajeze și o Muscă, pe funcția de ajutor de supervisor și a trebuit să-i cumpere și un laptop cu imprimantă în culori. Curând Furnica harnică, productivă și bucuroasă de munca ei, a încetat să mai fredoneze o melodie, și a început să se vâiete că pierde vremea cu hartoagele pe care o puneau să le completeze, în loc să o lase să lucreze.

Și atunci, Bondarul, președinte și director general, a hotărât că e momentul să ia măsuri: s-a creat postul de administrator general al departamentului în care lucra Furnica harnică, productivă și bucuroasă de munca ei. Această responsabilitate a fost încredințată Lacustei care, ca prima măsură a pus mocheta bej în biroul său și a cerut să i se cumpere un fotoliu special. Noul administrator general - e clar - a avut apoi nevoie de o mașină, de un laptop ba chiar și de o rețea intranet pentru comunicarea cu subalternii. Tot noul administrator general a mai avut nevoie și de o asistentă personală și a adus-o pe Broasca, cea care-i fusese secretară la precedentul loc de muncă. Aceasta urma să-l ajute la elaborarea planului strategic și a bugetului pentru departamentul în care muncea Furnica harnică, productivă și bucuroasă de munca ei.

Furnica nu prea mai cânta, și pe zi ce trece devenea tot mai agitată și mai nervoasă.

"Va trebui să selectăm o societate de consultanță care să ne elaboreze un studiu cu privire la mediul de lucru în societatea noastră", propuse Lacusta. Iar societatea aleasă, contra unei sume consistente, se puse pe studiu, anunțând că are nevoie de câteva luni de lucru. Dar între timp, Bondarul președinte și director general, reanalizând cifrele, ajunsese la concluzia că departamentul în care lucra furnica harnică, productivă, și ceva mai puțin bucuroasă de munca ei, nu mai aducea același profit ridicat ca până acum.

Și l-a contactat pe Bufnitza, renumitul consultant în afaceri, ca să-i ceară un diagnostic al situației. Domnul Bufnita s-a învârtit trei luni prin birourile societății și a elaborat un raport sofisticat, în mai multe volume, în valoare de câteva zeci de mii de Euro, care se încheia cu concluzia: "Sunt prea mulți salariați în acest departament. Trebuie efectuate concedieri". Așa că Bondarul, președinte și director general, a trebuit să urmeze sfatul consultantului care-l costase câteva zeci de mii de euro, și să o concedieze pe Furnica harnică, productivă și furioasă, care pe vremuri era harnică, productivă și bucuroasă de munca ei.

Morala: Să nu cumva să-ți treacă prin minte să fii o Furnică harnică, productivă și bucuroasă de munca ei! Este mult mai oportun să fii sau o Lacustă sau un Gandac, inutil și incompetent. Incompetenții nu au nevoie de supervisor, asta o știe toată lumea. Pe ei nu-i stresează nimeni !

Dacă, totuși, nu te poți împiedica să fii harnic și productiv, să nu cumva să arăți că ești bucuros de munca ta. Asta n-au să-ți o ierte niciodată! Inventează din când în când că ți s-a întâmplat o nenorocire. Fă pe victima! Fă în așa fel încât să nu le fie ciudă că te bucuri de ce faci!

Iar dacă, în ciuda acestor sfaturi, te încapătanezi să fii o Furnică harnică, productivă și bucuroasă de munca ei, apuca-te de o activitate independentă, cel puțin așa nu vor trăi pe

spinarea ta toti Bondarii, Gandacii, Paienjenii, Mustele, Lacustele, Broastele si Bufnitele!* *

*

Buline si stelute de Max Lucado

Locuitorii din Wemmik, eroii povestirii noastre, erau niste omuleti mici, din lemn, ciopliti toti de un tâmplar pe nume Eli. Acesta îsi avea atelierul pe un deal, de la a carui înaltime se vedea întreg satul.

Fiecare omulet era altfel. Unii aveau nasul mare, altii aveau ochii mari. Unii erau înalti, altii erau scunzi. Unii purtau palarie, altii purtau costum. Însa doua lucruri le erau comune: toti erau facuti de acelasi tâmplar si traiau în acelasi sat.

De dimineata pâna seara, zi de zi, omuletii faceau un singur lucru: lipeau etichete unul pe celalalt. Fiecare omulet avea o cutie plina cu stelute aurii si o cutie plina cu bulinute negre. Cât era ziua de lunga îi vedeai pe strazile satului lipind stelute sau buline unul pe celalalt.

Omuletii draguti, din lemn lustruit si frumos vopsiti întotdeauna primeau stelute, dar aceia din lemn necizelat, cu vopseaua sarita, nu primeau decât buline.

Tot stelute primeau si cei talentati; unii puteau ridica greutatea deasupra capului, altii puteau sarii peste cutii înalte. Mai erau unii care stiau cuvinte dificile, iar altii care cântau cântece frumoase.

Acestora toata lumea le dadea stelute aurii.

Asa se face ca unii omuleti aveau trupul plin de stelute... Ori de câte ori primeau câte o steluta se simteau atât de bine încât îsi doreau sa mai faca ceva ca sa poata primi înca una.

Altii însa nu stiau sa faca prea multe lucruri si aveau parte doar de buline. Pancinello era unul dintre acestia din urma.

Tot timpul încerca sa sara cât mai sus, ca altii dar întotdeauna cadea la pamânt. Iar când ceilalti îl vedeau jos se adunau buluc în jurul lui si lipeau buline pe el. De multe ori se mai si zgâria în cadere, lucru pentru care mai primea buline negre.

Iar dupa aceea când încerca sa le explice omuletilor de ce cazuse mereu spunea câte o neghiobie si toti se îngramadeau sa lipeasca si mai multe buline pe el.

Dupa un timp avea atât de multe încât nu mai vroia sa iasa pe strada, se temea ca va face iar ceva anapoda: cine stie, o sa-si uite palaria sau o sa calce într-o balta... si imediat o sa primeasca bulinute!!!

Adevarul este ca avea atât de multe buline încât ceilalti omuleti veneau si îi lipeau altele fara nici un motiv.

„Merita multimea asta de buline negre”, îsi spuneau omuletii unii altora.

„Este clar ca nu e bun de nimic!”

Dupa un timp Pancinello a ajuns sa creada ce se spunea despre el:

„Asa este nu sunt bun de nimic!”, îsi spunea el.

În rarele dati când iese din casa statea cu cei care erau ca el, cu multe buline. Cu ei se simtea mai în largul lui.

Într-o zi, se întâlne cu un omulet total diferit de ceilalti: nu avea nici stelute, nici buline. Era din lemn si atât. Era o fata pe nume Lucia. Sa nu credeti ca oamenii nu încercau sa lipeasca etichete si pe ea! Încercau numai ca nu ramâneau lipite ci cadeau.

Fiindca nu avea nici o bulina unii o admirau atât de mult încât se grabeau sa-i lipeasca o steluta. Dar nici una nu statea lipita. Altii însa o priveau cu dispret fiindca nu avea nici o stea si atunci vroiau sa îi lipeasca o bulina dar si aceasta cadea imediat.

„Ca ea vreau sa fie”, îi trecu prim minte lui Pancinello.

„Nu mai vreau sa primesc etichete de la ceilalti!”

Asa ca o întreba pe Lucia cum se face ca ea nu are nici o eticheta.

„Nu este mare lucru”, îi raspunse ea. „În fiecare zi ma duc sa îl vad pe Eli.”

„Pe Eli?”

„Da, pe Eli, tâmplarul, îmi place sa stau cu el în atelier.”

„Dar de ce?”

„Ce ar fi sa descoperi singur? Du-te la el sus pe deal!”

Si cu aceste cuvinte, Lucia se întoarce si pleca.

„Dar crezi ca-i va face placere sa ma vada?!?” striga el dupa ea.

Însa Lucia nu-l mai auzi. Asa ca Pancinello se întoarce acasa, se aseză la fereastră și începu să se uite cum alergau omuleții de colo-colo, lipindu-și etichetele unul pe celălalt.

„Dar nu este drept!”, își spuse el supărat. Și pe loc se hotărî să meargă la Eli. Se îndreptă spre deal și urcă pe cararea strâmtă până ce ajunse în vârf.

Când intra în atelier, făcu ochii mari de uimire. Toate obiectele erau URIASE. Scaunul era cât el de înalt. Ca să vadă ce se afla pe bancul de lucru trebui să se ridice pe vârfuri. Ciocanul era lung cât bratul lui! Înghiti în sec și își zise:

„Eu aici nu rămân!”, și se îndreptă spre ieșire.

Dar chiar atunci își auzi numele:

„Pancinello, tu ești?”, se auzi un glas patrunzător.

Pancinello se opri.

„Cât mă bucur să te vad, Pancinello! Vino mai aproape, vreau să te vad mai bine!”

Pancinello se întoarce încet și îl privi pe mesterul tâmplar, un bărbat înalt, cu o barbă stufoasă.

„Știi cum mă cheamă?”, îl întreba Pancinello.

„Bineînțeles că știu, doar eu te-am creat!”

Eli se plecă, îl ridică de jos și îl așeză lângă el pe banca.

„Hmm...”, murmură mesterul îngândurat, în timp ce se uita la bulinele negre ale lui Pancinello.

„Se pare că ai adunat ceva etichete...”

„Nu am vrut, Eli! Am încercat din răpăduri să fiu bun!”

„Pancinello, copilul meu, în fața mea nu este nevoie să te aperi! Mie nu-mi pasă ce spun ceilalți despre tine!”

„Chiar nu-ți pasă?”

„Nu, și nici ție nu ar trebui să-ți pese! Cine sunt ei – să împarta etichete bune sau rele? Și ei sunt tot omuleți de lemn ca tine. Nu contează ce gândesc ei, Pancinello. Contează doar ceea ce gândesc eu, iar eu cred că ești o persoană tare deosebită!”

Pancinello începu să râdă:

„Eu, deosebit? De ce aș fi deosebit? Nu pot să merg repede, nu pot să sar, vopsea mi se duce. De ce aș însemna ceva pentru tine?”

Eli se uita la Pancinello, își puse mâna pe umărul lui micuț și spuse încet:

„Fiindcă ești al meu, de aceea însemni foarte mult pentru mine!”

Nimeni..., niciodată... nu-l mai privise astfel pe Pancinello.. și în plus, cel care-l privea astfel era chiar creatorul lui! Nici nu mai avea cuvinte...

„În fiecare zi am sperat că vei veni la mine”, continua apoi Eli.

„Am venit fiindcă m-am întâlnit cu cineva care nu avea nici un fel de etichete”, răspunse Pancinello.

„Știu, mi-ai povestit despre tine.”

„De ea de ce nu se prind etichetele?”

„Fiindcă a hotărât că este mai important ce gândesc eu despre ea, decât ce gândesc alții. Etichetele se lipesc de tine doar dacă le lași!”

„Cum adică?”

„Etichetele se lipesc doar dacă le consideri importante. Dar cu cât te încrezi mai mult în dragostea mea, cu atât mai puțin îți pasă de etichetele pe care ți le pun ceilalți oameni. Înțelegi?”

„Pai, nu prea...”

Eli zâmbi.

„Vei înțelege cu timpul. Acum ești încă plin de buline negre.

Deocamdată îți va fi de ajuns să vii la mine în fiecare zi, iar eu îți voi aduce aminte cât de important ești pentru mine.”

Eli îl puse jos pe Pancinello. În timp ce acesta se îndreptă spre ușă, Eli îi spuse:

„Nu uita, ești o persoană deosebită fiindcă eu te-am creat! Iar eu nu gresesc niciodată!”

Pancinello nu se opri din mers, dar gândi:

„Cred ca Eli chiar vorbeste serios. Poate are dreptate!"

Si chiar în clipa aceea cazu de pe el o bulina... Viata este simpla... noi o complicam... doar fii, doar fii exact asa cum esti!

* * *

Lumina de la capatul tunelului

Traducerea în limba Romana - Iosi S Avni

Un om si cainele sau au murit deodata. Ajungand în cer, au mers pe drumul pietruit cu aur. Va amintiti? Pe langa un gard de marmura fina.

Urcand spre deal au întalnit o poarta superba, construita din perle, ce straluceau sub razele soarelui.

Ajungand langa poarta, au vazut un om sezand în pragul ei.

"Scuzati-ma, i s-a adresat stapanul cainelui, unde ne aflam?"

-În Rai, a raspuns portarul.

-Putem primii un pahar cu apa? a întrebat stapanul cainelui.

-Desigur, a raspuns portarul, intra si vei primii apa racoritoare.

-Si prietenul meu poate intra? a întrebat vizitatorul.

-Regret, i-a raspuns portarul, nu permitem intrarea animalelor.

Omul a decis sa renunte la apa, si-a chemat cainele si-au plecat mai departe. Drumul în continuare, era anevoios si plin de praf.

Tot mergand au ajuns la o poarta simpla de lemn, fara gard imprejur.

Portarul rezemat de poarta, citea dintr-o carte.

-Pardon, i s-a adresat vizitatorul, putem primii putina apa?

-Desigur, cu placere, poftim intrati a raspuns amabil portarul.

Ei au trecut poarta si au baut apa rece din fantana apropiata, cat au poftit.

-Multumim, puteti si sa ne spuneti unde ne aflam?

-În Rai le-a raspuns portarul.

-Sunt complet derutat si portarul precedent, mi-a spus, ca la poarta lui e intrarea în Raia spus vizitatorul.

Ah, te referi la strada aurita si poarta cu perle?

Nu, acolo e Iadul.

-Si nu va pasa ca acolo se folosesc de numele vostru? s-a mirat, stapanul cainelui.

-Nu, i-a raspuns portarul, noi suntem bucurosi ca ei îi iau pe toti aceia, care sunt de acord, sa-si paraseasca prietenii si sa-i lase afara.

Sa tineti minte, pe veci!

Cu un prieten bun, întodeauna veti avea, o raza de lumina la capatul tunelului.

* * *

Pasi pe nisip

de Ademar Baross

Am avut un vis in noaptea de Craciun.

Mergeam pe o plaja iar Dumnezeu pasea alaturi de mine, pasii ni se imprimau pe nisip, lasand o urma dubla: una era a mea, cealalta a Lui.

Atunci mi-a trecut prin minte ideea ca fiecare din pasii nostri reprezentau o zi din viata mea.

M-am oprit ca sa privesc in urma.

Si am revazut toti pasii care se pierdeau in departare.

Dar am observat ca in unele locuri in loc de doua urme nu mai era decat una singura...

Am revazut filmul vietii mele.

Ce surpriza !

Locurile in care nu se vedea decat o singura urma corespundeau cu zilele cele mai intunecate ale existentei mele: zile de neliniste si de rea-vointa, zile de egoism sau de proasta dispozitie, zile de incercari si de indoiala, zile de nesuportat...

Zile in care eu fusesem de nesuportat.

Si atunci intorcandu-ma spre Domnul am indraznit sa-i reprosez:

-Totusi ne-ai promis ca vei fi cu noi in toate zilele!

De ce nu ti-ai tinut promisiunea?

De ce m-ai lasat singur in cele mai grele momente din viata, in zilele cand aveam cea mai mare nevoie de Tine?

Iar Domnul mi-a raspuns:

-Dragul meu, zilele pentru care n-ai vazut decat o singura urma de pasi pe nisip sunt zilele in care te-am purtat pe brate...

* * *

Invata

Invata de la apa sa ai statornic drum.
Invata de la flacari ca toate-s numai scrum.
Invata de la umbra sa treci si sa veghezi.
Invata de la stanca cum neclintit sa sezi.

Invata de la soare cum trebuie s-apui.
Invata de la vantul ce adie pe poteci.
Cum trebuie prin lume de linistit sa treci.
Invata de la toate caci toate-ti sunt surori,
Cum treci frumos prin viata,
Cum poti frumos sa mori!

Invata de la vierme ca nimeni nu-i uitat..
Invata de la nufar sa fii mereu curat.
Invata de la flacari ce-avem de ars in noi.
Invata de la ape sa nu dai inapoi.

Invata de la umbra sa fii smerit ca ea.
Invata de la stanca sa-nduri furtuna grea.
Invata de la soare ca vremea sa-ti cunosti.
Invata de la stele ca-n cer sunt multe osti.

Invata de la greier cand singur esti sa canti.
Invata de la luna sa nu te inspaimanti.
Invata de la vulturi cand umerii ti-s grei.
Si du-te la furnica si vezi povara ei.

Invata de la floare sa fii gingas ca ea.
Invata de la miel sa ai blandetea sa.
Invata de la pasari sa fii mereu in zbor.
Invata de la toate ca totu-i trecator.
Ia seama fiu al jertfei prin lumea-n care treci
Sa-nveti din tot ce pierde cum sa traiesti in veci!

* * *

Cele trei porti

Un rege avea un fiu destept si curajos. Ca sa-l pregateasca pentru a infrunta viata, il trimise la un batran intelept.

-Lumineaza-ma: ce trebuie sa stiu in viata?

-Vorbele mele se vor pierde precum urmele pasilor tai pe nisip. Dar o sa-ti dau totusi cateva sfaturi. In drumul tau prin viata vei intalni trei porti. Citeste ce scrie pe fiecare dintre ele. O dorinta mai puternica decat tine te va impinge sa le urmezi. Nu incerca sa te intorci, caci vei fi condamnat sa retraiesti din nou si din nou ceea ce incerci sa eviti.

Nu pot sa-ti spun mai mult. Tu singur trebuie sa treci prin asta, cu inima si cu trupul. Acum du-te. Urmeaza drumul acesta drept din fata ta.

Batranul intelept disparu si tanarul porni pe drumul vietii.

Nu dupa mult timp, se gasi in fata unei porti mari, pe care se putea citi: -SCHIMBA LUMEA.

-Asta era si intentia mea, gandi printul, caci chiar daca sunt lucruri care imi plac pe aceasta lume, altele nu-mi convin deloc. Atunci incepu prima sa lupta.

Idealul sau, abilitatea si vigoarea sa il impinsera sa se confrunte cu lumea, sa intreprinda, sa cucereasca, sa modeleze realitatea dupa dorinta sa. El gasi placerea si betia cuceritorului, dar nu si alinarea inimii. Reusi sa schimbe cateva lucruri, dar multe altele ii rezistara.

Anii trecura. Intr-o zi il intalni din nou pe batranul intelept, care-l intreba:

-Ce-ai invatat tu pe acest drum?

-Am invatat sa deosebesc ceea ce e in puterea mea de ceea ce imi scapa, ceea ce depinde de mine de ceea ce nu depinde de mine.

-Bine, zise batranul. Utilizeaza-ti fortele pentru ceea ce sta in puterea ta si uita ceea ce-ti scapa printre degete. Si disparu.

Putin dupa aceasta intalnire, printul se gasi in fata celei de-a doua porti pe care statea scris: -SCHIMBA-I PE CEILALTI.

-Asta era si intentia mea, gandi el. Ceilalti sunt sursa de placere, bucurii si satisfactii, dar si de durere, necazuri si frustrari. El se ridica deci contra a tot ce-l deranja sau nu-i placea la cei din jurul sau.

Incerca sa le patrunda in caracter si sa le extirpeze defectele. Aceasta fu a doua lupta a sa. Intr-o zi, pe cand medita asupra utilitatii tentativelor sale de a-i schimba pe ceilalti, il intalni din nou pe batranul intelept, care-l intreba:

-Ce ai invatat tu, deci, pe acest drum?

-Am invatat ca nu ceilalti sunt cauza sau sursa bucuriilor sau necazurilor, a satisfactiilor sau infrangerilor mele. Ei sunt doar prilejul, ocazia care le scoate la lumina. In mine prind radacina toate aceste lucruri.

-Ai dreptate, spuse batranul. Prin ceea ce ceilalti trezesc in tine, ei te descopera in fata ta. Fii recunoscator celor care fac sa vibreze in tine bucuria si placerea, dar si celor care fac sa se nasca in tine suferinta sau frustrarea, caci prin ei viata iti arata ce mai ai inca de invatat si calea pe care trebuie s-o urmezi.

Nu dupa multa vreme, printul ajunse in fata unei porti pe care scria: SCHIMBA-TE PE TINE INSUTI.

-Daca eu sunt cauza problemelor mele, atunci inseamna ca asta imi ramane de facut, isi zise el si incepu lupta cu el insusi. El cauta sa patrunda in interiorul sau, sa-si combata imperfectiunile, sa-si inlature defectele, sa schimbe tot ce nu-i placea in el, tot ce nu corespundea idealului sau. Dupa cativa ani de lupta cu el insusi, dupa ce cunoscuse cateva succese dar si esecuri si rezistenta, printul il intalni iarasi pe batranul intelept, care-l intreba:

-Ce ai invatat tu pe acest drum?

-Am invatat ca exista in noi lucruri pe care le putem ameliora, dar si altele care ne rezista si pe care nu le putem invinge.

-Asa este, spuse batranul.

-Da, dar m-am saturat sa lupt impotriva a tot, a toti si chiar impotiva mea! Oare nu se termina niciodata? Imi vine sa renunt, sa ma dau batut si sa ma resemnez.

-Asta va fi ultima ta lectie, dar inainte de a merge mai departe, intoarce-te si contempla drumul parcurs, raspunde batranul si apoi disparu.

Privind inapoi, printul vazu in departare spatele celei de-a treia porti pe care statea scris: -ACCEPTA-TE PE TINE INSUTI. Printul se mira ca n-a vazut cele scrise atunci cand a patruns prima data prin acea poarta, dar in celalalt sens. -In lupta devenim orbi, isi spuse el.

Si mai vazu zacand pe jos, peste tot in jurul lui, tot ce a respins si a invins in lupta cu el insusi: defectele, umbrele, frica, limitele sale. Le recunosc pe toate si invata sa le accepte si sa le iubeasca.

Invata sa se iubeasca pe el insusi, fara sa se mai compare, sa se judece, sa se invinovateasca. Il intalni din nou pe batranul intelept, care-l intreba:

-Ce-ai invatat in plus pe acest drum?

-Am invatat ca urand sau detestand o parte din mine inseamna sa ma condamn sa nu fiu niciodata de acord cu mine insumi. Am invatat sa ma accept in totalitate, neconditionat.

-Bine, acesta este primul lucru pe care nu trebuie sa-l uiti in viata, acum poti merge mai departe.

Printul zari in departare cea de-a doua poarta, pe spatele careia scria -ACCEPTA-I PE CEILALTI. Si in jurul lui recunosc toate persoanele pe care le-a intalnit in viata sa, pe cei pe care i-a iubit si pe cei pe care i-a urat, pe cei pe care i-a ajutat si pe cei pe care i-a infruntat. Dar spre surpriza sa, acum era incapabil sa le vada imperfectiunile, defectele, lucrurile care altadata il deranjau enorm si impotriva carora luptase. Batranul intelept aparu din nou si-l intreba:

-Ce-ai invatat mai mult decat prima data pe acest drum?

-Am invatat ca fiind in acord cu mine insumi, nu mai am nimic de reprosat celorlalti si nici nu ma mai tem de ei.

Am invatat sa-i accept si sa-i iubesc asa cum sunt.

-Bine, acesta este cel de al doilea lucru pe care trebuie sa-l tii minte. Continua drumul.

Printul zari prima poarta, prin care trecuse cu mult timp in urma, si vazu ceea ce era scris pe spatele ei:

-ACCEPTA LUMEA. Privi in jurul sau si recunosc acea lume pe care a dorit s-o cucereasca, s-o transforme, s-o schimbe. Fu izbit de lumina si frumusetea tuturor lucrurilor, de perfectiunea lor. Era totusi aceeasi lume de alta data. Oare lumea se schimbasesc, sau privirea sa?

Atunci se ivi batranul, care-l intreba:

-Ce-ai invatat pe drumul acesta?

-Acum am invatat ca lumea este oglinda sufletului meu.

Ca eu nu vad lumea, ci ma vad in ea. Cand sunt fericit, lumea mi se pare minunata, cand sunt necajit, lumea imi pare trista. Ea nu este nici vesela, nici trista. Ea exista, atat. Nu lumea ma necajea, ci starea mea de spirit si grijile pe care mi le faceam. Am invatat sa o accept fara sa o judec, fara nici o conditie.

-Acesta este cel de al treia lucru important pe care nu trebuie sa-l uiti. Acum esti impacat cu tine, cu ceilalti si cu lumea! Esti pregatit sa pornesti spre ultima incercare: trecerea de la linistea implinirii, la implinirea linistii, spuse el si disparu pentru totdeauna.

Picatura si oceanul

A fost odata ca niciodata un copil care l-a intrebat pe tatal sau:

-Care este lucrul care ma separa de adevar?

Tatal i-a raspuns:

-Nu esti singurul care este separat de adevar, mai sunt si altii. Iti voi spune cateva povesti care iti vor parea simple. Trebuie sa te gandesti la ele pana cand le vei intelege si vor capata pentru tine proportii uriase si chiar mai departe, pana vor deveni din nou simple.

Prima poveste:

A fost odata ca niciodata o picatura intr-un Ocean. Ea spunea ca Oceanul nu exista. Tot astfel se intampla cu multi oameni. Traiesc in interiorul creatiei divine si spun ca nu exista divinitate.

A doua poveste:

-Vreau sa fiu libera! spuse picatura de apa din mijlocul Oceanului, si oceanul in compasiunea sa a ridicat-o la suprafata.

-Vreau sa fiu libera! spuse din nou picatura de apa si soarele auzindu-i glasul o aseza intr-un nor.

-Vreau sa fiu libera! spuse picatura inca o data si norul o elibera iar aceasta cazu din nou in Ocean.

A treia poveste:

O picatura intelectuala este o picatura intelectuala, dar nu mai apartine Oceanului.

A patra poveste:

-Nici o picatura nu are nici o valoare, spuse picatura din mijlocul Oceanului.

A cincea poveste:

-Exista un lucru de care mi-am dat seama: fara indoiala, eu sunt mai importanta decat Oceanul!

A sasea poveste:

-Nu voi putea niciodata sa ajung la Ocean! spuse picatura din Ocean.

A saptea poveste:

-Oh, ce-mi pasa mie de Ocean! spuse picatura din Ocean.

A opta poveste:

Era odata o picatura care-si regreta soarta: la urma urmei, ea era in mijlocul Oceanului si nu stia nimic despre Ocean.

A noua poveste:

O picatura din Ocean chema toate celelalte picaturi sa i se alature pentru a se rascula impotriva Oceanului.

A zecea poveste:

-Prin puterea cu care am fost investita, spuse picatura din Ocean, toate cele care nu ganditi ca mine, de astazi sunteti excluse din Ocean.

A unsprezecea poveste:

-Tu te afli in mijlocul iubirii mele, ii spuse Oceanul picaturii de apa.

Dar picatura nu auzi Oceanul pentru ca era plina de iubire pentru alta picatura.

A doisprezecea poveste:

-Daca as putea cuprinde, gandii o picatura, fiecare picatura cu dragostea mea.atunci as deveni Oceanul!

Cum gandii aceasta, picatura incepu sa reverse dragostea sa asupra tuturor picaturilor, pe rand. Dar era o picatura care ii facuse un mare rau si desi era capabila de o mare iubire, picatura nu putu sa o ierte. Si pentru ca nu putu sa-si reverse dragostea sa asupra acesteia nu putu sa devina Oceanul.

Copilul il intreba pe tatal sau:

-A existat vreodata o picatura care a devenit Oceanul ?

Si tatal sau ii spuse ultima sa poveste:

Era odata o picatura care cauta pacea Oceanului, care cauta cauta profunzimea Oceanului. Dorinta ii era mare si puterea de iertare ii era mare.si deodata Oceanul ii spuse:

-Tu si cu mine, noi suntem una! Si Oceanul isi deschise larg bratele si imbratisa picatura, si tot ce apartinea Oceanului deveni si al picaturii.

Ea se patrunse de pacea Oceanului, se intinse pe toata suprafata Oceanului si prin profunzimea sa deveni salvarea lumii.

- Afla astfel, copile, ca Oceanul este plin de iubire pentru cei ce-l iubesc si ca-i primeste in maretia sa pe toti cei ce o doresc cu adevarat.

-Dar ce se va intampla daca o astfel de picatura devine murdara?

Tatal rase din toata inima si spuse:

O picatura nu poate deveni atat de murdara incat oceanul sa nu o poata curata.

* * *

Biblia invingatorului

Cand invingatorul comite o greseala, spune: Am gresit!- si invata lectia.
Cand invinsul comite o greseala, spune: -Nu e vina mea! si arunca vina pe altii.

Un invingator stie ca adversitatea este cel mai bun invatator.
Un invins se simte victima in fata adversitatilor vietii.

Un invingator stie ca rezultatele actiunilor lui depind de el.
Un invins crede in existenta ghinionului.

Un invingator munceste mult, dar isi si creeaza mult timp liber pentru el insusi.
Un invins este o persoana mereu foarte ocupata, care nu are timp nici pentru ai lui.

Un invingator infrunta provocarile una cate una.
Un invins le evita si nu indrazneste sa le infrunte.

Un invingator promite, isi da cuvantul si si-l tine.
Un invins face promisiuni, dar nu da nici o asigurare.

Un invingator spune -Sunt bun, dar voi fi si mai bun!
Un invins spune: -Nu sunt chiar asa de rau ca multi altii.

Un invingator asculta, intelege si raspunde.
Un invins doar asteapta pana cand ii vine randul sa vorbeasca.

Un invingator ii respecta pe cei ce stiu mai mult decat el, si incearca sa invete ceva de la ei.

Un invins se impotriveste celor care stiu mai mult decat el si tine seama numai de defectele lor.

Un invingator spune: Trebuie sa existe o cale mai buna de a o face.-
Un invins spune: Asa am facut-o intotdeauna!

Un invingator este o parte din solutie.
Un invins este o parte din problema.

Un invingator tine seama de cum se vede zidul in intregime.
Un invins tine seama de caramida pe care trebuie sa o puna.

Un invingator ca tine impartaseste acest mesaj.
Un invins, ca ceilalti, este egoist si il pastreaza numai pentru el insusi.

* * *

Scrisoare de dragoste

Dragul meu,

Azi dimineata, când te-ai trezit din somn, eram lângă patul tau, în lumina minunatului răsărit de soare, care a inundat odaia ta. Am sperat în acel moment ca îmi vei spune cum se cuvine "Buna dimineata". Dar n-ai făcut-o. M-am gândit ca poate era prea devreme și ca de aceea nu m-ai putut observa...

Am încercat să-ți atrag atenția când, grabit, ai deschis ușa și ai plecat. Ți-am sărutat fata cu boarea dimineții, am revarsat asupra ta mireasma dulce a florilor, ți-am murmurat o melodie de dragoste, prin gingașul ciripit al pasarelelor. Ai trecut pe lângă mine grabind pasul, fără să mă iei în seamă...

Mai târziu, te-am privit duios, când mergeai preocupat și discutai aprins cucei cu care te întâlneai.

Ah, cât aș fi dorit să schimbi și cu mine câteva cuvinte, dar ai trecut pe lângă mine fără să-mi dai nici o atenție...

Dupa-amiaza, fiindcă era cald, ți-am trimis o ploaie învioratoare și ți-am stralucit în fiecare picătură de ploaie. Am strigat din ceruri, cu glas de tunet, doar, doar mă vei auzi cumva. Zadarnic... Apoi am pictat un curcubeu fermecător în mijlocul norilor și mi-am zis:

"Cu siguranță mă va vedea", dar n-ai făcut-o, nu m-ai văzut...

Seara, la sfârșitul zilei, ți-am trimis un minunat apus de soare, gândind că mă vei privi. Te-am căutat atât de mult cu privirea miilor de stele stralucitoare, nădăjduind că mă vei vedea, dar am rămas pierdută în nepăsarea ta...

În sfârșit, noaptea, la culcarea ta, am revarsat peste tine lumina lunii, ca să-ți amintesc că eu nu te pot uita. Am nădăjduit că măcar acum mă vei observa, înainte de a adormi, dar ai tăcut, nu m-ai privit. Și ai adormit...

A ta vesnică prietenă, Fericirea

* * *

Ajutorul divin

În timpul unei mari inundații, un om statea în apa până la genunchi.

A venit o barcă și cei din ea i-au spus: "Urca!".

"O, nu, Domnul va avea grijă de mine", a răspuns el.

Câteva minute mai târziu apa îi ajungea până la brâu.

A venit o altă barcă; cei din ea i-au spus: "Urca!".

"O, nu, Domnul va avea grijă de mine", a spus el.

Ceva mai târziu se afla pe un acoperiș, cu apa până la gât.

A venit un elicopter - "O, nu, Domnul va avea grijă de mine", s-a grăbit să răspundă.

În final, s-a înecat. A ajuns în Ceruri, s-a întâlnit cu Domnul și L-a întrebat: "Ce s-a întâmplat?"

Domnul a spus: "Nu știi ce s-a întâmplat - am trimis două bărci și un elicopter pentru tine."

* * *

Un cadou special

Zi de vara. Autobusul opintea pe o sosea plina cu gropi.

Pe un scaun mai în spate statea un barbat uscatic, tinând în brate un manunchi de flori de câmp. Pe partea opusa, o fetiscana oachesa se uita fascinata la macii, margaretele si albastrele batrînului. Nu-si mai putea lua ochii de la ele. Razbatea din cînd în cînd un parfum irezistibil si proaspat. Fata încerca sa priveasca pe fereastra prafuita a autobusului, dar degeaba. Ca un magnet, o atrageau florile batrînului. La urmatoarea statie, batrînul dadu sa coboare. Ezita pentru o clipa, dupa care se adresa fetei: "Vad ca-ti plac florile mele.

Cred ca sotiei mele i-ar face mare placere sa ti le daruiesc. Am sa-i spun ca ti le-am dat tie". Fata primi florile, îmbujorîndu-se de placere. Urmari apoi pe batrînul uscatic cum se coborî din autobus si intra pe poarta de fier forjat a unui mic cimitir din apropiere.

* * *

Povestea fluturelui

Într-o zi într-un cocon a aparut o mica gaura.

Un om, care trecea din întâmplare prin preajma, s-a oprit mai multe ore pentru a observa fluturile care se forta sa iasa.

Dupa multe încercari, se parea ca fluturile a abandonat, spatiul acela prin care se straduia sa iasa ramasese la fel de îngust.

Parea ca fluturile a facut tot ceea ce putea si nu mai era în stare de mai mult.

Atunci omul a decis sa ajute fluturile: a luat un cutit si a deschis coconul.

Fluturile a iesit imediat.

Însa corpul lui era slab si anemic. Aripile sale erau putin dezvoltate si aproape ca nu se miscau.

Omul a continuat sa observe crezand ca dintr-un moment în altul aripile fluturelui se vor deschide si vor putea suporta greutatea acestuia pentru a putea zbura.

Acest lucru nu s-a întâmplat!

Fluturile si-a trait restul vietii tarandu-se pe pamant, cu corpul sau slab si cu aripile chircite.

Nu a putut zbura NICIODATĂ ! -

Ceea ce omul, prin gestul sau de bunatate si prin intentia sa de a ajuta, nu a înțeles, este ca trecerea prin spatiul acela stramt era efortul necesar pentru ca fluturile sa poata zbura.

Era chinul prin care viata îl punea sa treaca pentru a putea creste si pentru a se dezvolta.

Uneori, efortul este exact lucrul de care avem nevoie în viata.

Daca ni s-ar permite sa ne traim viata fara a întâlni obstacole, am fi limitati.

Nu am mai putea fi atât de puternici cum suntem.

Nu am mai putea zbura NICIODATĂ!

-Am cerut putere.si viata mi-a dat dificultati pentru a ma face puternic.

Am cerut înțelepciune.si viata mi-a dat probleme ca sa le rezolv.

Am cerut prosperitate.si viata mi-a dat creier si forta pentru a munci.

Am cerut sa pot zbura.si viata mi-a dat obstacole pentru a le depasi.

Am cerut iubire.si viata mi-a dat oameni pe care sa îi ajut în problemele lor.

Am cerut favoruri.si viata mi-a dat potential.

Nu am primit nimic din ce am cerut.dar am primit tot ce aveam nevoie.

Nu frangeti zborul nimanui!

Traieste-ti viata cu curaj, înfrunta obstacolele si demonstreaza ca le poti depasi !

* * *

Testul celor trei

In Grecia antica Socrate (469-399 BC), era foarte mult laudat pentru intelepciunea lui. Intr-o zi, marele filozof s-a intalnit intamplator cu o cunostinta si care i-a spus:

- Socrate, stii ce-am auzit tocmai acum, despre unul dintre studentii tai?

- Stai o clipa, replica Socrate. Inainte sa-mi spui, as vrea sa treci printr-un mic test, numit TESTUL CELOR TREI.

- Trei?

- Asa este, a continuat Socrate. Inainte sa-mi vorbești despre studentul meu, sa stam putin si sa testam ce ai de gand sa-mi spui. Primul test este cel al ADEVARULUI.

Esti absolut sigur ca ceea ce vrei sa-mi spui este adevarat?

- Nu, spuse omul. De fapt doar am auzit despre el.

- E-n regula, zise Socrate. Asadar, in realitate, tu nu stii daca este adevarat sau nu.

- Acum sa incercam testul al doilea, testul BINELUI.

Ceea ce vrei sa-mi spui despre studentul meu este ceva de bine?

- Nu, dimpotriva.

- Deci, a continuat Socrate, vrei sa-mi spui ceva rau despre el, cu toate ca nu esti sigur ca este adevarat?

Omul a dat din umeri, putin stanjenit.

Socrate a continuat:

- Totusi mai poti trece testul, pentru ca exista a treia proba - filtrul FOLOSINTEI.

Ceea ce vrei sa-mi spui despre studentul meu imi este de folos?

- Nu, nu chiar.

- Ei bine, a conchis Socrate, daca ceea ce vrei sa-mi spui nu sti daca este ADEVARAT, nici de BINE, nici macar de FOLOS, atunci de ce sa-mi mai spui?

* * *

Rugaciunea unui copil

Un copil, rugandu-se, a spus asa:

-Doamne, în seara asta, te rog ceva special.

Transforma-ma într-un televizor, ca sa-i pot lua locul.

Mi-ar place sa traiesc cum traieste televizorul în casa mea.

Sa am o camera speciala, unde sa se reuneasca toata familia în jurul meu.

Fa sa fiu luat în serios.

Sa fiu în centrul atentiei, asa încat toti sa ma asculte fara sa ma întrerupa sau sa discute.

Mi-ar place sa mi se dea atentia deosebita care este acordata televizorului atunci cand ceva nu functioneaza...

Si sa-i tin de urat tatalui cand se întoarce acasa, chiar si atunci cand vine obosit de la munca.

Si mama, în loc sa ma ignore, sa stea cu mine cand e singura si plictisita.

Iar fratii si surorile mele sa se certe ca sa poata sta cu mine...

Si sa distrez toata familia, chiar daca uneori nu spun nimic.

Mi-ar place sa simt ca lasa totul deoparte ca sa stea cateva minute alaturi de mine.

Doamne, nu-ti cer prea mult.

Doar sa traiesc cum traieste orice televizor.

* * *

IF - DACA - ANTI DACA

IF - Rudyard Kipling

If you can keep your head when all about you
Are losing theirs and blaming it on you,
If you can trust yourself when all men doubt you,
But make allowance for their doubting too;
If you can wait and not be tired by waiting,
Or being lied about, don't deal in lies,
Or being hated, don't give way to hating,
And yet don't look too good, nor talk too wise:

If you can dream - and not make dreams your master;
If you can think - and not make thoughts your aim;
If you can meet with Triumph and Disaster
And treat those two imposters just the same;
If you can bear to hear the truth you've spoken
Twisted by knaves to make a trap for fools,
Or watch the things you gave your life to, broken,
And stoop and build 'em up with worn-out tools:

If you can make one heap of all your winnings
And risk it on one turn of pitch - and toss,
And lose, and start again at your beginnings
And never breathe a word about your loss;
If you can force your heart and nerve and sinew
To serve your turn long after they are gone,
And so hold on when there is nothing in you
Except the Will which says to them: "Hold on!"

If you can talk with crowds and keep your virtue,
Or walk with Kings - nor lose the common touch,
If neither foes nor loving friends can hurt you,
If all men count with you, but none too much;
If you can fill the unforgiving minute
With sixty seconds' worth of distance run,
Yours is the Earth and everything that's in it,
And - which is more - you'll be a Man, my son!

DACA - Dan Dutescu

Daca esti calm, când toti se pierd cu firea
În jurul tau, si spun ca-i vina ta;
De crezi în tine, chiar când Omenirea
Nu crede, dar îi crezi si ei cumva;
De stii s-astepti, dar fara tevatara;
De nu dezminti minciuni mintind, ci drept;
De nu raspunzi la ura tot cu ura
Si nici prea bun nu pari, nici prea-ntelept;

Daca visezi - dar nu-ti faci visul astru;
De poti sa speri - dar nu-ti faci jindul tel;
De-nîmpini si Triumful si Dezastrul
Mereu senin si în acelasi fel;

Daca suporti sa-ti vezi vorba sucita
De sarlatan, ce-ti spurca al tau rost;
De poti ca munca vietii, naruita,
S-o faci de la-nceput precum a fost;

Daca-ndraznesti agonisita-ti toata
S-o pui, far'a clipi, pe-un singur zar
Si, dac-o pierzi, sa-ncepi ca prima data
Far-sa te plîngi cu un oftat macar;
De stii, cu nerv, cu inima, cu vîna,
Drept sa ramîi, cînd ele june nu-s,
Si stai tot dîrz, cînd nu mai e stapîna
Decît Vointa ce le tine sus;

Daca-ntre Regi ti-e firea neschimbata
Ca si-n Multime - nu strain de ea;
Amic sau nu, de nu pot sa te-abata;
De toti de-ti pasa, dar de nimeni prea;
Daca ti-e dat, prin clipa zdrobitoare,
Sa treci si s-o întreci, mereu bonom,
atunci: a ta e Lumea asta mare
si, mai mult, fiul meu: atunci - esti Om!

DACA - anonim

Daca-ti ramîne mintea cînd cei din jur si-o pierd
Si fiindca-o ai te-apasa, cu vorbe care dor;
Daca mai crezi în tine cînd altii nu mai cred
Si-i ierti si nu te superi de îndoiala lor;
Daca de asteptare nu ostenesti nicicand,
Nici de minciuna goala nu-ti clatini gîndul drept,
Daca, izbit de ura, nu te razbuni urînd
Si totusi nu-ti pui masca de sfînt sau de-ntelept;
Daca visezi, dar visul stapîn de nu ti-l faci
Sau gîndul, desi judeci, de nu ti-e unic tel;
Daca-ncercînd triumful sau prabusirea taci
Si poti, prin amîndoua trecînd, sa fii la fel;
Daca înduri sa afli cinstitul tau cuvînt
Rastalmacit, naivii sa-i duca în ispita;
Sau truda vietii tale, înpulberata-n vînt,
De poate iar s-o-nalte unealta-ti prea tocita;
Daca poti strînge toate cîstigurile tale
Ca sa le joci pe-o carte si sa le pierzi asa
Si iarasi de la capat sa-ncepi aceeasi cale,
Fara sa spui o vorba de neizbînda ta;
Daca poti gîndul, nervii si inima sa-i pui
Sa te slujeasca înca, peste puterea lor,
Desi în trupul firav o alta forta nu-i,
Afara de vointa ce le impune: spor!
Daca te vrea multimea, desi n-ai lingusit
Sau lînga rege umbli ca lîng-un oarecare,
Daca de rai sau prieteni nu poti sa fii lovit;
Daca nu numai unul, ci toti îti dau crezare;
Daca ajungi sa umpli minutul trecator

Cu saizeci de clipite de vesnicii, mereu,
Vei fi pe-ntreg Pamîntul deplin stapînitor
Si mai presus de toate, un OM, copilul meu!

ANTI DACA
de Kostas Varnalis

De poti sa faci pe prostul cînd altul te repede
Facînd-o pe desteptul si c-un cuvînt nu-l certi,
De nu te-ncrezi în nimeni si nimeni nu te crede,
De-ti poti ierta pacatul, dar altora nu-l ierti;

De nu amîni o clipa un rau sa-l împlinesti,
Si daca minti mai tare cînd altii nu spun drept,
De-ti place în iubire cu ura sa lovesti,
Si totusi îti pui masca de sfînt si de-ntelept,

De te te tîrasti ca viermii si-n visuri nu-ti iei
zborul,
Si numai interesu-ti îl sui la rang de tel,
De parasesti învinsul si treci cu-nvingatorul,
Si-i vinzi, fara sfiala, pe amîndoi la fel;

De rabzi sa-ti afli scrisul si spusa talmacite,
Drept adevar, sa-nsele multimea oarba, si,
Cînd vorbele si fapta în vînt ti-s risipite,
Tu dîndu-le la dracu!, poti altele scorni,

De poti sa faci întruna dintr-un cîstig, o mie,
Si patria pe-o carte s-o vinzi la primul semn,
De nu-ti platesti banutul luat ca datorie,
Dar tu sa fii platitul, gasesti ca-i drept si demn,

De poti sa-ti storci si gîndul, si inima, si nervii
Îmbatrînite-n rele, sa faca rele noi,
Si sub nehotarîre, plecîndu-te ca servii,
Cînd toti striga: Nainte!, doar tu strigi: Înapoi!,

Daca, stînd în multime, te-mpaunezi semet,
Dar lînga cel puternic îngenunchezi slugarnic,
Si pe dusmani sau prieteni, tratîndu-i cu dispret
Te faci ca tii la dînsii, dar îi înseli amarnic,

Daca nu pi erzi momentul sa faci oriunde-un rau,
Si-n umbra lui te-nlinisti ca-n umbra unui pom,
Al tau va fi Pamîntul, cu tot prinosul sau,
Vei fi-ntre Domni întîiul, dar NICIODATĂ OM..

* * *

Povestea clopoteilor de vant

Se povesteste ca odata, demult, traia retras in muntii din China un maestru.

Era vesel tot timpul, le zambea tuturor celor care ii ieseau in cale. Unul dintre elevii lui, curios fiind sa afle cum de maestrul este tot timpul fericit, l-a intrebat intr-o zi:

- Maestre, de unde acest zambet continuu pe chipul tau?

- De la clopoteii de vant, raspunse maestrul.

- Cum asa?

- De fiecare data cand suna clopoteii de argint de la poarta mea, ma cuprinde o bucurie fara margini! Inseamna ca vine cineva. Si sosirea cuiva, fie si doar a vantului, ma umple de fiecare data de fericire.

Gandind ca ar avea in ei ceva magic, intr-o noapte elevul hotari sa fure clopoteii. Ii duse in casa lui, ii aseza la poarta si astepta ca miracolul sa se produca.

Dar nu simti nimic cand acestia sunara. Ba mai mult, dupa o saptamana sunetul clopoteilor incepu sa il enerveze din cale afara!

Cand totul deveni insuportabil, cuprins de remuscari, se duse inapoi la maestrul sau sa-i inapoieze clopoteii.

Isi ceru de nenumarate ori iertare, si cand fu sigur ca maestrul l-a iertat, ii puse intrebarea care il framanta:

- De ce la mine nu se intampla nimic atunci cand suna clopoteii? De ce nu apare bucuria pe care o vad la tine?

- Dragul meu, ii raspunse maestrul, unde ai asezat tu clopoteii?

- La poarta casei mele, maestre!

- Ei, vezi? Trebuia sa-i asezi la poarta sufletului tau.

* * *

Spune-mi ce dai ca sa-ti spun ce o sa primesti

Era odata un barbat care sedea la marginea unei oaze la intrarea unei cetati din Orientul Mijlociu. Un tanar se apropie intr-o buna zi si il intreba:

- Nu am mai fost niciodata pe aici. Cum sunt locuitorii acestei cetati?

Batranul ii raspunse printr-o intrebare:

- Cum erau locuitorii cetatii de unde vii?

- Egoisti si rai. De aceea ma bucur ca am putut pleca de acolo!

- Asa sunt si locuitorii acestei cetati, raspunse batranul.

Putin dupa aceea, un alt tanar se apropie de omul nostru si ii puse aceeaasi intrebare:

- Abia am sosit in acest tinut. Cum sunt locuitorii acestei cetati?

Omul nostru raspunse cu aceeaasi intrebare:

- Cum erau locuitorii cetatii de unde vii?

- Erau buni, marinimosi, primitivi, cinstiti. Aveam multi prieteni acolo si cu greu i-am parasit.

- Asa sunt si locuitorii acestei cetati, raspunse batranul.

Un negutator care isi aducea pe acolo camilele la adapost auzise aceste convorbiri si pe cand cel de-al doilea tanar se indeparta, se intoarse spre batran si ii zise cu repros:

- Cum poti sa dai doua raspunsuri cu totul diferite la una si aceeaasi intrebare pe care ti-o adreseaza doua persoane?

- Fiule, fiecare poarta lumea sa in propria-i inima.

Acela care nu a gasit nimic bun in trecut nu va gasi nici aici nimic bun. Dimpotriva, acela care a avut si in alt oras prieteni va gasi si aici tovarasi credinciosi si de incredere. Pentru ca, vezi tu, oamenii nu sunt altceva decat ceea ce stim noi sa gasim in ei.

* * *

Ratacind pe ici, pe colo, un caine urias ajunsese intr-o odaie care avea pe toti peretii oglinzi imense.

Astfel se vazuse dintr-odata inconjurat de caini. Se infurie, incepu sa scrasneasca din dinti si sa maraie.

Fireste, si cainii din oglinda facura la fel, descoperindu-si coltii fiorosi.

Cainele nostru incepu sa se invarta vertiginos intr-o parte si in alta pentru a se apara de atacatori, dupa care - latrand cu furie - se arunca asupra unuia dintre presupusii sai adversari.

In urma puternicei izbituri in oglinda, cainele la pamant fara suflare si plin de sange.

Daca ar fi dat din coada prieteneste o singura data, toti cainii din oglinda ar fi raspuns in acelasi fel. Si intalnirea lor ar fi fost o sarbatoare!

* * *

Un tata si fiul sau mergeau prin munti. Fiul s-a lovit de o stanca, si din cauza durerii a strigat:

- Aaaaahhhhh!

Surprins, auzi o voce repetand cuvintele sale:

- Aaaaahhhhh!

Curios, copilul striga:

- Cine e acolo?

Din nou, ecoul il aduse inapoi cuvintele:

- Cine e acolo?

Copilul isi intreba tatal:

- Ce se intampla?

- Sunetul care se aude se numeste -ecou, el se aseamana mult cu VIATA, pentru ca si ea iti intoarce tot ceea ce faci si spui!

Viata noastra este o reflectare a propriilor noastre actiuni. Daca doresti mai multa iubire in jurul tau, creeaza mai multa iubire in jurul tau. Daca doresti fericire, daruieste fericire celor ce te inconjoara.

Daca iti doresti o inima surazatoare, daruieste un suras in inima celor pe care ii intalnesti.

* * *

Fii deasupra destinului tau!

Povestea spune ca era odata o fata care, lovindu-se de greutatile vietii, a mers la tatal ei sa se planga ca nimic nu-i ieseasa asa cum isi doreste. Obosise sa lupte fara a obtine rezultatele pe care le astepta. Nu stia cum sa faca sa mearga mai departe in viata pentru ca se simtea epuizata. Avea impresia ca de cate ori rezolva o problema, aparealta.

Tatal ei a ascultat-o atent si apoi a invitat-o sa pregateasca impreuna micul dejun. Ajunsi in bucatarie, el a luat trei ouale si le-a pus cu apa la fiert. Cand au inceput sa fiarba a pus intr-una morcovi, intr-una oua si in cea de a treia cafea.

Le-a lasat sa fiarba fara sa spuna nici un cuvnt. Doar ii suradea fetei lui. Ea astepta cu nerabdare, intrebandu-se ce voia sa faca tatal ei. Dupa 20 de minute tatal a stins focul, a pus ouale intr-un castron, morcovii intr-o farfurie si a turnat cafeaua intr-o ceasca.

Apoi a intrebat-o:

-Draga mea, ce vezi aici?

-Oua, morcovi si cafea, a raspuns ea.

Atunci a indemnat-o sa atinga morcovii. Ea ii atinse si observa ca erau moi. Apoi i-a cerut sa curete un ou de coaja si ea observa astfel ca oul era foarte tare. Apoi i-a spus sa guste din cafea. Curioasa, ea sorbi din lichidul parfumat apoi intreba:

-Ce inseamna toate astea, tata?

Atunci el i-a explicat ca toate cele trei elemente avusesera de infruntat aceeasi adversitate: apa fiarta.

Doar ca au reactionat complet diferit: morcovii s-au inmuia si au devenit usor de sfaramat, ouale au devenit foarte tari, in schimb cafeaua a schimbat cu aroma ei apa.

-Cu care dintre acestea trei crezi ca te asemeni tu?, isi intreba el fata.

-Cand adversitatea bate la usa ta, cum raspunzi? Esti ca un morcov aparent tare, dar cand durerea te atinge te inmoi si-ti pierzi puterea? Esti asemenea oului, care incepe cu o inima maleabila si un spirit fluid, dar dupa un eveniment nefericit devine dur si inflexibil? Pe dinafara ramai la fel, dar pe dinauntru ai inima amara? Sau esti ca un graunte de cafea? Cafeaua schimba apa fiarta, elementul care ii cauzeaza durerea. Cand apa ajunge la punctul maxim de fierbere cafeaua lasa cea mai buna aroma si savoare.

Morala:

Nu te lasa infrant! Fii deasupra destinului tau, da ocazia adversitatilor vietii sa fie pentru tine tot atatea prilejuri de a lasa -dulcea aroma de cafea care iti este proprie, pe care doar tu o poti oferi.

* * *

Ce daruri accepti?

Langa Tokio traia un vestit razboinic Samurai, care a decis sa-i indrume pe cei tineri in budismul Zen. Se spune ca in ciuda varstei inaintate, el putea infrange orice adversar.

Intr-o dupa-amiaza, un luptator - cunoscut pentru lipsa lui de scrupule - a ajuns in localitatea unde traia batranul Samurai. Era cunoscut pentru tehnicile lui de a provoca la lupta, astepta pana cand adversarul facea prima miscare si apoi contraataca cu viteza.

Tanarul luptator nu pierduse inca nici o lupta. Auzind de reputatia Samuraiului, a decis sa-l invinga pentru a-si mari faima.

Toti studentii erau impotriva luptei, dar batranul Samurai a acceptat provocarea. S-au adunat toti in piata din centrul orasului, iar tanarul a inceput sa-l insulte pe Samurai. A aruncat cateva pietre in directia lui, l-a scuipat in fata, i-a aruncat toate insultele ce exista sub soare, i-a insultat pana si pe stramosii sai.

Timp de cateva ore, a facut totul pentru a-l provoca pe maestru, dar batranul ramanea impasibil. La sfarsitul dupa-amiezii, simtindu-se obosit si umilit, razboinicul a abandonat si a plecat.

Deceptionati de faptul ca maestrul primise atat de multe insulte si provocari, studentii l-au intrebat:

- Cum ai putut rabda atat de multa umilinta? De ce nu ti-ai folosit spada, chiar daca stiai ca ai fi pierdut, in loc sa-ti expui lasitatea in fata tuturor?

- Daca cineva vine la tine cu un dar si tu nu il primesti, cui apartine darul? intreba Samuraiul.

- Celui care ti l-a oferit, replica unul dintre discipoli.

- La fel si cu orice manie, insulta sau invidie, spuse maestrul. Cand nu sunt acceptate, continua sa apartina celui care le-a purtat.

In viata de zi cu zi sunt nenumarate situatiile in care ne trezim prinsi fara sa vrem in tot felul de situatii nedorite.

Fiecare clipa isi are darul ei. Unele daruri ne sunt de folos, altele ne incurca. Totul depinde de noi. Putem alege sa acceptam orice dar si sa ne lasam atrasi in jocul altora, sau sa fim selectivi si sa acceptam doar acele daruri care ne ajuta in cresterea noastra.

* * *

Creativitatea: reintoarcerea la adevarata noastra natura

dupa Jack Canfield

Intr-o zi un baietel s-a dus la scoala. Baietelul era mic, iar scoala era mare. Dar cand baietelul a vazut ca intrarea in clasa lui se facea printr-o usa direct din curte a fost foarte fericit. Iar scoala nu i s-a mai parut atat de mare ca la inceput.

Intr-o dimineata cand baietelul se afla in clasa, profesoara le-a spus copiilor:

- Astazi o sa facem un desen.

- Grozav, a spus baietelul, caci ii placea foarte mult sa deseneze. Stia sa deseneze o multime de lucruri: lei si tigri, pui si vaci, trenulete si vapoare. Si si-a scos cutiuta cu creioane colorate si a inceput sa deseneze.

Dar profesoara a zis:

- Asteptati! Nu incepeti inca! Si a asteptat pana cand toti copiii au fost pregatiti.

- Acum o sa desenam o floare, a zis profesoara.

- Grozav s-a gandit baietelul, caci ii placea sa deseneze flori. Si a inceput sa deseneze flori frumoase, si le-a colorat in roz, portocaliu, albastru.

Dar profesoara le-a zis copiilor:

- Asteptati, va voi arata eu cum sa colorati. Si a desenat o floare rosie cu o tulpina verde.

- Acum puteti incepe, a zis profesoara.

Baietelul a privit floarea profesoarei, apoi s-a uitat la floarea sa. A lui era mai frumoasa decat a profesoarei; dar n-a spus nimic. A intors doar pagina si a desenat o floare ca cea a profesoarei. Era rosie, cu o tulpina verde.

Intr-o alta zi, cand baietelul intrase in clasa prin usa din curte profesoara le-a spus copiilor:

- Astazi o sa facem ceva din argila.

- Grozav, a spus baietelul, caci ii placea sa lucreze cu argila. Stia sa faca tot felul de lucruri din argila: serpi si oameni de zapada, elefanti si camioane. Dar a asteptat pana ce toti copiii au fost gata.

- Acum o sa facem o farfurie, a zis profesoara.

- Grozav, s-a gandit baietelul caci ii placea sa faca farfurii de toate formele si marimile. Si a inceput sa faca farfurii de toate formele si marimile.

Dar profesoara le-a spus copiilor:

- Asteptati, va arat eu cum se face! Si le-a aratat cum sa faca o farfurie adanca.

- Asa! Acum puteti incepe!, a zis profesoara.

Baietelul s-a uitat la farfuria profesoarei si apoi la ale sale. Ii placeau mai mult farfuriile lui, decat farfuria adanca a profesoarei. Dar n-a spus nici un cuvnt. Si-a transformat farfuriile lui intr-o bila mare de argila din care a facut o farfurie adanca si mare ca cea facuta de profesoara.

Si foarte curand baietelul a invatat sa astepte si sa priveasca si sa faca lucruri ca cele facute de profesoara, si foarte curand n-a mai facut nimic de unul singur.

Si s-a intamplat intr-o zi ca baietelul si familia lui s-au mutat intr-o alta casa, intr-un alt oras. Si baietelul a trebuit sa mearga la scoala. Scoala cea noua era si mai mare si nu mai avea nici o usa prin care sa intre direct din curte in clasa lui. Trebuia sa urce niste trepte inalte si sa mearga de-a lungul unui coridor lung pana ajungea in clasa lui.

In prima zi de scoala profesoara le-a zis copiilor:

- Astazi o sa facem un desen!

- Grozav, a zis baietelul, si a asteptat sa-i spuna profesoara ce sa faca.

Dar ea n-a zis nimic. S-a plimbat prin clasa. Cand a ajuns langa baietel i-a spus:

- Tu nu vrei sa desenezi?

- Ba da, a zis baietelul.

- Ce desen facem?

- Nu stiu pana nu-l faci, a zis profesoara.

- Cum sa-l fac? zise baietelul.

- Cum isi place tie! raspunse ea.
- Sa-l colorez cum vreau eu? a mai intrebat baietelul.
- Cum vrei tu!, a fost raspunsul ei. Daca toti ati face acelasi desen, si l-ati colora la fel, cum sa stiu eu cine l-a facut?
- Nu stiu, zise baietelul.
Si a inceput sa deseneze o floare rosie cu o tulpina verde.

Morala:

Creativitatea umana este un dar nepretuit. Iti aduci aminte de usurinta cu care puteai sa iti imaginezi jocuri cand erai copil, sau sa vezi in jucaria de carpe cea mai frumoasa papusa din lume? Cine spune ca floarea trebuie sa aiba petale rosii si frunze verzi? Puterea de a fi creativi este ceea ce ne defineste ca oameni.

Einstein spunea ca -Mintea intuitiva este un dar sacru iar mintea rationala este servitorul ei de incredere. Am creat o societate care onoreaza servitorul si a uitat darul.

* * *

O bijuterie valoroasa si unica

- Inteptule, am venit la tine pentru ca ma simt atat de mic, de neinsemnat, nimeni nu da doi bani pe mine si simt ca nu mai am forta sa fac ceva bun. Ajuta-ma, invata-ma cum sa fac sa fiu mai bun? Cum sa le schimb oamenilor parerea despre mine?

Fara ca macar sa se uite la el, batranul ii spuse:

- Imi pare rau, baiete, nu te pot ajuta acum, am de rezolvat o chestiune personala. Poate dupa aceea.

Apoi, dupa o mica pauza adauga:

- Daca insa m-ai putea ajuta tu pe mine, atunci poate ca as rezolva problema mea mai repede si as putea sa ma ocup si de tine.

- Aaa. incantat sa va ajut - baigui tanarul cam cu jumatate de gura, simtind ca iarasi e neluat in seama si amanat.

- Bine - incuviinta batranul invatat. Isi scoase din degetul mic un inel si-l intinse baietanului adaugand:

- Ia calul pe care-l gasesti afara si du-te degraba la targ. Trebuie sa vand inelul acesta pentru ca am de platit o datorie. E nevoie insa ca tu sa iei pe el cat se va putea de multi bani, dar ai grija ca sub nici in ruptul capului sa nu-l dai pe mai putin de un banut de aur. Pleaca si vino cu banii cat mai repede.

Tanarul lua inelul, incalca si pleca. Odata ajuns in targ incepu sa arate inelul in stanga si-n dreapta, doar-doar va gasi cumparatorul potrivit. Cu totii manifestau interes pentru mica bijuterie, pana cand le spunea cat cere pe ea. Doar ce apuca sa le zica de banutul de aur unii radeau, altii se incruntau sau ii intorceau imediat spatele. Un mosneag i-a explicat cat de scump este un ban de aur si ca nu poate sa obtina un asemenea pret pe inel. Altcineva s-a oferit sa-i dea doi bani, unul de argint si unul de cupru, dar tanarul stia ca nu poate vinde inelul pe mai putin de un banut de aur, asa ca refuza oferta. Dupa ce batu targul in lung si-n lat, rapus nu atat de oboseala, cat mai ales de nereusita, lua calul si se intoarse la batranul intept.

Flacaul si-ar fi dorit sa aiba el o moneda de aur pe care s-o poata da in schimbul inelului, ca sa-l poata scapa pe invatat de griji si, astfel, acesta sa se poata ocupa si de el. Intra cu capul plecat.

- Imi pare rau - incepu el - dar n-am reusit sa fac ceea ce mi-ati cerut. De-abia daca as fi putut lua doi sau trei banuti de argint pe inel, dar nu cred sa pot pacali pe cineva cu privire la adevarata valoare a inelului.

- Nici nu-ti imaginezi cat adevar au vorbele tale, tinere prieten! - spuse zambitor inteptul. Ar fi trebuit ca mai intai sa cunoastem adevarata valoare a inelului. Incalca si alerga la bijutier. Nimeni altul n-ar putea spune mai bine cat face. Spune-i ca ai vrea sa vinzi inelul si intreaba-l cat ti-ar da pentru el.

Dar, oricat ti-ar oferi, nu-l vinde. Intoarce-te cu inelul!

Flacaul incalca si pleca in goana. Bijutierul examina atent micul inel, il privi atent prin lentila prinsa cu ochiul, il rasuci si apoi zise:

- Spune-i invatatorului ca daca ar vrea sa-l vanda acum, nu-i pot oferi decat 58 de bani de aur pentru acest inel.

- Cuuum, 58 de bani de aur?!? - exclama naucit tanarul.

- Da, raspunse bijutierul. Stiu ca-n alte vremuri ar merita si 70, dar daca vrea sa-l vanda degraba, nu-i pot oferi decat 58.

Tanarul multumi si se intoarse degraba la invatat, povestindu-i pe nerasuflete cele intamplate.

- Ia loc, te rog - ii spuse acesta dupa ce-l asculta. Tu esti asemenea acestui inel, o bijuterie valoroasa si unica. Si, ca si in cazul lui, doar un expert poate spune cat de mare este valoarea ta.

Spunand acestea, lua inelul si si-l puse din nou pe degetul mic.

- Cu totii suntem asemenea lui, valorosi si unici, perindandu-ne prin targurile vietii si asteptand ca multi oameni care nu se pricep sa ne evalueze.

Povestea aceasta este dedicata acelor care zi de zi se straduie, lustruind cu migala, sa adauge valoare bijuteriei pe care ei o reprezinta si sa realizeze valoarea pe care o au. Amintiti-va mereu cat de mare este valoarea voastra, chiar daca multi din jur va ignora sau par sa nu-si dea seama cat sunteti de pretiosi.

* * *

Povestea cutiei cu piersici

Un profesor a dat fiecarui student ca tema pentru lectia de saptamana viitoare sa ia o cutie de carton si pentru fiecare persoana care ii supara, pe care nu pot sa o sufere si sa o ierte sa puna in cutie cate o piersica, pe care sa fie lipita o eticheta cu numele persoanei respective.

Timp de o saptamana, studentii au avut obligatia sa poarte permanent cutia cu ei: in casa, in masina, la lectii, chiar si noaptea sa si-o puna la capul patului.

Studentii au fost amuzati de lectie la inceput, si fiecare a scris cu ardoare o multime de nume, ramase in memorie inca din copilarie.

Apoi, incetul cu incetul, pe masura ce zilele treceau studentii adaugau nume ale oamenilor pe care ii intalneau si care considerau ei ca au un comportament de neiertat. Fiecare a inceput sa observe ca devenea cutia din ce in ce mai grea. Piersicile asezate in ea la inceputul saptamanii incepusera sa se descompuna intr-o masa lipicioasa, cu miros dezgustator, si stricaciunea se intindea foarte repede si la celelalte.

O problema dificila mai era si faptul ca fiecare era dator sa o poarte permanent, sa aiba grija de ea, sa nu o uite prin magazine, in autobuz, la vreun restaurant, la intalnire, la masa, la baie, mai ales ca numele si adresa fiecarui student, ca si tema experimentului, erau scrise chiar pe punga. In plus, cartonul cutiei se stricase si ea ajunsese intr-o stare jalnica: cu mare greutate mai putea sa faca fata sarcinii sale.

Fiecare a inteles foarte repede si clar lectia pe care a incercat sa le-o explice profesorul cand s-au revazut dupa o saptamana, si anume ca acea cutie pe care o carasera cu ei o saptamana intreaga nu a fost decat expresia greutatii spirituale pe care o purtam cu noi, atunci cand strangem in noi ura, invidie, raceala fata de alte persoane.

De multe ori credem ca a ierta pe cineva este un favor pe care i-l facem acelei persoane. In realitate insa, acesta este cel mai mare favor pe care ni-l putem face chiar noua insine.

In cutia ta cate piersici sunt.si ce ai de gand sa faci cu ele??

* * *

Legenda divinitatii omului

dupa Eric Butterworth

O legenda veche spune ca mai demult oamenii erau buni.

Dar au profitat atat de mult de puterea divina din ei incat stapanul tuturor zeilor a decis sa le ia aceasta putere si sa o ascunda intr-un loc unde va fi imposibil de gasit. Tot ce i-a ramas sa faca era sa gaseasca ascunzatoarea potrivita.

A fost convocat consiliul zeilor pentru a se gasi solutia. Zeii au sugerat:

-De ce sa nu ingropam puterile omului in pamant?

Brahma a raspuns:

-Nu, nu vom face asta pentru ca omul va sapa adanc si le va gasi.

Atunci zeii au spus:

-In acest caz, sa le trimitem divinitatea pe cel mai adanc fund al oceanului!

Dar Brahma a raspuns din nou:

-Mai devreme sau mai tarziu omul va explora adancurile oceanului si cu siguranta ca o vor gasi si o vor aduce la suprafata.

Atunci zeii s-au aratat invinsi:

-Nici pamantul, nici oceanul nu sunt locuri unde puterea divina sa fie in siguranta, insa alte idei de ascunzatoare nu mai avem.

Brahma a exclamat dintr-o data:

-Iata ce vom face cu divinitatea omului! O vom ascunde adanc inuntrul lui, pentru ca este singurul loc unde nu va cauta.

De atunci incoace, conform legendei, omul a cautat in toata lumea, a explorat, a urcat si a sapat cautand.ceva ce a fost in tot acest timp inuntrul lui.

* * *

Principiul narcisei galbene

Fiica mea mi-a telefonat de mai multe ori sa-mi spuna:

-Mama, trebuie sa vii sa vezi narcisele galbene inainte ca vremea lor sa treaca!

Eu doream acest lucru, dar era un drum de doua ore cu masina de la Laguna la lacul Varful Sagetii. Cand fiica mea a sunat a treia oara, i-am promis ca voi merge joia viitoare. In acea zi insa timpul s-a racit dintr-odata si a plouat.

Dar promisesem, asa ca am mers acolo. Cand in sfarsit am pasit in casa lui Carolyn si i-am salutat si imbratisat pe ea si pe nepotii mei am spus:

-Carolyn, lasa narcisele galbene. Timpul este nefavorabil, sunt nori si ceata, asa ca nu exista nimic in lumea aceasta care sa ma faca sa mai conduc cativa kilometri!

Fiica mea a zimbit si, cu mult calm, a spus:

-Noi conducem pe vremea asta, mama.

-Ei bine, nu merg nicaieri pina nu se face timp frumos.

Am crezut ca am fost destul de convingatoare.

-Sper insa ca ma vei duce la service ca sa-mi ridic masina, a spus fiica mea.

-Cat de departe trebuie sa mergem?

-Cateva strazi. O sa conduc eu, sunt obisnuita cu asta.

Dupa cateva minute, am intrebat-o:

-Unde mergem ? Asta nu e drumul spre service.

-Mergem spre narcisele galbene. Carolyn a zambit.

-Carolyn, am spus eu cu asprime in glas, te rog sa intorci.

-Linisteste-te, mama. Nu-ti vei ierta niciodata daca pierzi aceasta experienta.

Dupa aproximativ 20 de minute, am intrat pe o straduta pietruita si am vazut o mica bisericica. Mai incolo, pe partea bisericii, am vazut scris cu litere de mana:

-Gradina narciselor galbene. Am coborat din masina si am mers in urma lui Carolyn in jos pe carare. Apoi cararea a cotit si cand am ridicat privirea am ramas muta de uimire.

Inaintea mea se afla cea mai minunata imagine. Arata de parca cineva luase un butoi urias de aur si il revarsase peste piscul si versantii muntelui. Florile au fost plantate in maiestuoase vartejuri, minunate fasii si randuri portocaliu inchis, albe, galben ca lamaia, roz-portocaliu, galben ca sofranul si galben ca untul.

Fiecare varietate de flori a fost plantata ca un grup, asa ca s-au involburat si au inflorit ca niste rauri cu tonalitati cromatice unice. Erau 5 acri de flori.

-Dar cine a facut asta?, am intrebat-o pe Carolyn.

-O femeie. Ea locuieste aici pe proprietate. Aceea este casa ei.

Carolyn mi-a indicat o casa mica si modesta in mijlocul aceluia tinut. Am mers catre casa. Pe un zid am vazut un afis. -Raspunsuri la intrebarile pe care stiu ca ti le pui era titlul.

Primul raspuns a fost un simplu: -50.000 bulbi.

Al doilea raspuns a fost: -Unul, pus pe rand, de catre o singura femeie. A fost nevoie de doua miini, doua picioare si putin creier.

Al treilea raspuns a fost: -Am inceput in 1958.

Am descoperit atunci Principiul Narcisei Galbene. Pentru mine, acel moment a fost o experienta care mi-a schimbat viata.

M-am gindit la aceasta femeie pe care eu nu am intalnit-o niciodata si care, cu mai mult de 40 de ani in urma, a inceput cu un bulb, creand in timp propria sa viziune asupra frumusetii si bucuriei si impodobind varful unui munte obscur. Plantand pe rand cate un bulb de narcisa, an dupa an, ea a schimbat pentru totdeauna lumea in care traia. A creat ceva nespus de magnific, de frumos, de inspirat.

Principiul pe care ni-l arata gradina ei de narcise galbene este unul din cele mai marete principii ale cresterii si evolutiei. Este lectia care ne invata sa inaintam spre scopurile si dorintele noastre, pas cu pas - adesea facand doar un pas mic, de copil - si sa invatam sa iubim ceea ce facem, sa invatam sa folosim acumularea in timp.

Cand multiplicam momentele scurte de timp in care producem ceva mic, prin efort zilnic, vom constata ca putem realiza lucruri magnifice. Putem schimba lumea.

-Treaba asta ma intristeaza, intr-un fel, am recunoscut eu. Cate as fi putut realiza, daca mi-as fi stabilit un scop minunat acum 35 ori 40 de ani si as fi muncit in toti acesti ani sa-l ating, plantand cate un singur bulb o data. Gandeste-te ce-as fi fost in stare sa realizez!

Fiica mea mi-a spus raspuns in stilul ei direct:

-Incepe de maine! Nu mai are nici un rost sa te gandesti la timpul pierdut.

Modul de a face dintr-o -lectie o bucurie si o cale de evolutie, in loc de un motiv de regret, este sa te intrebi:

-Cum pot folosi azi ceea ce tocmai am invatat?. Ne convingem pe noi insine ca viata va fi mai frumoasa dupa ce ne vom casatori, dupa ce vom avea un copil, apoi altul. Dupa care suntem frustrati ca nu sunt copiii destul de mari si speram ca vom fi mai multumiti atunci cind ei vor creste. Apoi suntem frustrati ca sunt adolescenti si se poarta ca atare. Suntem siguri ca vom fi fericiti cand ei se vor maturiza.

Ne spunem ca viata noastra va fi completa cand ei se vor casatori, cand vom avea o masina noua, cand vom putea avea o vacanta placuta, sau cand ne vom pensiona.

Adevarul este ca nu exista un moment mai bun pentru a fi fericit, decat cel prezent. Daca nu acum, atunci cand?

Viata noastra va fi intotdeauna plina de schimbări. Este cel mai bine sa accepti asta in sinea ta si sa decizi sa fii fericit oricum.

Fericirea este calea. Asa ca, bucura-te si pretuieste fiecare moment pe care il ai si pretuieste-l si mai mult, pentru ca te bucuri de el impreuna cu cineva apropiat, cineva suficient de special ca sa-ti petreci timpul cu el/ea. si aminteste-ti ca timpul nu asteapta pe nimeni.

Asa ca INCETEAZA sa mai astepti.

- pana cand masina ori casa este platita,
- pana cand iti iei o masina sau casa noua,
- pana cand copiii pleaca de acasa,
- pana cand iti termini studiile,
- pana cand slabesti 10 kg,
- pana cand te ingrasi 10 kg,
- pana cand te casatoresti,
- pana cand ai copii,
- pana cand te pensionezi,
- pana la vara,
- pana la primavara,
- pana la iarna,
- pana la toamna,
- pana cand mori.

Nu exista un moment mai bun ca cel de acum, pentru ca sa fii fericit. Fericirea este o calatorie, nu o destinatie! Si poate ca astazi este cea mai buna zi ca sa plantezi primul bulb al propriei tale gradini de narcise. tu stii cel mai bine!

* * *

Capcana

Era odata un sat atacat deseori de mistreti. In fiecare zi, acestia intrau in sat si provocau mari distrugerii in incercarea lor de a-si gasi hrana. Satenii au incercat diferite metode pentru a-i indeparta sau a-i vana, dar fara prea mult noroc.

Intr-o zi, un intelept dintr-un sat vecin a venit sa-i sfatuiasca pentru a scapa de mistreti. El le-a cerut satenilor sa ii asculte intocmai sfaturile si instructiunile. Pentru ca deja incercasera pana atunci tot ce le statuse in puteri, satenii au acceptat.

Inteleptul le-a spus acestora sa adune mancare pentru mistreti din toate gospodariile si sa o puna in mijlocul unui camp.

Ei i-au urmat sfatul si indata au vazut sute de mistreti apropiindu-se de locul unde fusese asezata mancarea.

Mistretii s-au aratat mai intai ingrijorati, dar odata ce au luat primele inghitituri au prins curaj si s-au intors in acel loc si in zilele urmatoare.

In fiecare zi, satenii puneau cat mai multa mancare iar mistretii veneau acolo sa manance. Dupa un timp, inteleptul le-a cerut oamenilor sa ridice patru stalpi mari care sa marcheze locul. Mistretii erau prea preocupati de manancare si n-au observat.

Dupa cateva saptamani, mistretii aveau deja obiceiul de a veni sa manance mancarea pusa de sateni fara sa mai dea atentie locului unde ea se gasea asezata. Inteleptul a pus apoi oamenii sa imprejmuiasca cu un gard campul si sa faca o poarta mare pe unde sa poata intra mistretii sa manance. In cele din urma, satenii au reusit sa termine gardul si atunci au inchis poarta, prinzand mistretii inainturi. Mistretii fusesera invinsi!

Morala:

Comportamentele pe care le dezvoltam au un sens, o utilitate intr-un anumit context. Pe de o parte, economisim energie si timp folosindu-le. Pe de alta parte, din pacate de prea multe ori continuam sa folosim comportamentele deja invatate si atunci cand contextul se schimba, si astfel obiceiurile pe care le avem se transforma in capcane.

Unul dintre lucrurile care ii deosebesc pe oamenii de succes de ceilalti oameni este acuitatea: capacitatea de a observa prompt schimbarile contextului in care evolueaza. Ca urmare, ei pot actiona de fiecare data in consecinta, fara a lasa obiceiurile pe care le au sa se transforme in capcane.

* * *

Povestea supei de pietre

Cu multi ani in urma, trei calatori infometati si obositi au ajuns intr-un mic satuc. Taranii de aici abia supravietuiau de la o zi la alta ca urmare a secetei ce se abatuse asupra lor. S-au adunat repede in piata satului ca sa-i intampine pe calatori, insa au facut-o cu fara sa aduca nimic de mancare pentru ei. Au inceput sa se planga ca nu le-a mai ramas nimic si ca sunt muritori de foame.

Calatorii au schimbat cateva vorbe intre ei. Apoi s-au intors catre batranii satului. Primul calator le-a spus:

-Pamantul vostru saracit v-a lasat fara nimic de oferit, dar va vom impartasi noi din putinul pe care il avem: secretul cu ajutorul caruia poti face supa din pietre.

Bineinteles ca taranii au fost intrigati de spusele calatorului. Au aprins focul si au pus cel mai mare vas cu apa la fiert. Calatorii au aruncat in apa trei pietricele.

-Aceasta va fi o supa foarte buna, zise al doilea calator, dar un pic de sare ar face-o minunata!

In acel moment o taranca s-a ridicat si a spus:

-Ce noroc! Tocmai mi-am amintit unde a mai ramas un pic de sare.

S-a intors repede si a mai adus si un sort de bucatarie, un patrunjel si o gulie. In timp ce acestea au fost puse la fiert si altor tarani li s-a mai improspatat memoria.

In curand in oala au fost puse orz, morcovi, carne de vaca si smantana. Pana sa fie gata supa, a mai aparut si o sticla de vin.

Tot satul alaturi de cei trei soldati s-au pus sa se ospateze. Au mancat, au cantat si au dansat pana tarziu in noapte, cum nu se mai intamplase de multa vreme.

Dimineata, cand cei trei calatori s-au trezit, toti satenii stateau in fata lor. La picioare aveau pus un rucsac cu cea mai buna paine si branza.

-Ne-ati impartasit cel mai mare secret, acela de a face supa din pietre, a spus un taran calatorilor, si pentru aceasta nu va vom uita!

Auzind acestea, al treilea calator s-a intors catre multime si a spus:

-Un lucru ramane mereu adevarat: doar impartind poti face o mare sarbatoare!

* * *

10 lectii pentru a trai experienta umana

de Cherie Carter-Scott

Regula nr. 1 : Vei primi un corp

Chiar daca iti iubesti corpul sau nu, este al tau pentru toata viata, asa ca accepta-l. Ceea ce conteaza este inaintul tau.

Regula nr. 2 : Vei primi lectii

Viata reprezinta o experienta continua de invatare, fiecare zi aducand oportunitati de a invata mai mult.

Invatarea acestor lectii reprezinta cheia catre descoperirea si implinirea propriei tale vietii.

Regula nr. 3 : Nu exista greseli, exista doar lectii

Evolutia ta catre intelegere este un proces de experimentare, incercare si gresala, asadar inevitabil lucrurile nu vor merge intotdeauna conform planului sau vor iesi exact asa cum vrei tu.

Compassiunea este remediul pentru judecata aspra a noastra si a celorlalti. Iertarea nu este doar divina ea reprezinta -comportamentul prin care se sterge un gol emotional. A te comporta etic, pastrandu-ti integritatea si cu umor in special capacitatea de a rade de tine si de propriile tale greseli confirma faptul ca -greselile sunt doar lectii pe care trebuie sa le invatam.

Regula nr. 4 - Lectia se repeta pana cand este invatata

Lectiile se repeta pana cand sunt invatate. Ceea ce se manifesta ca probleme si provocari, neplaceri si frustrari sunt lectii : acestea se vor repeta pana cand le vei accepta si invata. Constientizarea si abilitatea ta de a face schimbari sunt elemente necesare pentru invatarea acestei reguli.

Fundamentala este de asemenea acceptarea faptului ca nu esti o victima a circumstantelor sau a sortii -cauzele trebuie recunoscute; altfel zis: totul se intampla raportat la modul tau de a fi si la comportamentul tau. A invinovati pe altcineva pentru propriile tale probleme este un mod de a scapa si de a nega; tu singur esti responsabil pentru tine si pentru ceea ce ti se intampla. Rabdarea este necesara, schimbarea nu vine peste noapte, asa ca acorda timp schimbarii.

Regula nr. 5 : Invatarea este un proces continuu

Cat traim invatam. Intra in -ritmul vietii, nu i te impotrivi. Asuma-ti angajamentul de a invata si de a schimba : fii suficient de umil pentru a-ti recunoaste propriile slabiciuni, si indeajuns de flexibil pentru a te adapta, pentru ca rigiditatea va nega libertatea noilor posibilitati.

Regula nr. 6 : -Acolo nu inseamna mai bine decat -aici

Celalta parte a dealului s-ar putea sa fie mai verde decat a ta, dar existenta ta acolo nu garanteaza fericirea eterna. Fii recunoscator si bucura-te de ceea ce ai si de calatoria ta. Apreciaza mai bine ceea ce este bun in viata ta, decat sa acumulezi lucruri care nu te vor conduce catre fericire. Trairea in prezent te ajuta sa obtii pacea.

Regula nr. 7 : Ceilalti sunt oglinzi ce te reflecta pe tine

Iubesti sau urasti ceva la o persoana raportat la ceea ce iubesti sau urasti la tine. Fii tolerant; accepta-i pe ceilalti asa cum sunt si straduieste-te sa constientizezi; straduieste-te sa te intelegi si sa percepi obiectiv propria ta persoana, gandurile si sentimentele tale. Experientele negative sunt oportunitati de a vindeca ranile pe care le ai. Ajuta-i pe ceilalti, si astfel te vei ajuta pe tine. Unde ai fost incapabil sa-i ajuti pe ceilalti este un semn ca nu raspunzi corespunzator propriilor tale nevoi.

Regula nr. 8 : Ce se intampla cu viata ta este alegerea ta

Detii toate uneltele si resursele de care ai nevoie.

Ceea ce faci cu ele depinde de tine. Asuma-ti responsabilitatea asupra ta. Invata sa renunti atunci cand nu poti schimba lucrurile. Nu te enerva : gandurile amare iti intuneca mintea. Curajul este in fiecare dintre noi : foloseste-l atunci cand trebuie sa faci ceva bun pentru tine. Cu totii avem o putere innascuta si un spirit aventuros, pe care ar trebui sa le folosim pentru a imbratisa ceea ce urmeaza.

Regula nr. 9 : Raspunsurile sunt la tine

Ai incredere in instinctele tale si in sentimentele tale, chiar daca le auzi ca o voce slaba sau daca apar ca o sclipire de moment. Asculta-ti sentimentele ca si cum ar fi sunete. Vezi, auzi si ai incredere. Foloseste inspiratia innascuta.

Regula nr. 10 : Vei uita toate acestea la nastere

Toti ne nastem cu aceste capacitati : primele noastre experiente ne conduc intr-o lume fizica, departe de sentimentele noastre, acestea devenind nehotarate, cinice si lipsite de credinta si incredere.

Cele 10 reguli nu sunt porunci, ele sunt adevaruri universale care se aplica tuturor. Cand te ratacesti, apeleaza la ele. Ai incredere in puterea spiritului. Aspira catre intelepciune : aceasta este ultima incercare a vietii si nu cunoaste limite inafara acelora impuse de tine. * * *

10 lectii invatate de la ingeri

de Doreen Virtue, Ph.D.

1.Traieste in integritate

Ingerii mi-au spus: -Petrece-ti timpul ocupandu-te de activitati care se potrivesc cu cele mai inalte intentii ale tale. Lasa deoparte lucrurile la care intuitia te indeamna sa renunti.

Ingerii m-au indemnati sa-mi ascult inima. M-au asigurat ca voi fi in siguranta daca refuz munca care nu se potriveste adevaratelor mele intentii. Am descoperit rapid ca ingerii aveau dreptate!

2.Nu exista decat ACUM

-Esti complet si intreg chiar acum. Nu-ti pune speranta in ceea ce ti-ar putea aduce ziua de maine : asta ar implica ca esti imperfect sau iti lipseste ceva acum, si ca vei fi complet doar atunci cand ceva exterior va aparea in viata ta in viitor.

Cand ingerii mi-au spus acestea, am realizat ca eu traiam pentru viitor. Ma concentram pe ceea ce ziua de maine mi-ar fi putut aduce, si nu pe binecuvantarile din prezent. Acum alcatuiesc in gand o lista a lucrurilor pentru care sunt recunoscatoare in fiecare seara.

3.Confliktul se afla in interiorul mintii tale

-Orice conflict pe care il vezi sau il experimentezi in lumea exterioara este o proiectie a egoului tau. In realitate, lumea este in pace si tu iti proiectezi frica de pace asupra lumii. Tu nu vrei sa-ti rezolvi conflictul interior, dar vrei sa-l indepartezi de tine.

Asa ca-l proiectezi asupra altor oameni si crezi ca ei sunt cei care iti cauzeaza disconfortul. Ceilalti oameni sunt neutri, tablite goale pe care tu le colorezi cu propriile semnificatii si definitii. Apoi, reactionezi de parca aceste culori si definitii ar fi reale. Iar ca urmare, ei te trateaza in felul in care te-ai asteptat, facand profetia sa se auto-indeplineasca.

In timp ce ingerii imi explicau acestea, am realizat cat de des i-am permis fricii sa-mi creeze momente dureroase. Dar intotdeauna am avut puterea de a alege gandurile si sentimentele pe care eu le-am atribuit situatiilor.

4.Purifica-ti dieta

Hrana are o anumita vibratie, iar tu vrei sa vibrezi la fel de inalt si de fin cu frecventa la care aspiiri.

Hraneste-te cu fructe si legume proaspete, nuci si cereale integrale, deoarece au cele mai inalte frecvente vibrationale. Evita carnea, produsele lactate, alcoolul, zaharul, ciocolata si cofeina, care au cele mai scazute vibratii. Si aminteste-ti ca esenta tuturor alimentelor pe care le mananci te afecteaza mult timp dupa ce mancarea se digera.

In momentul in care ingerii mi-au spus aceasta dieta mea era deja destul de sanatoasa. Renuntasem la carne rosie si alba si la alcool. Totusi, mai era loc de imbunatatiri, asa ca am urmat sfaturile si am adoptat o abordare alimentara cunoscuta sub numele Vegan.

Imbunatatirea aspectului si a energiei au fost radicale si imediate! In loc sa simt ca-mi lipseste ceva, alegerea unei alimentatii mai sanatoase era usoara si naturala.

5.Nu da pentru a primi

Renunta la a mai planifica rezultatele pe care le astepti ca urmare a ceea ce daruiesti. Vei primi rezultate pentru ca ai daruit - aceasta este o lege universala. Dar nu depinde de tine felul in care cauza si efectul vor circula. In plus, daca vei astepta ceva in schimb n-ai oferit in realitate nimic, pentru ca retii darul in constiinta ta, asteptand sa primesti ceva inainte ca tu sa-l eliberezi complet.

Inca o data, m-am simtit jenata in timp ce ingerii vedeau in strafundurile sufletului meu. Stiau ca sunt o persoana generoasa. Totusi, trebuia sa recunosc ca daruiam uneori cu dorinta de a primi ceva in schimb. Cu o incredere totala in ingerii mei, am decis sa renunt la toate legaturile atasate de darurile mele pentru ceilalti. Aproape imediat am inceput sa

primesc recompense surprinzatoare, cum ar fi noi propuneri de afaceri si experiente minunate cu prietenii.

6. Petrece timp de unul singur in natura

Sunetele si mirosurile naturii sunt invizibile, asa ca iti poarta mintea spre taramul invizibil al spiritului, unde lucrurile vibreaza mai inalt si mai rapid decat materia. Exista proprietati vindecatoare in natura. De asemenea, exista ingeri ai naturii foarte reali. Le poti cere acestor ingeri ai naturii sa te vindece. A sta in natura te ajuta sa te adaptezi ritmului natural al pamantului si deoarece sincronizarea si ciclurile fac parte din intreg, tu te vei sincroniza cu ritmul vietii.

La indemnul ingerilor, m-am indepartat de biroul meu si am inceput sa-mi petrec orele pranzului afara. Aerul proaspat, razele de soare si parfumul florilor m-au ajutat sa patrund la niveluri mai profunde. Stau afara si ii rog pe ingerii naturii sa ma inconjoare.

7. Detaseaza-te de materie

Atunci cand esti atasat de materie in gand, ramai atasat de produsele mintii si astfel ramai atasat de ego. Nu exista cale de a scapa de aceasta lege.

Ingerii mei mi-au clarificat ca nu exista nimic rau in lucrurile materiale. Materia e neutra, dupa cum spun ingerii. Ei inteleg ca oamenii au nevoi materiale cum ar fi mancarea, imbracamintea si adapostul. Dar cand idolatrizam lucrurile materiale, cum ar fi atunci cand ne gandim continuu la bani si posesiuni, ne concentram asupra naturii noastre inferioare si nu asupra sinelui nostru superior.

8. Nu judeca

Ii judeci pe altii ca o metoda de a te apara pe tine insuti, pentru a-i tine departe de tine, astfel incat sa nu te apropie de ei si sa te ranesti. Dar ti-am spus ca nu e nevoie sa te gandesti la siguranta ta. Tu esti in siguranta, iar un tipar de gandire dominat de ingrijorare in ceea ce priveste siguranta ta iti poate aduce exact lucrurile de care te temi.

Ingerii au explicat ca atragem spre noi lucrurile la care ne gandim, indiferent daca sunt pozitive sau negative. Daca ma gandesc in mod obsesiv la pericolul fizic si emotional, creez un climat in care cele mai teribile temeri se adevaresc. Prin exercitiu, am inceput sa observ momentele in care ii judecam pe ceilalti oameni. Am inceput sa-mi eliberez temerile catre ingeri si am descoperit ca obiceiul de a judeca a disparut treptat.

9. Traiesti acolo unde ti-e focalizata constiinta

Daca ai un gand lipsit de iubire : de exemplu de orgoliu, invidie sau ingrijorare : simti durere. Tu ESTI constiinta ta si simti efectele locului in care iti este focalizata constiinta. Tu nu-ti doresti durere. Asa ca, alege sa incredintezi luminii toate gandurile tale neubitoare.

La inceput, aceasta lectie a fost dureroasa. Intotdeauna am crezut ca circumstantele din exterior imi influentau fericirea. Si totusi, ingerii insistau ca lucrurile stau invers si ca gandurile mele erau cele care colorau lumea. Ei mi-au spus ca fericirea mea nu era legata de ceea ce aveam, ci de ceea ce gandeam.

10. Slaveste-l pe Creator in toate

Nu cauta slava pentru tine insuti. In esenta, totusi, atunci cand il slavesti pe Dumnezeu, tu slavesti acea parte din tine care este una cu Dumnezeu. Prin slavirea Sa, stai departe de starea ta de ego si te centrezi pe constiinta sinelui tau superior.

La inceput m-am simtit umilta de aceasta lectie, insa ingerii mei mi-au oferit un sprijin, amintindu-mi ca : deoarece sinele meu adevarat este una cu Dumnezeu : imi laudam adevaratul eu de fiecare data cand il slaveam pe Dumnezeu.

Statistici

Daca ai putea reduce populatia din intreaga lume la un sat de 100 de persoane, mentinand proportiile tuturor popoarelor existente pe pamant, acest sat ar fi compus in felul urmator:

- 57 de asiatici
- 21 de europeni
- 14 americani (din America de Nord, Centru si Sud)
- 8 africani
- 52 ar fi femei
- 48 barbati
- 70 nu ar fi albi
- 30 albi
- 70 nu ar fi crestini
- 30 crestini
- 89 ar fi heterosexuali
- 11 ar fi homosexuali
- 6 persoane ar avea 59% din bogatiile lumii si toate 6 ar fi din Statele Unite
- 80 ar sta in case de nelocuit
- 70 ar fi analfabeti
- 50 ar suferi de malnutritie
- 1 ar fi pe moarte
- 1 ar fi pe punctul de a se naste
- 1 ar avea un computer
- 1 (da, numai 1 ar avea diploma de studii)

Daca te gandesti la lume din perspectiva asta, nevoia de a accepta, de a intelege si nevoia de educatie devin clare.

Ia in considerare si asta:

Daca te-ai trezit azi-dimineata mai mult sanatos decat bolnav, inseamna ca ai mai mult noroc decat milioane de persoane care nu vor apuca sa traiasca saptamana viitoare.

Daca nu ai trait pericolul unei lupte, singuratatea unei inchisori, agonia torturii sau chinurile foamei - esti inaintea altor 500 de milioane de oameni de pe lumea asta.

Daca poti sa intri in biserica fara teama ca vei fi amenintat, arestat, torturat sau omorat - esti mai norocos decat 3 miliarde de persoane.

Daca ai mancare in frigider, haine cu care sa te imbraci, un loc unde sa dormi si o casa in care sa stai - esti mai bogat decat 75% din populatia lumii.

Daca ai bani in banca, in portofel si cateva monede intr-o pusculita - esti printre cele 8 procente ale persoanelor care traiesc bine.

Daca parintii tai sunt inca in viata si inca impreuna - esti, intr-adevar, o persoana rara, chiar si in Statele Unite si Canada.

Daca poti sa citesti acest mesaj esti de doua ori binecuvantat: pentru ca cineva s-a gandit la tine si pentru ca nu te numeri printre cele doua miliarde de persoane care nu stiu sa citeasca.

Cineva a zis odata:

Munceste ca si cum nu ai avea nevoie de bani.

Iubeste ca si cand nimeni nu te-a facut vreodata sa suferi.

Danseaza ca si cand nimeni nu te vede.

Canta de parca nu te-ar auzi nimeni.

Traieste ca si cand Paradisul ar fi pe pamant.

Borcanul

Un profesor de filozofie cand a inceput ora, fara sa spuna un cuvant, a luat un borcan mare si a inceput sa-l umple cu pietre cu diametrul de aproximativ 5 cm. Apoi i-a intrebat pe studenti daca borcanul este plin!

Au fost cu totii de acord ca este plin! Apoi a luat o cutie cu pietricele si le-a turnat in borcan, scuturandu-l usor. Desigur ca acestea s-au rostogolit printre pietrele mari si au umplut spatiile ramase libere.

Apoi i-a intrebat pe studenti daca borcanul este plin!

Au fost din nou de acord ca este plin! Si au ras. Apoi a luat o cutie cu nisip si l-a turnat in borcan, scuturandu-l usor. Desigur nisipul a umplut spatiul ramas liber.

Acum, spuse profesorul, vreau sa recunoasteti ca aceasta este viatza voastra. Pietrele mari sunt lucrurile importante: familia, partenerul, sanatatea si copiii vostrii, lucruri care, chiar daca totul este pierdut, si numai ele au ramas, iatza voastra tot ar fi completa.

Pietricelele sunt celelalte lucruri care conteaza: slujba, casa si masina.

Nisipul reprezinta lucrurile mici care completeaza restul. Daca puneti in borcan mai intai nisipul, nu mai ramane loc pentru pietrele mari si pentru pietricele. La fel se desfasoara si viatza voastra, daca va consumati timpul si energia cu lucrurile mici, nu veti avea niciodata spatiu pentru lucrurile importante. Fiti atenti la lucrurile care sunt esentiale pentru fericirea voastra. Jucati-va cu copiii vostrii, faceti-va timp pentru controale medicale, duceti-va partenerul la dans.

Va ramane mereu destul timp sa mergeti la serviciu, sa faceti curat in casa, sa dati o petrecere sau sa duceti gunoiul. Aveti grija de pietrele mari in primul rand, de lucrurile care intr-adevar conteaza. Stabiliti-va prioritatile,

Restul este doar nisip.

* * *

Cei trei cai

Se spune ca erau trei prieteni care isi doreau sa urce un munte pentru ca in varful lui traia un batran plin de intelepciune pe care isi doreau sa-l cunoasca.

La un moment dat au ajuns la o rascruce, si fiecare a continuat sa-si aleaga drumul dupa cum il indemna sufletul.

Primul a ales o carare abrupta, ce urca drept catre varf. Nu-i pasa de pericole, dorea sa ajunga la batranul din varful muntelui cat mai repede.

A doua cale nu era chiar atat de abrupta, dar strabatea un canion ingust si accidentat, strabatut de vanturi puternice.

Al treilea a ales o carare mai lunga, care ocolea muntele serpuind in pante line.

Dupa 7 zile, cel care urcase pe calea cea abrupta a ajuns in varf extenuat, plin de rani sangerande. Plin de nerabdare, s-a asezat sa-si astepte prietenii.

Dupa 7 saptamani, ametit de vanturile puternice care i se impotrivisera, ajunsese si al doilea. Se aseza in tacere langa cel dintai, asteptand.

Dupa 7 luni sosi si cel de al treilea, cu fata stralucindu-i de fericire, semn al unei profunde stari de liniste si multumire interioara.

Cei doi erau furiosi pentru ca drumul lor a fost greu si au avut mult de asteptat, in timp ce drumul lui a fost o adevarata placere. Asa ca l-au intrebat pe batranul intelept care a ales cel mai bine.

-Ce ai invatat tu? il intreba pe primul.

-Ca viata este grea si plina de pericole si greutati, ca este plina de suferinta si adeseori ceea ce intalnesc in cale imi poate provoca rani, ca pentru fiecare pas inainte trebuie sa duc o lupta incrancenata care ma sleieste de puteri. Asadar.am ales eu calea cea mai buna catre tine?

-Da, ai ales bine.Si tu, ce ai invatat? il intreba pe al doilea.

-Ca in viata multe lucruri ma pot abate din cale, ca uneori pot sa pierd drumul, ajungand cu totul altundeva decat doresc.dar daca nu imi pierd increderea, reusesc pana la urma. Asadar.am ales eu calea cea mai buna catre tine?

-Da, ai ales bine.Si tu, ce ai invatat? il intreba pe ultimul.

-Ca ma pot bucura de fiecare pas pe care il fac daca aleg sa am Rabdare, ca daca privesc cu Intelegere viata nu este o povara grea, ci un miracol la care sunt primit cu bucurie sa iau parte, ca Iubirea care ma inconjoara din toate partile imi poate lumina sufletul daca ii dau voie sa patrunda acolo. Asadar.am ales eu calea cea mai buna catre tine?

-Da, ai ales bine.

Uimiti de raspunsurile batranului, cei trei prieteni au cazut pe ganduri. Si au inteles, in sfarsit, ca la orice rascruce POT ALEGE.iar viata fiecaruia este rezultatul alegerilor facute de-a lungul ei.

* * *

Numai TIMPUL

Era odata o insula unde traiau toate sentimentele umane: Buna Dispozitie, Tristetea, Intelepciunea, Iubirea si altele.

Intr-o zi sentimentele au aflat ca insula se va scufunda in curand, asa ca si-au pregatit navele si au plecat.

Doar Iubirea a ramas pana in ultimul moment. Cand insula a inceput sa se scufunde, Iubirea a hotarat sa ceara ajutor.

Bogatia a trecut pe langa Iubire intr-o barca luxoasa si Iubirea i-a zis:

-Bogatie, ma poti lua cu tine?

-Nu te pot lua, caci e mult aur si argint in barca mea si nu am loc pentru tine.

Atunci Iubirea i-a cerut ajutorul Orgoliului, care tocmai trecea pe acolo:

-Orgoliu, te rog, ma poti lua cu tine?

-Nu te pot ajuta, Iubire, aici e totul perfect.mi-ai putea strica nava.

Iubirea a rugat mai apoi Tristetea, care trecea pe langa ea:

-Tristete, te rog, lasa-ma sa vin cu tine!

-Oh, Iubire, sunt atat de trista incat simt nevoia sa stau singura.

Chiar si Buna Dispozitie a trecut pe langa Iubire, dar era atat de multumita incat nu a auzit ca o striga.

Dintr-o data o voce a strigat:

-Vino, Iubire, te iau cu mine!

Era un batran cel care vorbise. Iubirea s-a simtit atat de recunoscatoare si plina de bucurie incat a uitat sa il intrebe pe batran cum il cheama. Cand au sosit pe tarm, batranul a plecat.

Iubirea si-a dat seama cat de mult ii datora si a intrebat Cunoasterea:

-Cunoastere, imi poti spune cine m-a ajutat?

-Era Timpul.

-Timpul? s-a intreba Iubirea, dar de ce tocmai Timpul m-a ajutat?

Cunoasterea, plina de intelepciune, i-a raspuns:

-Pentru ca numai Timpul e capabil sa inteleaga cat de importanta e Iubirea in viata.

* * *

Doar asta conteaza!

Se povesteste ca intr-o zi din vremuri demult apuse un om a trebuit sa faca o calatorie intr-o tara indepartata, aflata peste mari si tari.

In drumul sau a intalnit tot felul de oameni, cu obiceiuri mai mult sau mai putin asemanatoare. Si-a amintit pentru tot restul vietii de unul dintre acestea.

Era dimineata cand a zarit in departate turnurile unei cetatii. Pana sa ajunga in apropierea ei se facuse deja pranzul, si cum in partea dreapta a drumului se afla un cimitir ingrijit, cu pomi umbrosi si flori frumos parfumate, omul s-a hotarat sa faca un scurt popas.

Pasind catre o banca pe care o zarise in apropiere, omul a citit ceea ce era scris pe cruci.

-A trait sase ani, trei luni si patru zile.

-A trait unsprezece ani, doua luni si cinci zile.

-A trait trei ani, patru luni si patru zile.

-A trait noua ani, opt luni si doua zile.

S-a intristat crezand ca nimerise intr-un cimitir pentru copii, si unul dintre locuitorii cetatii l-a vazut si a intrebat:

-De ce esti atat de trist, ai pe cineva din familie ingropat aici? Mama, tatal poate.?

-Cum s-ar putea una ca asta, doar vad ca aici sunt ingropati numai copii!

-Nu doar ca, vezi noi cand ne nastem primim fiecare cate un carnetel. La inceput tin socoteala parintii pentru noi, apoi scriem singuri de fiecare data cand ne-am bucurat si pentru cat timp. iar cand unul dintre noi se duce, familia aduna timpul pe care l-a petrecut bucurandu-se. si asta este ceea ce vezi tu scris aici.

-Timpul pe care l-ati petrecut bucurandu-va.

-Da, pentru noi doar asta conteaza!

Daca ar fi fost sa ai un astfel de carnetel, tu cati ani, cate luni si cate zile crezi ca ai fi adunat in el pana acum? Oricata bucurie ai adunat si ai daruit pana acum, iti doresc sa traiesti pana la adanci batranete!

* * *

Barbatul si Femeia de Victor Hugo

Barbatul este cea mai elevata dintre creaturi,
Femeia este cel mai sublim ideal.

Dumnezeu a facut pentru barbat un tron,
Pentru femeie un altar.
Tronul exalta, altarul sfinteste.

Barbatul este creierul,
Femeia este inima.
Creierul naste lumina, inima naste iubire.
Lumina fecundeaza, iubirea reinvie.

Barbatul este puternic prin ratiune.
Femeia este invincibila prin lacrimi.
Ratiunea convinge, lacrimile induioseaza.

Barbatul este capabil de orice eroism,
Femeia, de orice sacrificiu.
Eroismul innobileaza, sacrificiul aduce sublimul.

Barbatul are suprematia,
Femeia are alegerea.
Suprematia inseamna forta, alegerea inseamna dreptate.

Barbatul este un geniu,
Femeia este un inger.
Geniul este incomensurabil, ingerul este inefabil.

Aspiratia barbatului este catre gloria suprema,
Aspiratia femeii este catre virtutea desavarsita.
Gloria creaza tot ce e mare, virtutea creaza tot ce e divin.

Barbatul este un cod,
Femeia este evanghelia.
Codul ne corecteaza, evanghelia ne face perfecti.

Barbatul este un vultur care zboara,
Femeia - o privighetoare care canta.
A zbura inseamna a cuceri spatiul, a canta inseamna a cuceri sufletul.

Barbatul este un templu,
Femeia este sanctuarul.
In fata templului ne descoperim, in fata sanctuarului ingenunchem.

Pe scurt, barbatul se gaseste acolo unde se sfarseste pamantul.
Femeia, acolo unde incepe cerul.

Legile universale ale succesului

1. Legea dragostei

Iubeste pe toata lumea ca pe tine insuti. Toate celelalte legi i se subordoneaza acesteia si nu intra in contradictie cu ea. Este cea mai importanta dintre toate. Se aplica la tot ceea ce facem ca indivizi, familii, organizatii, tari - are o valoare universala.

2. Legea cauza-efect

Exista o ordine universala. Nimic nu este accidental.

Totul se intampla cu un motiv. Pentru fiecare efect exista o cauza sau un set de cauze.

3. Legea materializarii

Gandurile se materializeaza. Noi devenim ceea ce gandim.

4. Legea viziunii

Pentru a avea succes in orice domeniu, trebuie sa avem o imagine cat mai clara a acelui succes in mintea noastra, o imagine mintala a ideii noastre de succes, o viziune.

5. Legea corespondentei

Viata noastra exterioara este o oglinda a celei interioare. Exista o corespondenta directa intre experientele si gandurile noastre pe de o parte si atitudinea noastra, pe de alta parte.

6. Legea credintei

Orice lucru in care credem cu adevarat devine realitate (inclusiv credinta noastra ca meritam succesul).

7. Legea valorii

Credintele si valorile noastre, ceea ce este cu adevarat important pentru fiecare dintre noi se reflecta in tot ceea ce facem.

8. Legea motivatiei

Tot ceea ce facem este declansat de dorintele noastre interioare, nevoi si instincte, multe dintre ele venind din subconstient.

9. Legea activitatii subconstiente

Subconstientul nostru ne avertizeaza despre lucrurile din jur. Atentie: face acest lucru in concordanta cu dorintele si grijile noastre cele mai puternice.

10. Legea asteptarii

Ceea ce ne asteptam cu incredere sa se intample, chiar se va intampla. Asadar, atentie la felul in care ne construim asteptarile (pozitiv sau negativ).

11. Legea concentrarii

Indiferent asupra a ce ne concentram si ne gandim in mod repetat, devine din ce in ce mai mult o parte a vietii noastre interioare.

12. Legea obisnuintei

Aproape tot ce facem este automat, rodul unui obicei.

Obisnuintele care ne indeparteaza de telurile noastre trebuie schimbate.

13. Legea atractiei

Suntem cu totii niste magneti vii. Atragem oameni, intamplari si imprejurari care se armonizeaza cu gandurile noastre dominante.

14. Legea alegerii

Suntem liberi sa alegem ceea ce gandim si in consecinta suntem liberi sa alegem toate celelalte parti ale vietii noastre.

15. Legea optimismului

O atitudine mentala pozitiva merge mana in mana cu succesul si fericirea. Optimismul ne face placuti si plini de energie, ne ofera mai multe sanse de a reusi.

16. Legea schimbarii

Totul se schimba, nimic nu este fix. Daca nu profitam de schimbare vom deveni victimele ei.

17. Legea controlului

Avem o parere cu atat mai buna despre noi insine cu cat simtim ca ne controlam propria viata.

18. Legea responsabilitatii

Suntem pe deplin responsabili de ceea ce suntem, ceea ce avem, ceea ce devenim, si tot ceea ce reusim.

19. Legea compensatiei

Cat dam, atata primim. Intotdeauna vom fi recompensati pe deplin pentru ceea ce facem.

20. Legea serviciilor

Recompensa noastra va fi direct proportionala cu valoarea serviciilor aduse celorlalti.

21. Legea efortului aplicat

Toate lucrurile sunt sensibile la efort. De fapt, cu cat muncim mai mult, cu atat devenim mai -norocosi.

22. Legea supra-compensatiei

Trebuie ca mai intai sa oferim pentru a primi, si in cantitate mai mare decat ne asteptam sa primim.

23. Legea pregatirii

Performanta vine in urma unei pregatiri intense.

Adevaratii profesionisti investesc mai mult timp decat altii in pregatire.

24. Legea eficientei fortate

Pe masura ce actionam devenim mai eficienti. Niciodata nu avem timp sa le facem pe toate, dar trebuie sa ne facem suficient timp pentru lucrurile cu adevarat importante.

25. Legea deciziei

Orice salt inainte isi are radacina intr-o decizie hotarata de a actiona. Si daca o facem cu indrazneala, vom avea de partea noastra un sprijin nebanuit, neasteptat.

26. Legea creativitatii

Orice progres incepe cu o idee in mintea cuiva. Tot ceea ce mintea noastra poate concepe si crede cu adevarat, poate sa si obtina.

27. Legea flexibilitatii

Ai sanse mai mari de reusita daca stii clar ce vrei sa obtii dar ramai flexibil in privinta felului in care vei actiona (este total gresita credinta ca un om inflexibil este un om puternic). Inflexibilitatea te poate face sa ratezi oportunitati.

28. Legea perseverentei

Abilitatea noastra de a persevera, in ciuda obstacolelor si a dezamagirilor, denota incredere in noi insine si va fi intotdeauna rasplatita.

* * *

Este foarte bine!

Se povesteste ca un rege african era intr-o zi la vanatoare cu suita sa.

Printre cei care il insoteau se afla si un vechi prieten al sau. Indiferent de situatia in care se afla, acesta obisnuia sa vada partea buna a lucrurilor.

Sarcina sa era sa incarce armele. Printr-o nefericita intamplare, una dintre ele s-a descarcat si i-a retezat regelui o parte din degetul mare. Gandind ca situatia putea fi mult mai rea, prietenul regelui a spus:

-Este foarte bine!

-Nu, nu este deloc bine!, a spus regele si l-a aruncat in inchisoare.

Peste un an de zile, regele vana din nou intr-o regiune periculoasa si a fost prins de canibali. Acesti au inceput sa-l pregateasca pentru a-l manca, dar au observat ca ii lipseste o bucata de deget.

Cum la canibali exista superstitia de a nu manca nimic care nu este intreg, l-au eliberat pe rege. Acesta s-a intors si, plin de recunostinta, a mers sa-si elibereze vechiul prieten, spunandu-i:

-Imi pare tare rau pentru felul in care m-am purtat!

Ca de obicei, dupa ce a examinat situatia, acesta a spus:

-Dimpotriva, este foarte bine!

-Cum poti sa spui ca e bine daca ai stat un an in inchisoare?

-Daca n-as fi fost in puscarie, as fi fost cu tine.

* * *

Ce este viata?

Intr-o frumoasa zi de vara, pe la ora pranzului, se facu mare liniste in parc. Pasarile se odihneau linistite in umbra copacilor.

O vrabiuta isi scoase capul de sub aripa si intreba: -Ce este viata?

Toti cei din jur au fost surprinsi de aceasta intrebare grea. Un trandafir tocmai inflorea, deschizandu-si petalele. El spuse: -Viata este o deschidere!

Fluturile, care tocmai se odihnea pe una dintre petalele trandafirului dupa ce zburase de la o floare la alta, ii raspunse: -Viata este libertate si fericire!

O papadie simti vantul atingand-o in joaca si spuse tematoare: -Viata este risipire, da, doar risipire.

Jos, pe pamant, o furnica tragea dupa sine un pai de grau de zece ori mai mare decat ea. Cand auzi un asemenea lucru se opri, isi trase sufletul si spuse: -Viata nu este decat truda si munca!

Poate ca ar fi inceput sa se certe daca nu ar fi venit o ploaie fina care sopti: -Viata este formata din lacrimi, doar din lacrimi!

Deasupra ei plutea plin de maiestate un vultur care, de acolo de sus, spuse: -Viata este o nazuinta spre inalt!

Apoi veni noaptea.

Dupa un timp, un om mergea acasa pe aleile goale. Venea de la o petrecere si se gandeaua. -Viata este o continua cautare a fericirii si o inlantuire de deceptii!

Dupa lunga noapte venira in sfarsit si zorii diminetti, care spusera: -Asa cum noi suntem inceputul zilei care vine, la fel viata este inceputul vesniciei.

* * *

Nisip si piatra

Doi prieteni mergeau impreuna prin desert.

La un moment dat s-au certat, si unul dintre ei i-a spus vorbe grele celuilalt si l-a lovit.

Acesta din urma, indurerat, fara cuvinte, a scris pe nisip:

Astazi, cel mai bun prieten m-a jignit si m-a lovit.

Au continuat sa mearga si au ajuns la o oaza, in lacul careia au decis sa se racoreasca

Cel care fusese palmuit a fost cat pe ce sa se ineece, dar prietenul sau l-a scos la mal.

Dupa ce si-a revenit, cel salvat a scris pe o piatra:

Astazi, prietenul meu cel mai bun a fost langa mine cand am avut nevoie de el.

Celalalt l-a intrebat:

-Cand te-am lovit ai scris pe nisip, iar acum ai scris pe o piatra. De ce?

Acesta i-a raspuns:

-Cand sunt ranit scriu pe nisip pentru ca vanturile sa stearga amintirea suferintei. Dar cand cineva imi face un bine sap aceasta amintire in piatra, pentru ca ea sa dainuie, nestearsa.

Lasa vanturile sa imprastie chiar acum in departari suferintele tale trecute, ca si cand ar fi fost scrise pe nisip. Si cum ar fi sa incepi sa-ti sapi in piatra bucuriile ori de cate ori iti ating sufletul, pentru ca sa te poti intoarce la ele atunci cand ai nevoie?

* * *

Cele patru piersici

Odata, un taran a vrut sa-i incerce pe cei patru fii ai sai. I-a chemat dimineata la el si i-a dat fiecaruia cate o piersica. A plecat apoi la camp, lasandu-i sa-si vada de treburi si sa-si imparta ziua cum cred ei de cuviinta. Seara insa, cand s-a intors, i-a chemat pe toti patru in tinda si l-a intrebat pe cel mai mare:

- Spune-mi, ce-ai facut cu piersica ta?

- Ce sa fac, tatuca, am mancat-o si-ti multumesc. A fost tare buna. Am luat, apoi, samburele, l-am plantat in spatele casei, am udat locul si nadajduiesc sa creasca acolo un piersic frumos si roditor.

- Bine ai facut, baiatul tatii, sunt sigur ca tu o sa ajungi un bun gospodar. Dar tu, ii zise celui de-al doilea, ce-ai facut cu piersica ta?

- Am mancat-o. A fost atat de buna, coapta si frageda...

- Si apoi?

- Pai, am aruncat samburele si m-am dus la mama sa-i mai cer cateva, ca tare bune erau.

- Fiule, zise atunci omul cu intristare in glas, ai grija sa nu ajungi un om lacom ca "lacomul mai mult pierde si lenesul mai mult alearga". Dar tie ti-a placut piersica, a fost buna? - l-a intrebat taranul si pe cel de-al treilea fiu al sau.

- Nu stiu.

- Cum nu stii, da' ce-ai facut cu ea?

- Am vandut-o. M-am dus cu ea in targ si am dat-o cu zece bani. Uite-i!

- Fiule, tu sigur o sa ajungi mare negustor, dar ai grija ca nu toate sunt de vanzare in viata; mai ales, nu ceea ce ai primit de la parinti.

In sfarsit, taranul l-a intrebat si pe ultimul baiat, cel mai mic dintre toti.

- Dar tie ti-a placut piersica?

- Nici eu nu stiu, tatuca.

- Cum, si tu ai vandut-o?

- Nu, tata. Eu m-am dus in vizita la prietenul meu de peste drum, care e bolnav, si i-am dus-o lui. S-a bucurat mult pentru ea si mi-a multumit din suflet.

Cu lacrimi in ochi, tatal si-a luat copilasul pe genunchi si i-a spus:

- Nu stiu ce te vei face tu in viata, dar stiu ca, indiferent ce drum vei urma, vei fi un bun crestin si asta e tot ce conteaza.

* * *

Cainele si pisica

Odata, un om statea linistit la masa, ospatandu-se cu pofta din felurile pregatite. La picioare, s-a asezat cainele sau. Uitandu-se in ochii omului, cainele isi spunea:

"Da Doamne sa manance cu pofta stapanul meu si, dupa ce s-o satura, sa-mi dea si mie o bucatica!"

In acest timp, s-a apropiat si pisica. Privindu-l pe om cum mananca si gudurandu-se pe langa el, isi spunea in sinea ei:

"Da Doamne sa orbeasca stapanul meu, doar o clipa, sa-i pot fura mancarea!"

Cainele astepta sa primeasca tot ce omul s-ar fi indurat sa-i dea, cunoscand bunatatea stapanului sau. Pisica, insa, pandea orice moment sa poata fura, lacomia indemnand-o sa nu se multumeasca cu ceea ce ar fi primit.

Asa este si in viata. Unii dintre prietenii care ne inconjoara sunt asemenea cainelui, adica fideli si devotati, rabdatori si sinceri. Altii, insa, sunt asemenea pisicii: oricand cu un zambet pe buze, dar mereu cu rautate in suflet, asteptand doar prilejul sa fure si sa profite de pe urma ta.

Cand ai in preajma ta prieteni adevarati, bucura-te pentru ei si pentru prietenia voastra; cand vezi, insa, ca de tine se apropie si cei asemenea pisicii, nu-i goni si nu te purta cu ei asa cum ar merita, ci roaga-te pentru ei si incearca, prin bunatatea ta, sa ii faci si pe ei mai buni.

"Suferiti de pe urma unui om rau? Iertati-l, ca sa nu fie astfel doi oameni rai!"

* * *

Povestea creionului

Copilul isi privea bunicul scriind o scrisoare. La un moment dat, intreba:

- Scrii o poveste care ni s-a intamplat noua? Sau poate e o poveste despre mine?

Bunicul se opri din scris, zambi si-i spuse nepotului:

- E adevarat, scriu despre tine. Dar mai important decat cuvintele este creionul cu care scriu. Mi-ar placea sa fii ca el, cand vei fi mare.

Copilul privi creionul intrigat, fiindca nu vazuse nimic special la el.

- Dar e la fel ca toate creioanele pe care le-am vazut in viata mea!

- Totul depinde de felul cum privesti lucrurile. Exista cinci calitati la creion, pe care daca reusim sa le mentinem, vom fi totdeauna un om care traieste in buna pace cu lumea.

Prima calitate: poti sa faci lucruri mari, dar sa nu uiti niciodata ca exista o Mana care ne conduce pasii. Pe aceasta mana o numim Dumnezeu si El ne conduce totdeauna conform dorintei Lui.

A doua calitate: din cand in cand trebuie sa ma opresc din scris si sa folosesc ascutitoarea. Asta inseamna un pic de suferinta pentru creion, dar pana la urma va fi Mai ascutit. Deci, sa stii sa suporti unele dureri, pentru ca ele te vor face mai bun.

A treia calitate: creionul ne da voie sa folosim guma pentru a sterge ce era gresit. Trebuie sa intelegi ca a corecta un lucru nu inseamna neaparat ceva rau, ceea ce este neaparat este faptul ca ne mentinem pe drumul drept.

A patra calitate: la creion nu este important lemnul sau forma lui exterioara, ci mina de grafit din interior. Tot asa, ingrijeste-te de ce se intampla inlauntrul tau.

Si, in sfarsit, a cincea calitate a creionului: lasa totdeauna o urma.

Tot asa, sa stii ca tot ce faci in viata va lasa urme, astfel ca trebuie sa incerci sa fii constient de fiecare fapta a ta.

* * *

Parabola creionului

Dupa ce l-a terminat de facut, creatorul de creioane i-a spus acestuia:

Exista cinci lucruri pe care ai nevoie sa le cunosti inainte de a te trimite pe drumul tau, in lume.

Intotdeauna sa ti le amintesti daca vrei sa devii cel mai bun creion care poti sa fii.

Vei putea sa faci multe lucruri extraordinare, dar numai daca iti permiti tie insuti sa fii tinut de mana cuiva.

Vei experimenta o dureroasa transformare (ascutitoarea) din timp in timp, dar ea este absolut necesara daca tu vrei sa devii un creion mai bun.

Nu uita ca ai capacitatea de a corecta (radiera) orice greseala pe care ai putea sa o faci.

Cea mai importanta parte a ta va fi intotdeauna cea care se afla in interior.

Indiferent de conditii, tu trebuie sa continui sa scrii: sa lasi o urma clara, inteligibila, in orice situatie

oricat de dificila.

Creionul a promis sa-si aminteasca si intra in cutia de creioane colorate, intelegand pe deplin care a fost scopul pentru care a fost creat.

Dar noi, oamenii ? Suntem capabili sa facem multe lucruri.... insa numai daca ne lasam ghidati de Creatorul nostru.

Din timp in timp, experimentam o transformare dureroasa, trecand prin suferinta si durere, dar avem nevoie de aceasta pentru a deveni mai buni decat am fost inainte.

Avem in orice clipa alegerea de a ne corecta greselile pe care le-am putea face si a creste prin ele.

Si cum ar fi daca ne-am aminti intotdeauna ca cea mai importanta parte a noastra se afla inauntru?

* * *

De ce plang femeile?

Un baietel isi intreaba mamica:

- De ce plangi?
 - Pentru ca sunt femeie! - raspunde mamica.
 - Nu inteleg... - zice micutul.
- Mamica il imbratiseaza si spune:
- Si n-ai sa intelegi niciodata...

Mai tarziu, copilul isi intreaba tatal:

- De ce plange mamica?
- Nu stiu nici eu! Toate femeile plang fara motiv! - a fost tot ce i-a putut spune taticul.

Devenit adult, baiatul il intreaba pe Dumnezeu:

- Doamne, de ce plang femeile asa de usor?

Si Dumnezeu raspunde:

- Cand am facut femeia, ea trebuia sa fie o fiinta deosebita. I-am facut umerii destul de puternici ca sa poarte pe ei toata greutatea acestei lumi si destul de moi ca sa fie confortabili. I-am dat forta de a da viata si cea de a accepta respingerea cu care o trateaza adesea proprii copii. I-am dat forta care-i permite sa continue cand toata lumea abandoneaza. Forta de a avea grija de familie in pofida bolilor si oboselii. I-am dat sensibilitatea de a-si iubi copiii cu o dragoste neconditionata, chiar si atunci cand ei o ranesc cumplit. I-am dat forta de a-si suporta sotul in caderile sale si de a-i ramane alaturi cu aceeasi tarie.

Si, in fine, i-am dat lacrimi sa planga atunci cand simte nevoia. Vezi, fiule, frumusetea unei femei nu sta in vesmintele pe care le poarta, nici in chipul ei, nici in coafura. Frumusetea unei femei sta in ochii ei.

Aceasta e poarta catre inima ei - locul unde se adaposteste dragostea. Si adesea lacrimile ei sint cele prin care poti sa-i zaresti inima.

* * *

Inima perfecta

Se povesteste ca intr-o zi, un tanar s-a oprit in centrul unui mare oras si a inceput sa le spuna trecatorilor ca are cea mai frumoasa inima din lume. Nu dupa mult timp, in jurul lui s-au strans o multime de oameni care ii admirau inima: era intr-adevar perfecta!

Toti au cazut de acord ca era cea mai frumoasa inima pe care au vazut-o vreodata.

Tanarul era foarte mandru de inima lui si nu contenea sa se laude singur cu ea. Deodata, de multime s-a apropiat un batranel. Cu glas linistit, el a rostit ca pentru sine

- Si totusi, perfectiunea inimii lui nu se compara cu frumusetea inimii mele!

Oamenii au inceput sa-si intoarca privirile spre inima batranelului. Pana si tanarul a fost curios sa vada inima ce indraznea sa se compare cu inima lui. Era o inima puternica, ale carei batai ritmate se auzeau pana departe. Dar era plina de cicatrice, si erau locuri unde bucati din ea fusesera inlocuite cu altele care nu se potriveau chiar intru totul, liniile de unire dintre bucatile straine si inima batranului fiind sinuoase, chiar colturoase pe alocuri. Ba, mai mult, din loc in loc lipseau bucati intregi, lasand sa se vada rani larg deschise, inca sangerande.

-Cum poate spune ca are o inima mai frumoasa? isi sopteau uimiti oamenii.

- Cred ca glumesti, spuse tanarul dupa ce a examinat atent inima batranelului. Priveste la inima mea, este perfecta! Pe cand a ta este toata o rana, numai lacrimi si durere.

- Da, a spus bland batranul. Inima ta arata perfect, dar nu mi-as schimba niciodata inima cu a ta. Vezi tu, fiecare cicatrice de pe inima mea reprezinta o persoana careia i-am daruit dragostea mea: rup o bucata din inima mea si i-o dau omului de langa mine, care adesea imi da in schimb, o bucata din inima lui, ce se potriveste in locul ramas gol in inima mea. Dar pentru ca bucatile nu sunt masurate la milimetru, raman margini colturoase, pe care eu le pretuiesc nespuse de mult, deoarece imi amintesc de dragostea pe care am impartasit-o cu cel de langa mine. Uneori am daruit bucati din inima mea unor oameni care nu mi-au dat nimic in schimb, nici macar o bucatica din inima lor. Acestea sunt ranile deschise din inima mea, pentru ca a-i iubi pe cei din jurul tau implica intotdeauna un oarecare risc. Si desi aceste rani sangereaza inca si ma dor, ele imi amintesc de dragostea pe care o am pana si pentru acesti oameni.

Cine stie, s-ar putea ca intr-o zi sa se intoarca la mine si sa-mi umple locurile goale cu bucati din inimile lor.

Intelegi, acum, dragul meu, care este adevarata frumusete a inimii? a incheiat cu glas domol si zambet cald batranelul.

Tanarul a ramas tacut deoparte, cu obrazul scaldat in lacrimi. S-a apropiat apoi timid de batran, a rupt o bucata din inima lui perfecta si i-a intins-o cu maini tremurande. Batranul i-a primit bucata si a pus-o in inima lui. A rupt, apoi, o bucata din inima brazdata de cicatrice si i-a intins-o tanarului. Se potriveau, dar nu perfect, pentru ca marginile erau cam colturoase.

Tanarul si-a privit inima, care nu mai era perfecta, dar care acum era mai frumoasa ca niciodata, fiindca in inima candva perfecta pulsa de-acum dragoste din inima batranului. Cei doi s-au imbratisat, si-au zambit si au pornit impreuna la drum.

* * *

Plan de afaceri

Un om de afaceri american se plimba pe plaja, intr-un mic sat mexican de pescari. O barca intra in port si pescarul coboara cu un cos plin de pesti. Americanul il felicită pe pescarul mexican pentru pestii sai frumosi si il intreaba:

-Cat timp ti-a luat sa pescuiesti acesti pesti?

-Destul de putin, raspunde mexicanul.

-Dar de ce nu ai ramas mai mult, ca sa prinzi mai multi pesti? intreba bancherul.

-Pentru ca acesti cativa pesti ne ajung mie si familiei mele.

-Si ce faci in restul timpului?

-Pai ma scol cand vreau, ma duc sa pescuiesc un pic, ma joc cu copiii mei, imi fac siesta impreuna cu nevasta.

Seara ma duc in sat sa ma intilnesc cu prietenii, bem un pahar de vin, cantam la chitara. O viata placuta, ce mai!

Americanul il intrerupe:

-Asculă! Am un M.B.A. de la Harvard si pot sa te ajut.

Ar trebui sa incepi prin a pescui mai mult si cu beneficiile astfel obtinute sa iti cumperi un vas mai mare. Cu banii pe care o sa ti-i aduca acest vas, poti sa-ti cumperi un al doilea si tot asa pana cand vei avea o mica flotila. Apoi, in loc sa vinzi pestele unui intermediar, ai putea sa negociezi singur cu fabrica sau sa-ti deschizi propria fabrica de peste. Asa ai putea sa renunti la satucul asta si sa te muti la Mexico City, Los Angeles sau chiar New York si sa-ti dirijezi de acolo propriile afaceri.

Mexicanul intreaba atunci:

-Cat timp ar lua toate astea?

-Intre 15 si 20 de ani, raspunde bancherul.

-Si dupa asta?

-Ei bine, dupa asta devine interesant, raspunde americanul zambind. La momentul oportun, poti sa-ti introduci societatea la bursa si sa cistigi milioane!

-Milioane? se minuna mexicanul. Si apoi?

-Apoi poti sa iesi linistit la pensie, sa te scoli cand ai chef, sa pescuiesti un pic, sa te joci cu nepotii si sa iti faci siesta cat poftesti cu sotia ta. Iar serile ai putea sa le petreci cu prietenii, band un pahar de vin si cantind la chitara.

* * *

Conturi neachitate de Friedrich König

Un mare latifundiar din Irlanda, în același timp un creștin devotat, a ținut o predică oamenilor care lucrau pe moșia lui. Aceasta a fost foarte originală și impresionantă, într-una din zile, el puse niste afișe în locurile principale ale domeniilor sale cu următorul text: Lunea viitoare între orele 10 - 12 mă voi afla în biroul vilei mele de la țară.

În timpul acesta sunt hotărât să achit toate datoriile pe care muncitorii de pe moșia mea le au. Aduceți cu dumneavoastră toate conturile neachitate".

Zile la rind acest anunț a fost un subiect de comentarii pentru muncitori. Peste tot se vorbea de această ofertă neobisnuită. Unii o socoteau drept o propunere neinspirată, naivă. Alții ziceau raici este ceva la mijloc", alții erau de părere că mosierul ar fi înnebunit de-a binelea, căci cine a mai auzit vreodată, că un om cu o judecată sanatoasă să facă asemenea oferte de binefacere.

Când sosi ziua stabilită, nenumărați oameni se îndreptau spre biroul mosierului. Iar când se făcuse ora 10 în fața biroului era adunată o adevărată mulțime de oameni.

Exact după un minut, latifundiarul împreună cu secretarul sau sosesc cu mașina și, fără a scoate vreun cuvânt, intră în birou după care închid ușa. Oamenii de afară încep o discuție aprinsă: Să fie ceva la mijloc, sau nu? Să fi luat în serios anunțul, sau vrea să-și bată joc de noi? Poate că vrea să-i ducă de nas și să-i umilească numai pe aceia care în mod cinstit își vor prezenta datoriile". Alții, la rindul lor, amintesc că semnătura lui proprie se afla sub anunț. Desigur că nu va abuza de propriul sau nume că să se facă nedemn de încredere pentru totdeauna.

În felul acesta se scurge o oră întreagă, fără ca măcar un singur om să fi intrat pentru a-și prezenta conturile neachitate. Iar când vreunul sfătuia pe un altul că totuși să încerce să intre, acesta primea răspunsul: Eu nu am așa mari datorii ca tine... Eu n-am nevoie...încearcă tu mai întâi..." Și așa se scurgea timpul pretios...

În cele din urmă se făcuse ora 11.30, când o pereche de oameni virstnici care locuiau la hotarul cel mai îndepărtat al moșiei se apropie de biroul mosierului.

Batrînul ținea în mână o legăturică de conturi și facturi. Cu vocea tremurândă el întreba pe un oarecare:

Este adevărat, vecine, că mosierul plătește toate conturile celor ce vin acum la el?" Dar răspunsul disprețuitor suna: Eu cred că totul este numai o sarlatanie!" Când cei doi batrâni au auzit aceste vorbe, li s-au umezit ochii de lacrimi, iar femeia zise că pentru sine: Și noi credeam că este adevărat, ne bucuram că putem muri fără datorii".

S-au întors să plece necajiti, când cineva le striga:

-încă n-a încercat nici unul. De ce nu mergeți înăuntru?" Atunci îl iau pe mosier pe cuvânt și cu sfială deschid ușa și intră în birou. Acolo li se spune:

-Bun venit". Ca răspuns la întrebările îngrijorate, dacă anunțul este adevărat, secretarul răspunde:

-Credeti dumneavoastră că domnul mosier v-ar putea înșela?

Dati-mi toate conturile neplătite!" Ei le-au prezentat pe toate. Sumele au fost adunate la un loc și primesc un cec semnat de mosier.

Cu inima saltând de bucurie, ei vor să parasească biroul:

-Va rog să mai rămași aici încă puțină vreme, pînă ce biroul se va închide la ora 12". La care ei răspund că afară asteapta mulți să li se spună că oferta este adevărată. Mosierul însă rămâne la hotărîrea sa și spune:

-Dumneavoastră m-ați luat pe cuvânt și ați intrat. Și cei de afară trebuiau să facă același lucru, dacă voiau să le fie plătite datoriile". Așa treceau pretioasele minute... Multimea de afară se uita neliniștită spre ușa. Nici unul nu îndrăznise să apese pe clanta ușii și să intre, cum au făcut cei doi batrâni, în fine, la ora 12 fix, perechea de batrâni iese afară cu fetele râzînd de bucurie.

-Si-a ținut cuvîntul?", întreba multimea pe cei doi.

-Da, uitați-va, aici este cecul pretios ca aurul curat!"

-De ce n-ati venit imediat afara, ca sa ne spuneti si noua?"

-Mosierul ne-a rugat sa asteptam inauntru, pentru ca si voi trebuia sa-l credeti pe cuvint si sa intrati tot asa cum am intrat si noi".

Scurt timp dupa aceea, iese si mosierul urmat de secretarul sau si se grabesc spre automobil. Ei sunt asaltati de catre multime, oamenii intind spre ei conturile neachitate. Unii striga nerabdatori:

-Nu vreti sa ne achitati si noua datoriile, cum ati facut cu cei doi?" Dar in timp ce mosierul se urca in masina, se mai intoarse o data spre oameni si spuse:

-Acuma este prea tirziu. Ati avut prilejul si suficient timp. Eu v-as fi achitat toate datoriile voastre, insa voi nu m-ati crezut".

* * *

Tanarul si bolovanul

Intr-o seara, un tanar se intorcea acasa. Dar, din cauza intunericului ce se lasase, s-a impiedicat de un bolovan si, cazand, s-a lovit destul de tare. Suparat foc, a plecat mai departe, dar un gand nu-i dadea pace. Ce cauta ditamai bolovanul in mijlocul drumului si cum de nu l-a vazut la timp ? Aoleu, dar daca mai trec si alti oameni si patesc la fel ca el? Chiar in acea clipa, tanarul s-a oprit si, cu toate ca se lovise destul de tare si se grabea sa ajunga acasa, a facut cale intoarsa pana la bolovanul cu pricina pe care l-a impins la marginea drumului. Acolo putea sa stea oricat, ca nimeni nu s-ar mai fi impiedicat de el. De-abia acum, tanarul nostru a plecat linistit si multumit spre casa. Rana pe care i-o pricinuisese cazatura il durea parca mai putin acum, cand stia ca i-a scapat, poate, si pe altii de la o suferinta ca a lui.

* * *

Capcana pentru soareci

Privind prin gaura din perete, un soricel vazu pe fermier si pe sotia sa desfacand un pachet.

"Oare ce se afla acolo?" se intreba soricelul. A fost ingrozit sa vada ca in pachet era o capcana pentru soareci.

Intorcandu-se la ferma, soricelul dadu de veste tuturor despre ceea ce vazuse.

"Este o capcana pentru soricea in casa! Este o capcana pentru soricea in casa!"

Gaina a cloncanit, si-a ridicat capul si a spus:

"Domnule soarece, iti pot spune doar atat. Inteleg ca este o problema grava pentru dumneata, dar nu are nici o consecinta asupra mea. Nu pot fi deranjata de aceasta informatie".

Apoi soricelul se duse la porc si ii spuse: "Este o capcana pentru soricea in casa!"

Porcul a fost impresionat, dar a raspuns: "Regret domnule soarece, nu pot face nimic, poate doar sa ma rog pentru tine. Poti sa fii sigur ca esti in rugaciunile mele viitoare"

Soricelul s-a dus apoi la vaca si i-a si ei: "Este o capcana pentru soricea in casa!"

Vaca i-a raspuns: "Wow, domnule soricel, imi pare rau pentru tine, dar in ceea ce ma priveste pe mine aceasta capcana nu ma poate rani in nici un fel."

In cele din urma, soricelul s-a intors in casa foarte deznadajduit si s-a decis sa infrunte de unul singur capcana. In acea noapte s-a auzit un sunet care vestea ca ceva fusese prins in capcana. Sotia fermierului se grabi sa vada despre ce este vorba, dar din cauza intunericului nu a vazut ca in capcana era coada unui sarpe mare si veninos. Asa ca acesta o muscase.

Fermierul se grabi cu sotia sa la spital, apoi o aduse acasa cu febra mare.

Toata lumea stie ca un bun remediu impotriva febrei este supa de pui, asa ca fermierul se duse si sacrifica gaina.

Cu toate acestea, starea sotiei sale se inrautatea.

Prietenii si vecinii venisera sa stea cu ea, iar ca sa ii poata hrani fermierul taie si porcul.

Sotia fermierului nu se insanatosi si in cele din urma a murit. La inmormantare au venit atat de multe persoane incat fermierul a sacrificat si vaca pentru a-i hrani pe toti.

Soricelul privea acum prin gaura din perete cu multa tristete...

Morala:

Toti suntem intr-o calatorie numita viata. Atunci cand auzi ca cineva are o problema si crezi ca nu te priveste, adu-ti aminte ca daca unul dintre noi este amenintat, noi toti suntem in pericol.

* * *

Manjusri, intra pe poarta!

Intr-o zi Manjusri statea in fata portii, cand Buddha l-a strigat:
"Manjusri, Manjusri, de ce nu intri ?".

Manjusri a raspuns:

"Nu ma simt fiind afara. De ce sa intru ?"

* * *

Calea eliberarii

Discipolul: Maestre, care este Calea eliberarii?

Maestrul: Cine te inlantuie?

Discipolul: Nimeni.

Maestrul: Atunci de ce cauti Eliberarea?

* * *

Cine moare? - Pablo Neruda

Moare cate putin cine se transforma in sclavul obisnuitei, urmand in fiecare zi aceleasi traiectorii; cine nu-si schimba existenta; cine nu risca sa construiasca ceva nou; cine nu vorbeste cu oamenii pe care nu-i cunoaste.

Moare cate putin cine-si face din televiziune un guru.

Moare cate putin cine evita pasiunea, cine prefera negrul pe alb si punctele pe "i" in locul unui vartej de emotii, acele emotii care invata ochii sa straluceasca, oftatul sa surada si care elibereaza sentimentele inimii.

Moare cate putin cine nu pleaca atunci cand este nefericit in lucrul sau; cine nu risca certul pentru incert pentru a-si indeplini un vis; cine nu-si permite macar o data in viata sa nu asculte sfaturile "responsabile".

Moare cate putin cine nu calatoreste; cine nu citeste; cine nu asculta muzica; cine nu cauta harul din el insusi.

Moare cate putin cine-si distruge dragostea; cine nu se lasa ajutat.

Moare cate putin cine-si petrece zilele plangandu-si de mila si detestand ploaia care nu mai inceteaza.

Moare cate putin cine abandoneaza un proiect inainte de a-l fi inceput; cine nu intreaba de frica sa nu se faca de ras si cine nu raspunde chiar daca stie intrebarea.

Evitam moartea cate putin, amintindu-ne intotdeauna ca "a fi viu" cere un efort mult mai mare decat simplul fapt de a respira.

Doar rabdarea cuminte ne va face sa cucerim o fericire splendida. Totul depinde de cum o traim...

Daca va fi sa te infierbanti, infierbanta-te la soare

Daca va fi sa inseli, inseala-ti stomacul

Daca va fi sa plangi, plangi de bucurie

Daca va fi sa minti, minte in privinta varstei tale

Daca va fi sa furi, fura o sarutare

Daca va fi sa pierzi, pierde-ti frica

Daca va fi sa iti fie foame, sa-ti fie foame de iubire

Daca va fi sa doresti sa fii fericit, doreste-ti in fiecare zi...

* * *